Jonas Burkus

Apsireiškimai

Azijoje ir Afrikoje

LUMEN VILNIUS

Jonas Burkus

Apsireiškimai

Azijoje ir Afrikoje

UDK 23/28
Bu324

Viršelio dailininkė Aušrinė Bareikytė
Nuotraukas reprodukavo Arturas Valiauga

Išleista autoriaus lėšomis
10 000 egzempliorių

ISBN 9986–410–22–3

© J.Burkus
© LUMEN leidykla, 1996

Jonas Burkus

Apsireiškimai

Azijoje ir Afrikoje

LUMEN VILNIUS
leidykla 1996

Pareiškimas:

Laikydamiesi pop. Urbono VIII nurodymų, šios knygos autorius ir leidėjas pareiškia, kad priima galutinį Šv. Sosto sprendimą dėl šioje knygoje aprašomų mistinių įvykių.

Tikėjimo Mokslo Kongregacijos nutarimu /A.A.S.5.58,1186/, kurį pop. Paulius VI patvirtino 1966 m. spalio 14 d., Imprimatur nėra reikalingas leidiniams, kuriuose aprašomi nauji apreiškimai, pranašystės arba stebuklai, jeigu jie neprieštarauja tikėjimui bei dorai. Tad naujame Bažnyčios teisyne apie tai visai nekalbama.

PRATARMĖ

Viešpats Dievas sukūrė pasaulį savo garbei bei protą ir laisvą valią turinčių kūrinių amžinai laimei. Tačiau nuo pat žmonijos pradžios pasaulyje egzistuoja nepaklusnumas Dievui, įvairios blogybės. Norėdamas išganyti visus žmones ar bent kiek galima jų daugiau, Dievas daro viską, kad pripildytų dangų žmonėmis.

Senajame Įstatyme Dievas siuntė pranašus. Jie buvo parinkti ir Šventosios Dvasios įkvėpti mokytojai žmonėms priminti Dievo meilę, jų pareigas Dievui ir artimui, jų išganymo svarbą. Bet, užuot klausę pranašų skelbiamo pamokymo, žmonės nužudė juos visus. Pagaliau Dievas Tėvas siuntė savo Sūnų, manydamas, kad žmonės gerbsią jį, klausysią jo, mylėsią jį. Bet jie nukryžiavo jį, lyg didžiausią piktadarį. Kryžiaus mirtimi ir prisikėlimu jis atpirko žmoniją iš piktojo vergijos ir paliko visas išganymo priemones.

Bet per tuos du tūkstančius krikščionybės metų žmonija nepasitaisė. Kiekvieną šimtmetį vis labiau tolo nuo Dievo ir savo išganymo. Pastaraisiais laikais vis dažniau įžeidinėjamas Dievas ir vis mažiau rūpinamasi savo ir kitų išganymu.

Kai kurie klausia, kodėl Dievas nebaudžiąs didžiųjų nusikaltėlių, kaip tai darė Senajame Įstatyme, kol tie pasitaisė? Iš tikrųjų ir dabar jis nuolat perspėja žmoniją įvairiomis gamtos nelaimėmis, pavyzdžiui, didžiuliais žemės drebėjimais, badu, liūtimis ir potvyniais, ka-

rais, revoliucijomis, okupacijomis, persekiojimais... Ar daugis regi ir supranta tokius perspėjimus? Dievas baudžia juos kaip geras Tėvas, kad jie pasitaisytų. Jis laiko ir bloguosius tarp gerųjų, kaip rauges tarp kviečių (plg. Mt 13,24–43), kad pasirūpintume savo ir kitų išganymu.

Iš meilės žmonėms Dievas rūpinasi visa žmonija, kad pripildytų dangų ne tik angelų, bet ir žmonių. Tad iš meilės žmonėms Viešpats kai kada siunčia savo Motiną Mariją, kartais palydėdamas ją, kaip susirūpinusią ir savo vaikus mylinčią Motiną, kad ji perspėtų ir pamokytų žmones ir pagelbėtų jiems pasiekti išganymą. Bet mažai kas žino apie jos apsireiškimus ir perspėjimus, o ir tie, kurie su jais supažindinti, ne visi jų paiso.

Bažnyčios istorijoje Jėzaus Motina apsireiškė keletoje šimtų vietovių, ypač pastaraisiais dešimtmečiais. Gavęs bent tris šimtus pranešimų apie Švč. Marijos apsireiškimus, kardinolas J. Ratzinger, Tikėjimo Mokslo kongregacijos prefektas Vatikane, pasakė: „Vienas iš mūsų laikų ženklų yra tas, kad pranešimų apie Marijos apsireiškimus daugėja visame pasaulyje".

Patys svarbiausi pamokymai ir perspėjimai vyko 1917 m. Fatimoje. Bažnyčia aprobavo juos 1930 m. Bet Lietuvoje niekas nepasakojo žmonėms apie tokius perspėjimus ir raginimus pasitaisyti bei pirmuosius šeštadienius ir kt. Tik vysk. T. Matulionis 1944 m. pirmą kartą supažindino savo vyskupijos kunigus ir tikinčiuosius su Fatimos įvykiais, o kitose vyskupijose tylėta.

Šioje knygoje aprašyti Jėzaus ir Marijos žymiausi pastaraisiais dešimtmečiais vykę apsireiškimai ir gauti pranešimai bei perspėjimai yra Bažnyčios aprobuoti arba netoli to.

Palyginti nedaug žmonių paisė Fatimoje duotų pranešimų. Vėlesnieji pranešimai yra lyg Fatimos apreiškimų tąsa, jų paryškinimas ir pabrėžimas. Antai Fatimoje Marija tik bendrai pasakė, kad Dievas bausiąs žmones, jeigu jie nepasitaisysią. O vėlesniuose apsireiški-

muose ji jau paaiškino, kaip Dievas bausiąs žmones, jeigu jie negrįšią prie Dievo. Dėl to, pvz., Akita yra vadinama Antrąja, arba Azijos, Fatima. Tad verta susipažinti su paskutiniais iš dangaus gautais pranešimais.

Savo pranešimuose Viešpats Jėzus ir Švč. Motina Marija vartoja žodžius 'vaikai' bei 'sielos'. Aiškumo dėlei kai kur pakeičiau juos žodžiu 'žmonės'. Beveik visus pranešimus, praleidęs neesminius žodžius bei sakinius, perduodu Jėzaus ir Marijos duotais žodžiais, pridėdamas datą, kad skaitytojai jų nepalaikytų knygos autoriaus sukurtais 'pamokslais'.

Dėkoju visiems knygos leidėjams, platintojams ir skaitytojams, kad ši knyga išvydo pasaulį ir kad ji duoda gerų vaisių. Prisiminkite ir šios knygos autorių savo maldose ir savo darbuose, kaip ir jis prisimena jus visus.

Autorius

Įvadas

Apsiskaitę katalikai žino, kas yra Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos Marijos apsireiškimai. Tačiau kitų tikėjimų išpažinėjai ir netikintieji negali to priimti ir tikėti, kad Kristaus Motina kam nors apsireiškia net šiais laikais, kai Šventraštyje niekur nekalbama apie jų apsireiškimus bei apreiškimus.

Tai tiesa, kad Šventraštyje nekalbama apie Išganytojo Motinos apsireiškimus. Bet tai nereiškia, kad Viešpats Jėzus ir jo Motina Marija negali apsireikšti ir mūsų laikais.

Prisikėlęs iš numirusių Viešpats Jėzus keletą kartų apsireiškė savo apaštalams ir kitiems tikintiesiems, kaip Marijai Magdalietei ir kt. (Jn.20,14–19).

Kaip Kristaus atsimainymo metu ant Taboro kalno apsireiškė Senojo Įstatymo žymiausi pranašai, Mozė ir Elijas (Mt 17,2–3), taip ir Naujajame Įstatyme, mūsų laikais, gali apsireikšti Išganytojo Motina Marija, angelai ir kiti.

Tokių privačių apsireiškimų metu gauti apreiškimai bei pranešimai nėra skirti, kad jie atbaigtų Kristaus mokslą, Evangeliją, visai žmonijai, kaip išaiškinta Jono Burkaus „Gaila minios“ knygoje. Juk Kristus apreiškė visa savo Evangelijose, kas reikalinga mūsų išganymui. Dabartinių apsireiškimų ir apreiškimų paskirtis yra priminti mums, ką esame pamiršę arba neskaitę iš mūsų bei mūsų tėvų apsileidimo, pašalinti dangą nuo mūsų akių, iš naujo atverti mūsų akis, suaktyvinti Kristaus Evangeliją, įjungti ją į mūsų laikus ir mūsų gyvenimą ir pabrėžti jos svarbą ir vertę žmonijos išganymo eigoje.

Dėl to ir privatūs apreiškimai neturi būti lengvai atmesti, kai Dievas iš naujo siunčia savo Sūnaus Motiną Mariją, kartais savo dieviškojo Sūnaus ir angelų palydimą, kad paskatintų mus įsijungti į išganymo istoriją, susirūpinti savo ir kitų išganymu.

Kai kartais net Šėtonas sugeba apsireikšti Kristaus, jo Motinos, angelo arba stigmatizuotos vienuolės pavidalu ir skelbti iš paviršiaus atrodančius „dieviškus pamokymus", Bažnyčia ilgai ir kruopščiai tiria įvykius, laikydamasi Tikėjimo Mokslo kongregacijos duotų nurodymų bei taisyklių tokiems įvykiams tirti.

1978 m. vasario 25 d. minėtoji Kongregacija paskelbė taisykles, arba kriterijus. Jie yra šie: pirma, ar gauta užtektinai informacijos? antra, ar apreiškimai derinasi su tikėjimu ir morale? trečia, ar apreiškimai progresyviai veda žmones arčiau prie Dievo, Evangelijos ir tarnavimo Dievui; ar propaguoja tikėjimą, tinkamą elgimąsi, ramybę? ketvirta, ar įvyko stebuklų katalikų teologijos supratimu: nepagydomų ligonių išgijimų, saulės šokio (Fatimoje) ir kt.? penkta, teologų, gydytojų ir psichiatrų žinovų teigiama nuomonė; šešta, svarbiausia, ar gauti apreiškimai neša gerų vaisių, atsivertimų, religinio gyvenimo pagilinimą...

Po tokių tyrimų, kurie trunka kelerius metus, vietos vyskupas ordinaras, pasitaręs su Tikėjimo Mokslo kongregacijos prefektu, priima arba atmeta apsireiškimus ir apreiškimus. Paprastai tai daro, tiriamiems apsireiškimams pasibaigus, nors tai nebūtina. Po to Vatikanas patvirtina vyskupo ordinaro sprendimą tylėjimu. Popiežius visai nesikiša į šį reikalą, palikdamas tą dalyką vyskupiją valdančio vyskupo ordinaro žiniai.

Šioje knygoje yra aprašyti tie apsireiškimai, kurie yra vietos vyskupo ordinaro priimti arba jau arti to, o kitų aprašomų apsireiškimų atveju skaitytojui primenama, kad dalykas dar nėra ištirtas, dėl to skaitytina su tam tikru atsargumu.

Dvylika Italijos vyskupų 1986 m. birželio mėnesį paklausė pop. Joną Paulių II jo nuomonės apie dar neaprobuotus mistinius reiškinius Medjugorjėje. Jis atsakė: „Tegul žmonės vyksta į Medjugorję, jeigu jie ten atsiverčia, meldžiasi, prieina išpažinties, atgailoja ir pa-

sninkauja". Čia popiežius aiškiai parodo ir neaprobuotų Švč. Marijos apsireiškimų naudą. Įvairūs V. Jėzaus ir Marijos apsireiškimai Europoje ir Amerikoje aprašomi antroje „Apreiškimų" knygoje.

APSIREIŠKIMAI AKITOJE

Šiame knygos skyriuje gvildename Švč. Mergelės Marijos apsireiškimus bei Viešpaties Jėzaus ir Švč. Mergelės Marijos pranešimus, priminimus, perspėjimus, pamokymus Akitoje, Japonijoje.

JAPONIJA

Japonija, kuri japoniškai vadinama Nihon arba Nippon, o tai reiškia tekančios saulės žemė, yra šiaurės rytų Azijos salyne. Tai aukštos civilizacijos Azijos tauta. Japonijai priklauso keturios didelės salos, septynios mažesnės ir maždaug tūkstantis mažų salelių. Iš viso apie 372 tūkst. kv. km. 1993 m. čia gyveno 133,5 mln. gyventojų. Ypač tankiai gyvenamos didžiosios salos.

Rasės atžvilgiu japonai nėra vienalytė tauta. Daug šimtmečių prieš Kristų į salas jie atvyko iš įvairių Azijos tautų. Kalba japonų. Raidynas skolintas iš kinų. Valstybės galva yra imperatorius. Su kinų kultūra į salas atėjo budizmo tikyba, bet sintoizmas išliko kaip valstybinė religija.

Krikščionybė vėlai pasiekė japonų salas. Pirmuoju Japonijos misionieriumi laikomas šv. Pranciškus Ksaveras. Jis ir kiti du jėzuitai 1549 m. rugpjūčio 15 d. išsikėlė į Japonijos pietuose esančią Kyushu salą. Jie gana sėkmingai skelbė katalikų tikėjimą per diduomenę, nors iš budistų susilaukė vis didėjančio priešiškumo.

Po trisdešimt metų atvyko daugiau misionierių. Jie steigė mokyklas, seminarijas, vienuolynus. 1580 m. ten jau dirbo aštuoniasdešimt misionierių ir buvo pusantro šimto tūkstančių katalikų. Pop. Grigalius XIII raštu rezervavo Japonijos misijas jėzuitams. Tad išimtinai tik jie ten ir dirbo. 1587 m. įkurta pirmoji vyskupija.

1593 m. iš Filipinų atvyko nemažai pranciškonų, o netrukus ir augustijonų. Tai buvo daugiausia ispanai ir filipiniečiai. Pranciškonai dirbo kitokiu metodu negu jėzuitai. Prasidėjo misionierių nesutari-

mai. Dėl to užsieniečiai katalikai imperatoriui pasirodė įtartini. 1597m. atvykus pirmam vyskupui jėzuitui P. Martinez, Japonijoje prasidėjo katalikų persekiojimas. Buvo areštuoti 26 misionieriai ir pasauliečiai. Tarp pranciškonų buvo Meksikos sostinėje gimęs ir iš Filipinų atvykęs Pilypas de las Casas. Areštuotieji nugabenti į Nagasakį ir ten nukryžiuoti. Kankinių grupei vadovavo Paulius Mikis. Dvidešimt penkerių metų Pilypas visą laiką džiaugsmingai ir balsiai kartojo Jėzaus vardą. Dėl to jis buvo pirmasis nukankintas Japonijoje už tikėjimą 1597 m. vasario 5 d. ir yra Meksikos sostinės šventasis globėjas. Dėl šaukimosi Jėzaus vardo jis žinomas šv. Pilypo Jėzaus vardu. Pop. Pijus IX 1862 m. kankinius paskelbė šventaisiais. Jų šventė vasario 6 d.

Daug krikščionių nukankinta ir kituose miestuose. Antai 1624 m. birželio 30 d. Akitoje, kuri dabar yra dabartinės Niigatos vyskupijoje, o Niigata yra septyni šimtai kilometrų į šiaurę nuo Tokijo, nukankinti trisdešimt du krikščionys. Joną Kiemonį, pvz., pririšus prie stulpo nukankinti, iš jo kišenės iškrito rankraštis. Jame, be kita ko, išreikštas jų tvirtas tikėjimas: „Švenčiausioji Mergele, pilna dieviškos malonės, tavo motinišku švelnumu žmogus gali tikėti tavo Sūnų Jėzų Kristų ir garbinti jį. Išsaugok mus tikėjime iki mirties... Tavo dieviškojo Sūnaus malone suteik man jėgų nugalėti mano baimę... Mano siela trokšta švento mokslo, skelbto Japonijos kunigų".

Ilgą laiką Japonija gyveno tarsi izoliuota nuo pasaulio. Tik po 1853 m. Jungtinės Amerikos Valstijos, o po to kai kurios kitos šalys užmezgė su ja prekybinius ir diplomatinius santykius.

Praėjus dviem šimtams aštuoniasdešimt metų nuo žiauraus krikščionių persekiojimo, 1844 m. gegužės pirmąją iš Paryžiaus atvyko misionierių grupė, kuriai vadovavo kun. Faucade. Po šv. Mišių laive ilga malda kun. Faucade paaukojo Japoniją nekalčiausiajai Marijos Širdžiai. Netrukus buvo atsisakyta krikščionių persekiojimo, šalyje iš

naujo buvo padėtas pagrindas krikščionybei. Bet nuo 1867 iki 1873 m. krikščionys katalikai vėl buvo persekiojami, bet pati Bažnyčia pamažu atgimė. 1889 m. Japonijoje žmonėms buvo suteikta tikėjimo laisvė. 1891 m. įkurta bažnytinė hierarchija. Prancūzai misionieriai įsteigė seminariją. 1910 m. Japonijoje jau dirbo trisdešimt japonų kunigų.

Sekdami kun. Faucade pavyzdžiu, po II pasaulinio karo Japonijos vyskupai paaukojo savo tautą nekalčiausiajai Marijos Širdžiai ir puoselėja katalikų pamaldumą jai.

Kai 1975 m. sausio 4 d. Akitoje verkė medinė Švč. M. Marijos statula dėl dabartinių žmonijos nuodėmių, seselės Agnietės angelas sargas pasakė jai: „Švenčiausioji Mergelė džiaugiasi Japonijos paaukojimu jos nekalčiausiajai Širdžiai, nes ji myli Japoniją".

Po II pasaulinio karo naujoji Japonijos konstitucija pripažįsta lygybę visoms tikyboms ir garantuoja laisvę praktikuoti jas. 1959 m. Japonijoje įkurta antroji Bažnyčios provincija. Jos yra Tokijo ir Nagasakio. 1960 m. pop. Jonas XXIII Tokijo arkivyskupą Petrą Doi pakėlė kardinolu. Vėliau ir Nagasakio arkivyskupas pakeltas kardinolu.

Nagasakyje, kur 1597 m. buvo nukankinti pirmieji krikščionys, 1945 m. buvo numesta antroji atominė bomba, kuri sunaikino trečdalį miesto; nuo jos žuvo keturiasdešimt tūkstančių gyventojų.

Seselė Agnietė Sasagava ligoninėje

SESELĖ AGNIETĖ

Katsuko Sasagava, vėliau žinoma seselės Agnietės vardu,

gimė neišnešiota, todėl buvo silpno sudėjimo. Jos tėvai buvo pagonys budistai. Devyniolikametei jaunuolei, darydamas apendikso operaciją, chirurgas netyčia pažeidė centrinę nervų sistemą. Dėl šios chirurgo klaidos ji buvo suparalyžiuota ir šešiolika metų negalėjo pajudėti. Buvo kilnojama iš vienos ligoninės į kitą, daug kartų operuota.

Myokos klinikoje ypač pasišventusiai ją slaugė viena medicinos seselė katalikė. Rūpestingai prižiūrima Agnietė truputį sustiprėjo. Seselė jai duodavo pasiskaityti knygų apie katalikų tikėjimą. Taip Agnietė rado katalikų tikėjimą. Atsisakiusi pagonių dievaičių, ji pamilo Dievą ir labai troško pasišvęsti jam ir artimui. Agnietė troško tapti vienuole. Nors pagonys tėvai labai priešinosi tokiam pašaukimui, vis dėlto ji įstojo į Nekalčiausiosios Marijos Širdies vienuolyną Nagasakyje. Bet po keturių mėnesių Katsuko vėl ištiko paralyžius. Nugabenta į tą pačią kliniką Myokoje, dešimt dienų išgulėjo komos būsenoje lyg negyva. Gavusi kelis Lurdo vandens lašus, atsigavo, vėl galėjo judinti sustingusias galūnes. Ji pasveiko.

Sustiprėjusi seselė Agnietė norėjo grįžti į tą patį vienuolyną Nagasakyje. Bet Takados klebonas patarė jai stoti į vyskupo ordinaro Jono Ito 1946 m. Niigatos vyskupijoje įkurtą Eucharistijos tarnaičių katechečių vienuoliją. Vyskupijoje jos gyveno pusiau vienuoliškai ir rūpinosi parapijų šventovių priežiūra, mokė vaikus katekizmo, tai yra tikėjimo tiesų ir krikščioniško gyvenimo. Jų dvasinis gyvenimas yra šv. Eucharistija – šv. Mišios, ilga kasdienė adoracija ir malda, ypač rožinis.

Ses. Agnietė įstojo į tą vienuoliją, bet pasiliko gyventi Myokoje. Ten ji rūpinosi parapija ir mokė vaikučius tikėjimo tiesų, parengė apie septyniasdešimt suaugusiųjų tapti katalikais. Ses. Agnietė kartais kalbėdavo maldas lotyniškai, nors tos kalbos ji niekada nesimokė; ir galėjo mokyti tiek vaikučius, tiek suaugusius katekizmo, pati jo nesimokiusi. Jos gyvenime įvyko toks pat stebuklas, kaip šv. Pauliaus kelionėj prie Damasko. Ji rašė: „Šventosios Dvasios veikimu galėjau mokyti kitus".

Ji sakydavo, kad ne teorijos žinojimas, o tikėjimo džiaugsmas veda žmones prie Dievo. Per ses. Agnietę daug žmonių rado tikėjimą.

1973 m. sausio pabaigoje ses. Agnietė ėmė blogai girdėti, o iki kovo vidurio visiškai apkurto. Kadangi nebegalėjo mokyti katekizmo, buvo perkelta Akiton į motinišką namą. Vietos klebonas nuvežė ją pas ausų specialistą dr. Savadą. Gydytojas pripažino, kad ses. Agnietė yra visiškai kurčia, kad jos kurtumas nepagydomas, ir parašė pažymą, kuria patvirtino savo diagnozę. Be to, jis pridūrė žodžiu, kad jos karštas tikėjimas pagelbėsiąs jai gyventi tyloje. Keturiasdešimt tris dienas ji buvo mokoma suprasti kalbantįjį iš lūpų.

Seselės Agnietės tėvams ir broliui nepavyko įtikinti jos grįžti namo, ir 1973 m. gegužės 12 d. ji buvo apgyvendinta Juzavados kalnelyje, Akitos priemiestyje, Eucharistijos tarnaičių katechečių vienuolyne. Čia ji rūpinosi namų apyvoka – virtuve ir siuvimu. Daug laiko praleisdavo koplyčioje prieš Švč. Sakramentą. Be to, ji rašė eilėraščius, kurių rinktinė buvo išleista Japonijoje. Ses. Agnietė buvo labai dėkinga Dievui už pašaukimą, ir netrukus Dievas pašaukė ją eiti jo Motinos Marijos nurodytu mistikos keliu.

EUCHARISTINĖ ŠVIESA

Jau 1916 m. Dievo siųstas angelas Fatimoje pradėjo rengti tris piemenėlius Švč. M. Marijos apsireiškimams, kurie vyko 1917 m. nuo gegužės iki spalio kiekvieno mėnesio tryliktą dieną.

Panašiai vyko ir Akitoje – angelas iš anksto parengė seselę Agnietę Švč. M. Marijos apsireiškimams.

1973 m. birželio 12 d., antradienį, ses. Agnietė buvo pasilikusi namie viena, nes, būdama kurčia, negalėjo mokyti vaikų. Kadangi tos vienuolijos svarbiausias tikslas yra Eucharistinio Jėzaus garbinimas, Švč. Sakramento adoracija, arba šv. Valanda, todėl seselės kasdien praleidžia daug valandų prieš tabernakulį. Adoracijos metu joms buvo leidžiama atidaryti tabernakulio dureles. Toks buvo vienuolijos paprotys.

Minėtą antradienį ses. Agnietei einant atidaryti tabernakulį, iš jo blykstelėjo skaisti šviesa. Apie šį įvykį Agnietė taip užrašė savo dienoraštyje: „Man prisiartinus atidaryti tabernakulio dureles, kaip seselė vyresnioji buvo nurodžiusi, staiga tvykstelėjo stipri, nežinoma šviesa". Susijaudinusi ji puolė kniūbsčia veidu į grindis. Neišdrįsusi atidaryti tabernakulio durelių, nejudėdama pasiliko gulėti apie valandą. Kurį laiką ji nepajėgė atsikelti net šviesai dingus. To įvykio ji niekam nepasakojo. Parapijos šventovėje ji dažnai atidarydavo tabernakulį net privačiai adoracijai, kai gyveno Myokoje.

Kitą rytą, birželio 13 d., ses. Agnietė nuėjo į koplyčią valandą anksčiau. Tabernakulis buvo atidaromas iš abiejų pusių. Jai atidarius dureles iš antrosios pusės, akinanti šviesa vėl tvykstelėjo į ją. Instinktyviai ji atšoko atgal ir kniūbsčia vėl puolė ant grindų adoracijai. Taip Viešpats Dievas stebuklingai patvirtino, kad jis tikrai esąs konsekruotoje Ostijoje.

Birželio 14 d., ketvirtadienį, visoms seselėms meldžiantis vienuolyno koplyčioje prieš tabernakulį, ses. Agnietė vėl regėjo iš tabernakulio sklindančią šviesą. Šį kartą jai atrodė, kad tabernakulis skendi raudonoje liepsnoje, kurios pakraščiai buvo tarsi auksiniai. Seselė tuojau puolė kniūbsčia, kad pagarbintų eucharistinį Viešpatį. Kitos seselės tos ypatingos šviesos nematė.

Tą patį ketvirtadienį, 8 val., tarsi kieno paraginta, Agnietė nubėgo koplyčion pagarbinti eucharistinio Jėzaus ir patyrė ypatingą džiaugsmą. Tai buvo ses. Agnietės pakvietimas ypatingai užduočiai kasdien daugiau valandų melstis prieš Švenčiausiąjį, nes ji nebegalėjo mokyti nei vaikų, nei suaugusiųjų.

ŠVIESOS ANGELAS

Per tris dienas išgyvenusi mistinę tabernakulio šviesą, Agnietė visą savaitę buvo rami.

Birželio 23 d. popiet į vienuolyną atvyko Niigatos vyskupijos ordinaras, vysk. Jonas Itas Dievo Kūno ir Kraujo šventės švęsti sekmadienį, nes nuo birželio 5 d. seselės neturėjo kapeliono. Tai didžiausia metų šventė Eucharistijos tarnaitėms. Vyskupas atnašavo šv. Mišias ir padrąsino jas: „Bendruomenė, pašvęsta Švenčiausiajam Sakramentui, ypatingu būdu turi praktikuoti pamaldumą Jėzaus Širdžiai Eucharistijoje".

Vysk. Jonas Itas išbuvo ten visą savaitę ir surengė joms trijų dienų rekolekcijas bei adoracijos valandas prieš išstatytą Švenčiausiąjį Sakramentą. Ses. Agnietė įrašė tai savo dienoraštyje: „Tų trijų dienų rekolekcijas išgyvenau degančia meile Viešpačiui, kupina troškimo visiškai pasiaukoti jam".

Ketvirtadienį, Švč. Jėzaus Širdies šventės išvakarėse, kuri Eucharistijos tarnaitėms buvo irgi labai ypatinga šventė, po rytmečio šv. Mišių, adoracijos metu, „staiga akinanti šviesa ėmė švytėti iš Švč. Sakramento. Kaip ir pirmiau, apie tabernakulį pradėjo rinktis kažkas lyg migla. Netrukus susirinko didelė minia būtybių, panašių į angelus. Jos supo altorių, garbindamos šv. Ostiją", – rašė ses. Agnietė.

Po to ji pasakojo vyskupui: „Jie nebuvo žmonės, bet aiškiai buvo galima juos matyti. Tai buvo dvasių minia". Vyskupui pasakius, kad tai buvę angelai, ji pradėjo vartoti tą žodį. Ji tęsė: „Altorius buvo apsuptas mistiškos šviesos. Šviesumas nuo šv. Ostijos taip stipriai spindėjo, kad aš tiesiog negalėjau žiūrėti. Užsimerkusi instinktyviai parpuoliau kniūbsčia. Pasibaigus adoracijos valandai, pasilikau gulėti, nepamačiusi, kad kitos išėjo". Regėjimas nutrūko tik tada, kai atėję vyskupas ir seselė vyresnioji palietė jos petį.

Ir tą dieną, 15 val., ses. Agnietė papasakojo vyskupui savo mistinius išgyvenimus. Atidžiai išklausęs, jis davė jai šį patarimą: „Kai dar sunku suprasti prigimtį šių reiškinių, kuriuos tu regėjai, niekam nepasakok apie juos ir per daug negalvok apie visa tai. Svarbiausia, būk atsargi ir neįsikalbėk, kad esi ypatingas atvejis. Būk nuolanki ir

gyvenk normalų gyvenimą, kaip ir kitos, nieko neskleisdama. Mąstyk ir melskis prieš Švč. Sakramentą". Būdama visiškai kurčia, seselė Agnietė iš vyskupo lūpų suprato viską, ką jis jai kalbėjo.

ANGELŲ REGĖJIMAS

Keletą metų prieš ką tik minėtus įvykius seselė Agnietė buvo Myokos klinikoje dėl kurtumo ir ten ji išmoko suprasti kalbančius iš lūpų. Kartą toje klinikoje jai kalbant rožinį, staiga ligoninės lovos dešinėje ji pamatė asmenį, kurio nepažino. Jis kalbėjo rožinį drauge su ja. Po pirmos rožinio paslapties asmuo, jos angelas sargas, pridėjo seselei Agnietei niekados negirdėtą Fatimos maldelę: „O mano Jėzau, atleisk mums mūsų kaltes, saugok mus nuo pragaro ugnies, vesk visas sielas į dangų, ypač tas, kurios labiausiai yra reikalingos tavo gailestingumo".

Toji Fatimoje išmokyta maldelė tada dar nebuvo išversta į japonų kalbą, todėl jos dar niekas nemokėjo. Ją išvertė Agnietės angelas sargas. Malda liko seselės mintyje ir, kalbėdama rožinį, ji niekados jos nepraleido. Jau tada, kalbėdama rožinį, ji regėjo daug angelų. Jie švelniai giedojo: 'Šventas, šventas, šventas' giesmę. Vėliau vienas kunigas salezietis, išgirdęs ses. Agnietę kalbančią tą maldelę, paprašė, kad ir jį išmokytų tos maldelės. Tik vėliau sužinota jos kilmė – Švč. M. Marija išmokė jos tris vaikučius Fatimoje.

Tų pačių metų birželio 29 d. Švč. Jėzaus Širdies šventėje vysk. Jonas Itas kalbėjo apie šv. Eucharistiją. Stebėdama vyskupo lūpas, Agnietė irgi degė meile Jėzui. Tos dienos adoracijos metu ji regėjo iš tabernakulio sklindančią šviesą. Joje ji matė vyskupo J. Ito ir visų seselių angelus sargus. Regėdama savo angelą sargą, kurį laiką Agnietė manė, kad tai buvusi neseniai nuo vėžio mirusi jos sesuo, kuri buvo pakrikštyta prieš pat mirtį. Bet truputį vėliau jos angelas sargas prisipažino jai: „Aš esu tasai, kuris yra su tavimi ir saugo tave". Todėl toliau seselė vadino jį angelu sargu.

1973 m. spalio 2-ąją, Angelų Sargų šventės dieną ses. Agnietė išreiškė gilų dėkingumą savo angelui sargui, su kuriuo ji dažnai kalbėdavosi. Būdama kurčia, ji girdėjo jo balsą. Jis daug kartų jai patarė, ją drąsino ir žadėjo saugoti.

Kartais šv. Mišių metu po konsekracijos ses. Agnietė regėdavo minias angelų, kurie garbino eucharistinį Viešpatį. 1973 m. birželio 12 d., pvz., ji užrašė dienoraštyje, kad tuojau po konsekracijos, „tą patį akimirksnį, pasirodė angelai, besimeldžiantys prieš švytinčią Ostiją. Jie klūpojo pusračiu aplink altorių, nusisukę nuo mūsų. Buvo aštuoni... Jų 'kūnus' dengė paslaptingas švytėjimas... Labai pamaldžiai visi aštuoni garbino Švenčiausiąjį Sakramentą... Aš jaučiausi persmelkta tos šviesios scenos... Mano angelas sargas pakvietė mane prie altoriaus šv. Komunijos. Tuo metu aiškiai skyriau visų seselių angelus sargus arti prie jų kairiojo peties. Jie buvo truputį žemesni už seseles, kaip ir mano už mane. Susidarė įspūdis, kad jie mielai ir sėkmingai vadovavo ir saugojo jas. Ši scena padėjo man aiškiau suprasti angelų sargų reikšmę, negu bet koks teologo aiškinimas. Po pietų visa tai išdėsčiau vyskupui J. Itui. Ten buvo aštuoni angelai sargai, o mes buvome septynios. Su vyskupu buvome aštuoni".

STIGMA SESELĖS AGNIETĖS DELNE

Švč. Jėzaus Širdies šventės išvakarėse, 1973 m. birželio 28 d., koplyčioje šv. Mišių metu ses. Agnietė pajuto, kad kažkas perdūrė jos kairės rankos delną. Ji niekados nebuvo patyrusi tokio aštraus skausmo. Kitą rytą, šv. Mišių ir Švč. Sakramento adoracijos metu, skausmas delne dar sustiprėjo. Išėjusi iš koplyčios, Agnietė ištiesė pirštus, ko negalėjo padaryti anksčiau. Savo delne ji pamatė įbrėžtą kryželį. Žaizda buvo trijų centimetrų ilgio ir dviejų centimetrų pločio delno centre. Tokios žaizdos ji niekados nebuvo mačiusi. Žaizdos kryželis neatrodė įpjautas peiliu, jis buvo tarsi įgraviruotas, rausvais pakraščiais ir patraukliai gražus.

Švč. M. Marijos Nekalčiausiosios Širdies šventėje, kuri būna šeštadienį po Švč. Jėzaus Širdies šventės, skausmas visą laiką buvo stiprus. Ses. Agnietė parodė žaizdą seselei vyresniajai. Pažvelgusi ji tarė: „Ką tai galėtų reikšti?" – „Tai dėl mano nuodėmių", – atsakė nauja stigmatizuotoji. Tikrindama žaizdą, vyresnioji tęsė: „Kokia keista spalva. Kodėl žaizdos neparodei vyskupui?" – „Nedrįsau". Tą žaizdą ji gavo prieš pat vyskupui išvykstant namo. Jos nedrąsa arba baimė buvo sumišusi su pagarba. Be to, ji išgyveno daug labai skaudžių įvykių. Tad jai atrodė, jog tai menkos svarbos dalykas. Nuo pat savo jaunystės ji buvo įpratusi kentėti.

Po savaitės ketvirtadienį, liepos 5 d., adoracijos metu Agnietės angelas sargas kalbėjo rožinį drauge su ja. Tos dienos vakarinių maldų metu kairiajame delne ji vėl pajuto aštrų skausmą ir vos susilaikė garsiai neverkusi, bet malda buvo svarbesnis dalykas. Ji iškentėjo iki vakarinių maldų galo.

Visoms seselėms išėjus iš koplyčios, Agnietė norėjo ištiesti kairės rankos pirštus, kad pamatytų žaizdą. Bet skausmas buvo toks stiprus, kad ji nepajėgė to padaryti. Išėjusi iš koplyčios, pagaliau ji atlenkė pirštus. Kryželio centre buvo duobutė, iš kurios sunkėsi kraujas. Vakarienės metu ji truputį valgė, kad neatkreiptų kitų dėmesio, ir atsiprašiusi nuėjo savo kambarin.

Aprišusios žaizdą, vyresnioji ir kita seselė išėjo į savo kambarius. Visą naktį Agnietė negalėjo sumerkti akių dėl didelio skausmo. Atsiklaupusi ji kalbėjo rožinį: „Aš prašiau švenčiausiąją Mergelę pagalbos ir, kiek galima, maldavau nuodėmių atleidimo". Naktį ne kartą reikėjo keisti tvarsčius, nes kraujas gausiai sunkėsi, ir kartkartėmis skausmas dar sustiprėdavo. Nusausinus kraujas nustojo sunktis, nors paprastai taip nebūna esant paprastai žaizdai. Pamėginusi atsigulti, turėjo šokti iš lovos ir atsisėsti maldai. Taip ji bandė daryti kelis sykius, bet veltui. Tada suprato, kad, kaip yra užrašiusi, „mano tikslas buvo melstis, būti nuolankia Marijos tarnaite ir gyventi tarnaujant Dievui ir artimui".

Seselė Agnietė net nepamanė, kad yra gavusi stigmą. Ji galvojo tik apie savo nuodėmingumą. Didelis jos nuolankumas ir galvojimas apie savo nuodėmingumą, o ne jos puikavimasis, byloja, kad žaizda buvo dieviškos kilmės.

Ji išgirdo angelo balsą: „Nebijok! Karštai melskis ne tik už savo nuodėmes, bet kad atsilygintum už visų žmonių nuodėmes. Šiandien pasaulis dažnai įžeidžia mūsų Viešpaties Švenčiausią Širdį savo nedėkingumu ir nusikaltimais. Marijos žaizdos yra daug gilesnės ir daug skausmingesnės negu tavoji".

PIRMASIS ŠVČ. MARIJOS PRANEŠIMAS

Pasakęs, kad „Marijos žaizdos yra daug gilesnės ir daug skausmingesnės negu tavoji", angelas sargas liepė jai tuojau apsirengti, nors buvo ankstyvas rytas, ir eiti koplyčion. Angelas palydėjo ją iki koplyčios durų ir dingo. Tuo tarpu Agnietė visą kelią galvojo: „Marijos žaizdos yra daug gilesnės ir daug skausmingesnės..."

Priėjusi prie altoriaus laiptų, ses. Agnietė pajuto, kad medinė Marijos statula atgijo ir nori kalbėti jai.

Čia pravartu trumpai priminti tos medinės statulos kilmę. Akitoje susirgus Eucharistijos tarnaičių seselei vyresniajai ir jai stebuklingai pasveikus nuo Lurdo vandens, seselės sumanė padėkoti Jėzaus Motinai Marijai ir užsakė menininkui padaryti Marijos statulą. Viena seselė turėjo paveiksliuką Visų Tautų Marijos, apsireiškusios 1945 m. Idai Perleman Olandijoje. Jame buvo vaizduojama Marija, stovinti ant Žemės rutulio, o už jos nugaros – didelis kryžius. Seselės susitarė su menininku budistu Akitoje, kad jis padarytų joms statulą pagal paveiksliuke pieštą modelį. Jis išdrožė ją iš sauso kietmedžio, atvežto iš Šventosios Žemės, nors ji visai nieko nežinojo apie tokio paveikslo kilmę bei Švč. Marijos apsireiškimą Amsterdame, Olandijoje. Naują Marijos statulą jos pastatė savo koplyčioje netoli altoriaus.

1973 m. liepos 6 d., pirmą mėnesio penktadienį, trečią valandą angelo sargo palydėta į koplyčią ses. Agnietė ėjo tiesiai prie altoriaus. Priėjusi altoriaus laiptus, staiga ji pajuto, kad minėtoji medinė statula atgijo. Seselė pažvelgė ir pamatė ją skendinčią skaisčioje šviesoje. Agnietė instinktyviai parpuolė kniūbsčia ant grindų. Tuo metu, būdama visai kurčia, išgirdo nuostabaus grožio balsą:

„Mano dukterie, mano noviciate, buvai paklusni man, atsisakydama visko, kad sektum manimi. Ar skaudi tavo ausų liga? Tavo kurtumas bus pagydytas. Būk tikra ir kantri. Tai yra paskutinis išmėginimas. Ar skaudi tavo delno žaizda? Melskis, kad atsilygintum už žmonių nuodėmes. Kiekviena šios bendruomenės narė (vienuolė) yra mano nepakeičiama dukra. Ar gerai kalbi Eucharistijos tarnaičių maldą? Sukalbėkime ją drauge".

Tam gražiam balsui pradėjus, į maldą įsijungė ir angelas, kuris atvedė ją koplyčion. Tada Marija pertraukė maldą, kad pamokytų įterpti žodį „tikrai". Ji liepė visados įterpti maldon žodį „tikrai". Tą maldą sudėjo vysk. J. Itas, tos vienuolijos įkūrėjas. Joje niekada nebuvo žodžio „tikrai". Nuo to meto jis visados įterpiamas. Po to trys balsai – Švč. Marijos, Agnietės ir angelo – drauge sukalbėjo Eucharistijos tarnaičių dažnai kalbamą maldą:

„Švenčiausioji Jėzaus Širdie, tikrai esanti šventojoje Eucharistijoje, aukoju tau savo kūną ir sielą, kad kiekvieną akimirksnį būčiau viena su tavo Širdimi, paaukota ant visų pasaulio altorių, ir maldauju tave, kad ateitų tavo karalystė. Maldauju tave priimti šį mano nuolankų pasiaukojimą. Naudok mane kaip nori Tėvo garbei ir sielų išganymui.

Švenčiausioji Dievo Motina, niekados neleisk man atsiskirti nuo Tėvo dieviško Sūnaus. Meldžiu tave ginti ir saugoti mane, kaip savo ypatingą vaiką. Amen".

Iš širdies baigus kalbėti šią maldą, dangiškasis balsas pridūrė: „Kuo dažniau melskis už popiežių, vyskupus ir kunigus. Nuo savo

Krikšto meto tu visados ištikimai meldeisi už juos. Melskis ir toliau labai daug, labai daug... Visa, kas šiandien įvyko, papasakok savo

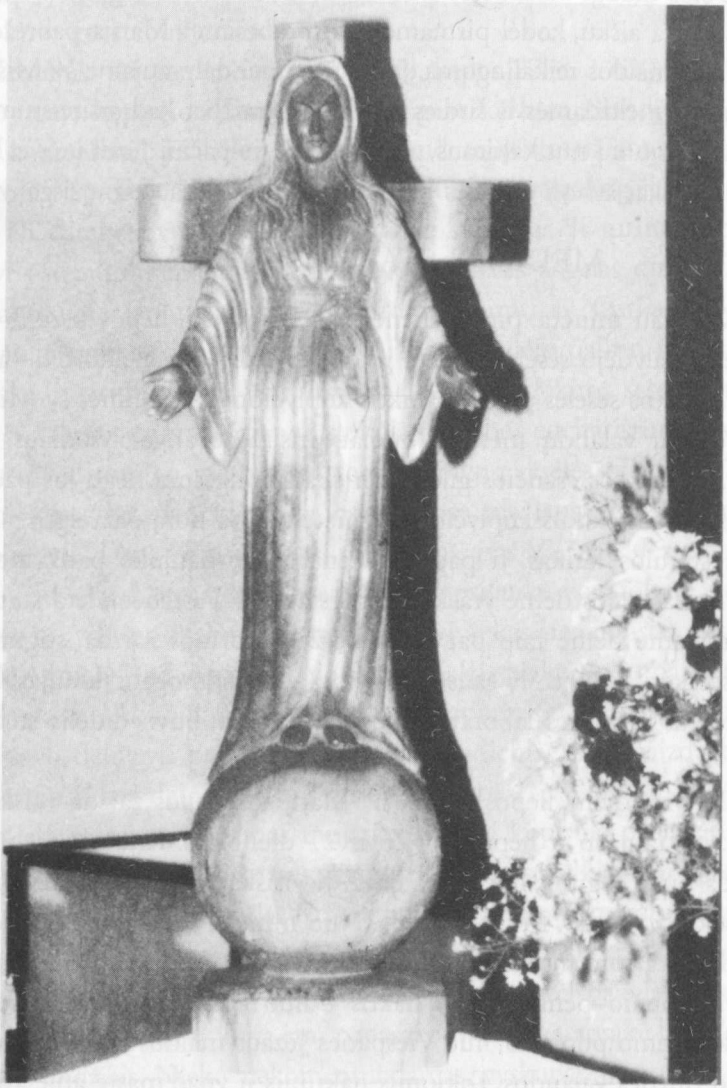

Švč. Mergelės Marijos medinė statula iš Akitos

viršininkui (vysk. J. Itui) ir paklusk jam dėl visko, ką jis tau sakys. Juk vyskupas prašė tave, kad karštai melstumeis".

Iš šios drauge sukalbėtos Eucharistijos maldos ir raginimo nuolat melstis yra aišku, kodėl pirmame savo pranešime Marija pabrėžė šv. Mišių ir maldos reikalingumą. Jeigu ištikimai dalyvaujame šv. Mišiose ir dažnai meldžiamės iš širdies ne tik už save, bet kad atsiteistume ir už kitų žmonių nusikaltimus, pagelbstime Viešpačiui Jėzui ir Švč. Motinai Marijai atvesti žmones prie eucharistinio Jėzaus ir jų išganymo.

MEDINĖS STATULOS STIGMA

Kaip jau minėta, pirmą mėnesio penktadienį, liepos 6 d. 3 val., angelas palydėjo seselę Agnietę į koplyčią, kur ji praleido dvi valandas, iki kitos seselės pradėjo rinktis koplyčion į rytmetines šv. Mišias. Tų dviejų valandų metu ji nuolat prisiminė angelo žodžius, kad Marijos žaizdos esančios gilesnės ir skausmingesnės negu jos pačios. Seselėms susirinkus koplyčion, Agnietė pajuto norą pažvelgti į Marijos statulos rankas. Ji paprašė vieną seselę naujokę patikrinti, ar Marijos statulos delne yra kokia nors žaizda. Pastebėta, kad statulos dešiniajame delne taip pat buvo kryželio formos žaizda, stigma. Iš jos sunkėsi kraujas. Iš sauso medžio sunkėsi žmogaus kraujas, kaip nustatyta ligoninės laboratorijoje. Tai, žinoma, buvo didelis stebuklas.

Ketvirtadienį, liepos 12 d., ši Marijos statulos žaizda vėl kraujavo. Ji kraujavo ir liepos 13, 26 ir 27 dienomis. Kitomis dienomis žaizda buvo regima, bet nekraujavo. Ji visiškai išnyko tų pačių metų rugsėjo 29-ąją, Šv. Mykolo dieną. Nuo minėto ketvirtadienio, liepos 12 d., vakarinių maldų metu Agnietei delno žaizdą skaudėjo penkias ketvirtadienio–penktadienio naktis – nuo ketvirtadienio vakaro iki penktadienio popiečio, nuo Viešpaties Jėzaus maldos Alyvų darželyje iki jo mirties valandos. Tokiomis naktimis ji ypač mąstė apie angelo žodžius: „Melskis, kad atsiteistum už žmonių nuodėmes".

Nors tomis naktimis dėl skausmo ji negalėdavo užmigti, bet ir penktadienio rytais neapleisdavo šv. Mišių. Liepos 26 d. ji parodė žaizdą vyskupui. Šviežias kraujas sunkėsi iš žaizdos. Tad pats vysk. J. Itas buvo to stebuklo liudininkas.

Kentėjusi iki penktadienio popiečio, liepos 27 d. 14.30 val., Agnietė nuėjo koplyčion. Ten ji išgirdo angelo žodžius: „Šiandien baigsis tavo kentėjimai". Jis liepė jai kentėti, kad atsiteistų už žmonių nusikaltimus. Tą dieną ji praliejo kraują paskutinį kartą. Angelas liepė jai visa tai pasakyti vysk. J. Itui, kuris viską suprasiąs. Ji turinti stropiai laikytis jo nurodymų. Tai pasakęs, šypsodamasis angelas dingo.

Japonijoje jau tada vyravo paprotys priimti šv. Ostiją į ranką. Kadangi Agnietė dėl skaudančios žaizdos negalėjo paimti šv. Ostijos į ranką, ji priimdavo ją ant liežuvio. Agnietė ir kitos seselės jautė, kad šv. Ostijos ėmimas į ranką stokoja pagarbos eucharistiniam Viešpačiui. Tad nuo to meto visos to vienuolyno seselės priima šv. Komuniją ant liežuvio klūpėdamos, nes net mažiausiame šv. Ostijos trupinėlyje, kuris gali nukristi, tikrai yra visas Viešpats Jėzus.

Liepos 24 d., antradienį, vysk. J. Itas apsilankė vienuolyne. Seselė K. buvo vyskupo įgaliota pranešti jam visa, kas nepaprasto vyko su sesele Agniete. Tad ji papasakojo jam visa, kas įvyko po jo paskutinio apsilankymo Akitoje. Po to vysk. J. Itas paprašė ses. Agnietę parodyti jam savo delną. Ji parodė. Jau buvo antradienis, todėl žaizda buvo sumažėjusi, bet delne kryželis aiškiai matėsi.

Nieko nesakęs, vyskupas tuojau nuvyko į koplyčią pažiūrėti statulos. 14 val. jis pakvietė ses. Agnietę, kad ši smulkiai papasakotų, kas atsitiko su ja ir statula. Turėdama gerą atmintį ir naudodamasi užrašais, pati tuo stebėdamasi, sugebėjo tiksliai viską papasakoti.

Kitą rytą po šv. Mišių ir adoracijos vyskupas vėl pakvietė ses. Agnietę, kad ji dar kartą viską jam papasakotų. Ji viską apsakė beveik tais pačiais žodžiais. Nieko nekomentuodamas, vyskupas patarė jai neišpuikti, negalvoti apie nepaprastus reiškinius ir būti nuolankiai. Iš tik-

rųjų ji ir negalėjo išpuikti, nes visą laiką kalbėjo apie savo nuodėmingumą. Savo dienoraštyje ji parašė: „Vyskupui pasakius, kad neturiu didžiuotis dėl tų įvykių, mano vienintelis noras buvo pulti jam po kojų ir karštai prašyti jį melstis už vargšę nusidėjėlę, kokia esu. Įsidrąsinusi prašiau jį, kad ir toliau vadovautų man ir melstųsi už mane. Jis atsakė, jog gerai supratęs... Sieloje jaučiau ramybę, kuri man buvo paguodžianti šviesa..."

Ses. Agnietės asmeninis pašaukimas buvo melstis ir kentėti, kad atsiteistų už žmonių nuodėmes. Ypač ji meldėsi už popiežių, vyskupus ir kunigus.

Tik ses. Agnietė girdėjo Švč. Marijos ir angelo pranešimus. Visi kiti, tikintieji ir netikintieji, aiškiai galėjo matyti Marijos medinės statulos kraujuojančią žaizdą. Tai buvo aiškus Švč. Dievo Motinos pranešimų autentiškumo patvirtinimas.

Šv. Onos šventėje liepos 26 d., ketvirtadienį, 17 val. viena seselė turėjo atnaujinti vienuolės įžadus. 14.30 val. toji seselė rasta klūpinti drauge su vyskupu prie gausiai kraujuojančios Marijos statulos dešiniojo delno žaizdos. Šį kartą kraujas buvo tamsios spalvos. Buvo skaudu jį regėti. „Tiek daug kraujo! Ką tai reiškia?" – stebėjosi vyskupas.

Ses. Agnietei įsijungus į jų kalbamą rožinį, žaizdą kairiajame delne labai suskaudo. Šiaip ją skauda nuo ketvirtadienio vakaro iki penktadienio popiečio. „Kodėl šį ketvirtadienį ją suskaudo daug anksčiau?"– Agnietė klausė pati savęs. Nors ir labai skaudėjo, ji įstengė dalyvauti savo globotinės seselės Y.I. įžadų atnaujinimo apeigose.

Po 17 val. procesijos, seselei Y.I. skaitant pasiaukojimo aktą, Agnietę nusmelkė iki tol nepatirtas baisus skausmas. Delną taip suskaudo, kad ji net sušuko, bet tuojau susitvardė. Žaizda labai kraujavo. Kaktą išpylė prakaitas. Ji prašė Švč. M. Mariją pagalbos ir savo kentėjimus jungė su Viešpaties Jėzaus kentėjimais ant kryžiaus. Netrukus skausmas sušvelnėjo.

Po iškilmių vakarienės Agnietė sutiko vyskupą ir papasakojo jam apie skausmą, patirtą šv. Mišių metu. Paprašyta ji sunkiai ir kentėdama skausmą įstengė atlenkti pirštus. Skausmas sustiprėjo. Pažiūrėjęs vyskupas tarė: „O tai turi skaudėti. Atrodo, žaizda gilėja". Vyskupas atrodė susirūpinęs.

Kaip kiekvieną ketvirtadienio–penktadienio naktį ses. Agnietė negalėjo sumerkti akių. Ji sėdėjo lovoje ir kalbėjo rožinį, o auštant skubėjo koplyčion, kuri buvo jos vienintelė priebėga. Po rytmečio maldų, 7 val. šv. Mišių konsekracijos metu, skausmas buvo tiesiog nepakeliamas, o žaizda labiau kraujavo. Atrodė, kad delnas kiaurai perdurtas. Kniūbsčia parkritusi ant grindų, ses. Agnietė išgirdo angelo balsą: „Šiandien tavo kentėjimai pasibaigs. Savo širdies gilumoje rūpestingai saugok mintį apie Marijos kraują. Jos pralietas kraujas turi gilią prasmę. Tasai brangus kraujas buvo pralietas prašant tau atsivertimo už nedėkingumą Viešpačiui ir jo įžeidimus. Į pamaldumą Švenčiausiajai Širdžiai įjunk pamaldumą brangiausiam Kraujui. Melskis, kad atsiteistum už visus žmones".

Dėl skausmo Agnietei nepajėgus tarti žodžio, angelas tęsė: „Pasakyk savo viršininkui (vysk. J. Itui), kad šiandien paskutinį kartą tu praliejai kraują. Taip pat šiandien baigiasi tavo skausmas. Pasakyk jiems (vysk. J. Itui ir vyresniajai), kas įvyko šiandien. Jie viską supras. O tu laikykis jų nurodymų". Angelas baigė su šypsniu ir dingo.

Tuo pat metu nustojo skaudėti delno žaizdą. Tai įvyko 1973 m. liepos 27 d., šv. Panteleono, nukankinto 303 m., šventėje. Kasmet tą dieną suskystėdavo jo kraujas, kaip Bažnyčios yra pripažinta. Ar čia tik nebuvo ryšio su tuo šventuoju gydytoju?! Po šv. Mišių, kurios atrodė neapsakomai ilgos, ses. Agnietė parodė vyskupui savo delną.

Nuostabu, kad kraujas, sunkęsis iš statulos delno, niekados nevarvėjo ant grindų ir nepasiliko delne, nors statulos plaštakos yra atviros ir nuleistos žemyn. Liepos 26 d. viena seselė paėmė kraujo iš Marijos statulos delno, kad parodytų vyskupui, bet tas kraujas dingo

nuo jos piršto. Ir ses. Agnietė savo delno krauju niekados nesutepė grindų ar ko nors kito. Žaizdą jai labiausiai skaudėjo liepos 26 d. Po to delno žaizda buvo tik rožinės spalvos, o paskui ir toji dingo, delne nebeliko jokios žymės.

ANTRASIS ŠVČ. MARIJOS PRANEŠIMAS

Tų pačių metų liepos 28 d., šeštadienį, po vienos seselės įžadų atnaujinimo vysk. J. Itas pakvietė ses. Agnietę, kad ji papasakotų jam, kas įvyko ankstyvesnį popietį. Ji apsakė jam visa, ką angelas jai bylojo. Jis atidžiai išklausė ir viską užsirašė. Pranešimuose jis nerado jokių prieštaravimų. Vyskupas davė jai tris klausimus, kad pirmai progai pasitaikius ji paklaustų, ar dangus yra patenkintas jo įkurta pusiau pasaulietiška vienuolija. Jo klausimai buvo tokie: Ar Švč. Motina Marija nori, kad jo įkurta vienuolija būtų plečiama? Ar dabartinė forma tinkama? Ar kontempliacija būtina pasaulietiškai vienuolijai?

Rugpjūčio 3 d., pirmą mėnesio penktadienį, ses. Agnietė turėjo pirmą progą paklausti Mariją, kuri jai apsireiškė antrą kartą. Tą dieną daug valandų rytą ir popiet ses. Agnietė praleido koplyčioje. 14.30 val., kai ji kalbėjo rožinį, labai ilgą laiką nepasirodęs angelas apsireiškė jai ir drauge su ja kalbėjo rožinį. Melsdamasi ses. Agnietė pagalvojo apie vyskupo duotus tris klausimus. Angelas sargas juos žinojo. Ses. Agnietė pažvelgė į statulą ir išgirdo, kaip ir pirmą kartą, neapsakomo grožio balsą:

„Mano dukra, mano noviciate, ar myli Viešpatį? Jei myli Viešpatį, klausykis, ką tau pasakysiu. Labai svarbu. Tu praneši tai savo viršininkui (vysk. J. Itui). Šiame pasaulyje daug žmonių įžeidžia Dievą. Noriu, kad sielos (geri žmonės) paguostų jį ir taip sušvelnintų jo pyktį. Drauge su savo Sūnumi noriu, kad savo kentėjimais ir neturtu sielos (vienuolės) atsiteistų už nusidėjėlius ir nedėkinguosius... Dangiškasis Tėvas rengiasi bausti visą žmoniją.

Drauge su savo Sūnumi daug kartų permaldavau Dievą Tėvą susilaikyti nuo didelių bausmių, paaukodama jam Sūnaus kentėjimus ant kryžiaus, jo brangiausią Kraują ir mielas sielas, kurios guodžia jį, sudarydamos pasiaukojusių sielų grupes. Malda, atgaila ir pasiaukojimu žmonės gali sušvelninti Tėvo pyktį. Trokštu to taip pat iš jūsų vienuolių, kad jos mylėtų neturtą, pasišvęstų ir melstųsi, taip atsiteisdamos už žmonių nedėkingumą ir įžeidimus. Kalbėkite Eucharistijos maldą, įsigilindamos į jos prasmę. Tegul kiekviena pagal galimybę ir poziciją visiškai pasiaukoja Viešpačiui.

Net pasaulietiškame Eucharistijos tarnaičių institute (vienuolijoje) malda yra būtina. Sielos, kurios meldžiasi su noru, jau yra kelyje būti išrinktos. Neteikdamos per daug dėmesio maldos formoms, būkite ištikimos ir karšta malda guoskite Mokytoją... Padaryk įžadus (juk tavo vyskupas jau leido)..., prikaldama save prie kryžiaus trimis vinimis – neturtu, skaistybe ir paklusnumu. Iš jų paklusnumas yra pagrindas. Visiškai pasikliauk savo viršininko (vyskupo) vadovybe. Jis žinos, kaip suprasti tave, ir nurodys tau", kaip turi aukotis.

TREČIASIS ŠVČ. MARIJOS PRANEŠIMAS

Kasdien be skaičiaus ses. Agnietė kalba rožinius, net jos pirštų oda yra sustorėjusi. 1973 m. spalio 7 d., Rožinio šventėje, kalbėdama rožinį, ji pajuto malonų kvapą ir pagalvojo: „O kad toksai malonus kvapas pasiliktų visą spalio mėnesį". Tuojau angelas apsireiškė ir pasakė jai, kad jis pasiliksiąs tik iki spalio 15 d. Be to, angelas pridūrė: „Savo darbu, visu savo gyvenimu tu turi būti toksai kvapas". Stipriausias kvapas buvo jaučiamas spalio 3 d., tuometinėje šv. Teresės Kūdikėlio Jėzaus šventėje.

Fatimoje paskutinį kartą Švč. M. Marija apsireiškė 1917 m. spalio 13 d. trims piemenėliams ir didelei žmonių miniai, saulės stebuklu liepdama žmonijai tikėti ir priimti jos pranešimus. To įvykio metinių proga, 1973 m. spalio 13 d., Marija kalbėjo ses. Agnietei

paskutinį kartą. Fatimoje Marija liepė melstis, pasitaisyti, atgailauti. Jeigu žmonės nenustos įžeidinėti Dievo, nepasitaisys, neatgailaus, Dievas Tėvas baus pasaulį. O Akitoje ji nusakė, kokiu būdu Dievas baus žmones, jeigu nepasitaisysią.

Tą patį rytą Švč. Sakramento adoracijos metu ses. Agnietė, kalbėdama rožinį, regėjo iš tabernakulio, iš Švč. Sakramento, sklindančią šviesą, kuri apšvietė visą koplyčią. O Marijos statula skleidė dangišką kvapą.

Tą pačią dieną, tik šiek tiek vėliau, kai visos kitos seselės buvo darbe, ses. Agnietė grįžo į koplyčią kalbėti rožinių. Vos persižegnojusi prieš rožinį, vėl išgirdo neaprašomo grožio balsą, kuris sklido iš statulos į jos kurčią ausį. Dangiškoji Motina kalbėjo trečią ir paskutinį kartą:

„Mano miela dukra, klausykis atidžiai, ką turiu tau pasakyti. O tu visa tai pasakysi savo viršininkui (vyskupui). Kaip jau sakiau, Tėvas siųs bausmę visai žmonijai. Ji bus baisesnė, negu tvanas; tokios bausmės niekas nėra matęs. Ugnis kris iš dangaus ir nušluos didelę žmonijos dalį – gerus ir blogus, neišskiriant nei kunigų, nei tikinčiųjų".

Ne vienas paklaus: kodėl gerieji bus nubausti drauge su blogaisiais? Ir tvano metu gal ne visi buvo blogi. Daugis gal atsisakė tikėti, kad Dievas bausiąs juos. Ir šiandien panašiai daugis sako, kad tai tik privatus apreiškimas, tad nėra reikalo tikėti. Pastaraisiais dešimtmečiais Dievas siunčia ne Nojų, bet savo Motiną, dangaus Karalienę. Jos pranešimai adresuoti daugiausia katalikams, bet daugis atsisako pripažinti tuos pranešimus, nes juose liepiama melstis ir atgailauti, pakeisti gyvenimą. Tad ar ir jie nebaustini drauge su blogaisiais, kai, galėdami atvesti daug žmonių prie Dievo, nieko nedaro.

Daugis Bažnyčios ganytojų, knygų bei savaitraščių leidėjų bent retkarčiais pamini Fatimos, Lurdo ir net kai kuriuos vėlesnius Švč. Marijos pranešimus. Bet šiandien žmonės nenori girdėti pamokymų,

o juo labiau perspėjimų, nes nori laisvai gyventi, nesistengia pakeisti savo nuodėmingo gyvenimo.

Akitoje Švč. Marija sako, kad ugnis kris iš dangaus. „Išlikusių gyvų bus taip retai, kad jie pavydės mirusiesiems. Vienintelis ginklas, kuris liks jums, yra rožinis ir mano Sūnaus Ženklas (tai yra šv. Eucharistija). Kasdien kalbėkite rožinį. Kalbėdami jį, melskitės už popiežių, vyskupus ir kunigus.

Velnio darbas įsiskverbs net į Bažnyčią, ir kardinolai eis prieš kardinolus, vyskupai prieš vyskupus. Kunigai, kurie gerbia mane, kitų kunigų bus pajuokti, paniekinti, nepriimti. Kunigai, kurie priims pažangiųjų siūlymus, ir demonai spaus daugelį kunigų ir vienuolių pasitraukti iš tarnavimo Viešpačiui.

Demonai ypač puls pasišventusias vienuolių sielas. Mintis, kad bus prarasta daug sielų, yra mano liūdesio priežastis. Jei nuodėmių padaugės ir jos pasunkės, žmonėms nebus atleidimo", nes piktžodžiavimu jie nusidėję Šventajai Dvasiai (plg. Mt. 12,31).

Trečiąjį Marijos motinišką pranešimą galima trumpai nusakyti šitaip: jei žmonės neatgailaus ir nepasitaisys, sulauks baisios bausmės. Bus nubausti „geri ir blogi" – blogieji už savo nusikaltimus, o gerieji už tai, kad nieko nedarė, buvo abejingi, rūpinosi tik savo išganymu, nepagelbėdami kitiems pažinti Dievą ir jo mokslą. Jie žinojo, jog gresia bausmė, bet atsisakė atsiteisti ir už kitų nusikaltimus arba neatsilygino užtektinai, kad ir kiti grįžtų prie Dievo. Juk kentėjimais, malda, gerais darbais, pasiaukojimais atsilyginus Dievui už kieno nors praeito gyvenimo kaltes, tokiam asmeniui Dievas dažnai suteikia atsivertimo malonę. Šitaip kiekvienas gali sugrąžinti daug žmonių Dievui, bet niekas nieko nedaro.

Panašiai Marija kalbėjo Fatimoje: jeigu jos pranešimai bei reikalavimai nebūsią išgirsti, ateistinė Rusija skleis klaidas per visą pasaulį, kurstydama karus; gerieji bus persekiojami; Šventasis Tėvas daug kentės; kelios tautos išnyks. Antrojo pasaulinio karo neišvengta, nes nepaklau-

syta nurodymų, duotų Fatimoje. Ir dabar, atrodo, Švč. Motina Marija nori perspėti pasaulį, kad būtų išvengta Trečiojo pasaulinio karo.

Spalio 13 d. Marija, baigusi pranešimą apie žmonijos nubaudimą už nusikaltimus, tarė ses. Agnietei: „Šiandien yra paskutinis kartas, kai tau kalbu gyvu balsu. Nuo dabar paklusi vienam savo kapelionui (kun. T. Yasudai), kurį siunčiu tau, ir savo viršininkui (vysk. J. Itui). Dažnai kalbėk rožinį. Aš esu vienintelė, kuri dar galiu išgelbėti jus nuo baisių nelaimių, kurios artėja. Tie, kurie pasitikės manimi, bus išgelbėti".

Balsas iš Marijos medinės statulos nutilo, o statula vėl sustingo. Dingo ir šviesa. Ses. Agnietė parpuolė kniūbsčia ant grindų, dėkodama Dievui ir Motinai Marijai, kad ji buvo išrinkta priimti tokį svarbų pranešimą. Ji kartojo: „Šventoji Marija, nusidėjėlių Priebėga, melskis už mus".

Čia pacituotina iš Naujojo Testamento paskutinės Šventraščio knygos, kur kalbama apie Marijos skelbiamą ar vėlesnę bausmę: „Ir sutrimitavo pirmasis [angelas]. Ir radosi kruša ir ugnis, ... ir sudegė trečdalis medžių, ir visa žalia žolė nusvilo.

Sutrimitavo antrasis angelas. Ir tarytum didžiulis kalnas, liepsnojantis ugnimi, buvo sviestas į jūrą. Trečdalis jūros pavirto krauju, trečdalis jūros padarų, turinčių gyvybę, išdvėsė, ir trečdalis laivų buvo sunaikinti" (Apr 8,7–9).

„Ir sutrimitavo penktasis angelas. Aš išvydau žvaigždę, nukritusią iš dangaus žemėn... Ji atidarė bedugnės šulinį, ir išsiveržė dūmai iš šulinio, tarytum iš milžiniškos krosnies. Ir aptemo saulė ir oras nuo šulinio dūmų... Trečdalis žmonių žuvo... nuo ugnies, dūmų ir sieros... Bet kiti žmonės, kurie nebuvo šitų piktenybių iššudyti..., nesiliovė žudę, būrę, ištvirkavę ir vogę" (Apr 9, 1–2,18,20–21). „Nuo žemės drebėjimo žuvo septyni tūkstančiai žmonių" (Apr 11,13). 1995 m. sausio 17 d. Japonijoje per žemės drebėjimą žuvo daugiau negu penkiasdešimt trys tūkstančiai žmonių.

Kai kurie spėlioja, kad toji bausmė bus įvykdyta atominėmis bombomis. Končita, kuriai Švč. Marija apsireikšdavo Garabandale, Ispanijoje, paneigia tai. Veikiau gal bus kometų arba kitų dangaus kūnų susidūrimas, panašiai kaip 1994 m., kai kelios kometos krito į Jupiterį. Kas nors panašaus gali kristi į Žemę arba gali įvykti kokie nors kiti kosminiai susidūrimai bei sprogimai. Ses. Lucija Fatimoje, nupasakodama būsimas bausmes, remiasi Apreiškimo knygos aštuntuoju ir tryliktuoju perskyrimais, kurie pacituoti truputį aukščiau.

MEDINĖS STATULOS PRAKAITAVIMAS

Praėjus aštuonioms savaitėms po antrojo Švč. Marijos pranešimo, prieš jos paskutinį apsireiškimą, jos medinė statula pradėjo gausiai prakaituoti žmogaus prakaitu.

1973 m. rugsėjo 29-ąją, Šv. Mykolo Arkangelo dieną, seselių maldos metu šviesa iš Marijos statulos dingo ir žaizda iš jos delno išnyko, nepalikusi jokios žymės.

Tą pačią dieną, baigus vakarines maldas, statula vėl suspindo mistiška šviesa. Seselės pamatė, kad statula prakaituoja. Tuo pat metu ses. Agnietė greta savęs išvydo savo angelą sargą. Jis kalbėjo jai: „Marija yra liūdnesnė, negu tada, kai ji kraujavo. Nušluostykite prakaitą".

Seselės atnešė maišelį medvilnės. Penkios seselės rūpestingai ir pamaldžiai medvilne šluostė prakaitą nuo medinės statulos, kuri gausiai prakaitavo. Viena seselė pradėjo garsiai melstis: „Šventoji Marija, atleisk mums. Savo kaltėmis mes teikiame tau tiek daug liūdesio ir skausmo. Maldaujame tave mūsų nuodėmių ir kalčių atleidimo. Apsaugok mus, pagelbėk mums!" Seselės šluostė statulą, kad atsiteistų už savo ir kitų kaltes ir pagerbtų dangiškąją Motiną. Visi vartoti medvilnės gabalai sumirko nuo prakaito.

Po pietų seselės grįžo pažiūrėti statulos. Ji buvo šlapia nuo prakaito. Jos vėl šluostė ją. Staiga viena seselė pastebėjo, kad jos sumirkę

medvilnės gabalai maloniai kvepia. Seselės pradėjo kvėpinti nuo prakaito šlapią medvilnę. Jos juto rožių, žibuoklių arba lelijų kvapą. Tai suteikė joms daug džiaugsmo. Juk niekados nepatirta tokio kvapo. Jos manė, jog tai rojaus aromatas.

Sekmadienį, rugsėjo 30 d., įėjusios į koplyčią, seselės užuodė tą patį aromatą. Vyresnioji nuėjo prie statulos patikrinti, ar tikrai kvapas sklido iš jos. Šeštadienio vakarą dėl statulos prakaitavimo jos liūdėjo, o sekmadienio įvykis pradžiugino jas: statulos aromatas teikė joms ramybę ir džiaugsmą, kuris švietė iš jų veidų. Ši malonė visoms seselėms buvo didelė paguoda. Tas aromatas pasiliko koplyčioje ilgą laiką – iki spalio 15 d., iki šv. Teresės Jėzaus šventės, kaip iš anksto angelas buvo pasakęs ses. Agnietei. Nuo to meto visos seselės dvasiškai buvo labai sustiprintos, paveiktos regimų stebuklų: statulos šviesos, prakaitavimo, stigmos ir jos kraujavimo. Jos nebebūkštavo dėl galimų skaudžių išbandymų.

MARIJOS STATULOS AŠAROS

Viešpats Jėzus ir jo Motina Marija nori, kad visi žmonės mylėtų Dievą ir artimą ir taip, gyvendami Dievo malonėje, būtų išganyti. Bet, kai nėra tikro žmonių atsivertimo, dažnokai Marija apsireiškia dėl žmonių širdžių kietumo, dėl nenoro pasitaisyti, atgailauti, grįžti prie Dievo. Antai Šiluvoje apsireiškusi Marija verkė dėl to, kad daugis atmetė tikrą tikėjimą ir tapo kalvinais. Ji verkė, apsireiškusi La Salette. Jos statulos bei paveikslai verkė Sirakūzuose, Akitoje, Korėjoje, Čikagoje, Kanadoje ir kitur. Jos statulos bei paveikslai verkė ašaromis ir krauju Korėjoje, Sirijoje.

Akitoje Eucharistijos tarnaičių kapelionas kun. T. Yasuda O.S.V. (Jasuda) surengė seselėms rekolekcijas 1975 m. pradžiai. Paskutinę rekolekcijų dieną, pirmą mėnesio penktadienį, sausio 4-ąją 9 val., viena seselė pranešė kapelionui, kad verkia Marijos statula. Atskubėjęs drauge su kunigu svečiu, kapelionu Sirakūzuose, įsitikino, jog tai

buvo pats didžiausias stebuklas žmonėms įtikinti, kad jie turi pasitaisyti, atgailauti, grįžti prie Dievo. Tai turėjo būti aišku visiems, kurie regėjo tą statulą, kad dangus neperstoja liejęs žmonėms malones, reikalingas išganymui, – galvojo kapelionas. Įsitikinęs, kad tai tikros ašaros, jis meldėsi pats vienas, seselėms sukniubus kniūbsčiomis ant grindų. „Šventoji Motina, atleisk man. Buvau kaltininkas, dėl kurio tu verki. Atleisk, Viešpatie, atleisk man, nes esu nusidėjėlis", – šitaip rašo jis pats.

„Marija verkia, – rašė seselė K., – nes nevertinome mums teikiamų malonių jos užtarimu! Aš buvau sugėdinta širdgėlos svorio!" Tą dieną Marijos statulos akyse pasirodė ašaros dar du kartus – 13 ir 16.30 val.

Kai iš kitur atvykusios dvi seselės turėjo išvykti, nelaukusios rekolekcijų pabaigos, seselė zakristijonė nuėjo koplyčion prie statulos nuo staliuko paimti medalikėlių išvykstančioms seselėms. Pažvelgusi į Marijos statulą, ji pastebėjo, kad iš statulos akių pradėjo riedėti ašaros. Ji tuoj paprašė kitą koplyčioje esančią seselę pakviesti kitas seseles, o pati drebėjo iš susijaudinimo stipriau, negu tada, kai Švč. Motina verkė pirmą kartą. Kun. kapelionas ir seselės subėgę kalbėjo rožinį.

Popiečio rekolekcijų metu kun. Yasuda aiškino, kad tos ašaros buvo jos pranešimų bei apreiškimų tikrumo ir autentiškumo patvirtinimas. Ses. Agnietė buvo taip stipriai paveikta, kad po konferencijos pasiliko koplyčioje melstis. Ji pati negalėjo atsikelti.

18.30 val. dvi seselės meldėsi koplyčioje. Statulos akys tik truputį ašarojo. Bet netrukus ašaros ėmė gausiai sroventi. Jos tiesiog tekėjo srovėmis per skruostus, smakrą ir krito lašais ant krūtinės drabužių. Ses. Agnietė parpuolė kniūbsčia ant grindų. Iš didelio susijaudinimo negalėdama nė lūpų pajudinti, ji kartojo: „Šventoji Marija, šventoji Marija, kodėl tiek daug?" O kitos atskubėjusios seselės taip pat buvo paveiktos iki širdies gelmių.

Tą dieną, kai Marija verkė antrą sykį, atvykęs vysk. J. Itas pirmą kartą pamatė statulos ašaras. Medvilne jis šluostė jos akis. Vėliau vysk. J. Itas pasakė: „Mačiau kraujuojančią žaizdą statulos delne, bet patyriau gilesnį įspūdį, kai šluosčiau ašaras, kurios sroveno iš akių. Tada tikrai jaučiau, kad regiu stebuklą".

Tą dieną apie dvidešimt žmonių, įskaitant į rekolekcijas atvykusias seseles, matė ašarojančią Marijos statulą. Ašaros riedėjo lyg iš gyvo žmogaus akių. Riedėdamos per skruostus, pirmiausia jos tarytum susilaikydavo ant smakro lyg maži perlai, o po to krito ant drabužio ir nuriedėjo ant statulos žemės rutulio. Matydami ašarojančią visiškai sauso medžio statulą, visi turėjo suprasti, kad tai Švč. Motinos Marijos žmogiškos ašaros už nusikaltimus žmonių, kurie gyvena žemėje. Tikintys ir netikintys antgamtine įvykių prigimtimi buvo giliai paveikti, regėdami, kad dangiškoji Motina verkė už juos.

Po to, kai Marijos statula pravirko antrąjį kartą, ses. Agnietė negalėjo atsikelti, o angelas jai kalbėjo: „Nesistebėk labai, matydama verkiančią Švč. Mergelę. Ji verkia, nes nori, kad atsiverstų didieji nusidėjėliai. Ji trokšta, kad sielos pasiaukotų (dangiškajam) Tėvui jos užtarimu".

Pasipylus įvairioms nuomonėms dėl Marijos statulos ašarojimo, kapelionas kun. T. Yasuda pasiryžo gauti mokslinį atsakymą. Jis nunešė truputį ašarų į Akitos medicinos universitetą, nieko nesakydamas, koks tai skystis. Medicinos prof. Sagisaka po dviejų savaičių, 1981 m. rugsėjo 15 d., atsakė raštu: „Prie raiščio prilipęs skystis yra žmogaus kraujas. Prakaitas ir ašaros, įsisunkę į du medvilnės gabalėlius, irgi yra žmogiškos kilmės. Kraujas priklauso grupei B, o prakaitas – grupei AB. Moksliškai neįmanoma, kad tas pats asmuo priklausytų dviem skirtingoms grupėms".

Švč. Marijos ašaros dešimt metų buvo tiriamos įvairių mokslininkų. Visų mokslinių tyrimų išvada viena – tai buvo tikrai antgamtinė apraiška, tikras stebuklas, kai iš visiškai sauso medžio, džiūvusio dau-

giau negu dešimt metų, ištryško tikros žmogaus ašaros, ir jos ištryško iš akių, o ne iš kurios nors kitos vietos.

Statula pradėjo ašaroti 1975 m. sausio 4 d. ir ašarojo iki 1981 m. rugsėjo 15 d., iki Švč. Marijos Sopulingosios šventės. Tą dieną 14 val. ji verkė paskutinį kartą. Tai matė iš įvairių vietovių atvykę šešiasdešimt penki asmenys. Jie buvo labai paveikti, ypač jog tai įvyko jos Skausmų šventėje.

Netrukus po to angelas pasakė ses. Agnietei, kad Marijos medinė statula verkė nelygiais laikotarpiais šimtą vieną kartą – 101. Kiekvieną kartą pralietų ašarų gausa ir ašarojimo būdas skyrėsi. Angelas paaiškino ses. Agnietei to verkimo skaičiaus prasmę, o ji viską perdavė tada ten buvusiems. Ji sakė, kad pirmasis skaičius „1" reiškia Ievą, per kurią nuodėmė įėjo pasaulin, o trečiasis „1" reiškia antrąją Ievą – Mariją. Pirmoji Ieva atskyrė žmoniją nuo Dievo. Antroji Ieva Dievo Sūnaus įsikūnijimu, mirtimi ir prisikėlimu pasauliui atnešė išganymą. Tarp pirmosios ir antrosios Ievos esąs „0" reiškia begalinį Dievą, kuris neturi nei pradžios, nei pabaigos.

Adoracijos metu staiga prieš ses. Agnietę atsirado šviesos apsupta atversta Šventraščio Pradžios knyga. Ji buvo didelė ir labai graži. Visi galėjo matyti ją. Tuo metu neregimo angelo balsas parodė ses. Agnietei Pradžios knygos trečio skyriaus penkioliktą eilutę: „Aš padarysiu nesantaiką tarp tavęs (žalty) ir tarp moteriškės... Ji sutrins tau galvą" (Pr 3,15). Angelas paaiškino, kad toji Šventraščio eilutė yra susijusi su Švč. Marijos ašaromis.

Šitaip paaiškinus, ses. Agnietė vėl buvo pakviesta perskaityti tą pačią Pradžios knygos eilutę. Kai ji perskaitė prašomą eilutę, angelas dingo, o kartu dingo ir Šventraščio knyga.

Išklausęs ses. Agnietės pasakojimą, ką jai pranešė angelas, kapelionas kun. T. Yasuda suprato, kad toji Šventraščio eilutė nurodo amžiną Šėtono kovą su Išganytojo Motina Marija ir laikoma pirmuoju žmonijos išganymo pažadu – Dievas pažadėjo atsiųsti Išganytoją žmo-

nėms atpirkti. Taip pat tai pirmoji užuomina Šventraštyje apie Mergelės Marijos nekaltąjį prasidėjimą. Ji niekados neturėjo gimtosios nuodėmės. Dėl to Šėtonas neturi jai galios ir valdžios. Šis apreiškimo priminimas ragina kovoti prieš Šėtoną ir atgailauti.

Iš statulos sunkėsi ašaros, prakaitas ir kraujas. Tai žmonijos atpirkimo apraiškos. Savo ašaromis Marija prisidėjo prie žmonijos atpirkimo. Ji buvo „nukryžiuota kartu su Kristumi" (Gal 2,19). Tad žmonija yra atpirkta Kristaus krauju ir Marijos ašaromis. Ji verkė, nes daug žmonių žūva amžinai. Ji verkė dažniau ir skaudžiau, kai buvo atvykusių lankytojų iš kitur, verkė bet kurią valandą dieną ir naktį. Bet niekados neverkė šv. Mišių metu.

Kaskart, kai Marijos statula verkė, seselės ir kiti lankytojai kalbėjo skausmingąją rožinio dalį. Kaskart, pradėjus kalbėti jį už žmonių atsivertimą, statulos akys nustodavo ašaroti.

Atrodo, kad iš tų trijų antgamtinių apraiškų – statulos stigmos kraujavimo, prakaitavimo ir ašarojimo, pastaroji apraiška labiausiai paveikė lankytojus.

Statulai neverkiant kelis mėnesius, televizijos direkcija paprašė leidimo nufilmuoti Marijos statulą. Operatoriams atvykus filmuoti, kaip tik tuo metu statula vėl pravirko. Jos ašaros filme buvo gerai matomos. Filmą parodžius televizijos programoje, skirtoje visai Japonijai, dauguma sužinojo apie Akitoje vykstančius nepaprastus reiškinius. O vaizdajuostė plačiai pasklido pasaulyje.

Angelas priminė, kad Japonija buvo paaukota nekalčiausiajai Marijos Širdžiai, ir televizijos programoje visi supažindinti su pirmųjų šeštadienių praktikavimo nauda. Bet kartu Marija liūdi, kad šis pamaldumas nėra visuotinai priimtas. Jos rankos ištiestos malonėms pilti. Ji džiaugėsi, kad Eucharistijos seselės visados pradeda rožinį maldele už Japonijos atsivertimą: „Viešpatie Jėzau, suteik Japonijai atsivertimo malonę Mergelės Marijos užtarimu". Angelas paaiškino, kad toji maldelė patinka Viešpačiui. Ją kalbėdavęs šv. Pranciškus Ksaveras, pirmasis

Japonijos apaštalas. Be to, angelas paaiškino, kad Švč. M. Marijos ašaros buvo išlietos dėl didžiausio atsivertimų skaičiaus.

SESELĖS KURTUMO PAGYDYMAS

Dievas pašaukė ses. Agnietę Sasagavą į Katalikų Bažnyčią, o vėliau jis ją pasirinko labai ypatingai misijai. Ji paklusniai priėmė jo pašaukimą. Dievas rengė ją ligomis, kryželiais, kentėjimais ir paskatinimu melstis ir aukotis Dievo garbei ir sielų išganymui.

Tapusi pusiau pasaulietiška vienuole, Myokoje Agnietė mokė vaikus ir suaugusius tikėjimo tiesų. Bet vėliau, kaip minėjome, jos klausa labai susilpnėjo, o galų gale ji visiškai apkurto. Taip ses. Agnietė buvo rengiama didesniems įvykiams angelo regėjimu, eucharistine šviesa, stigma bei įvairiais kentėjimais.

Pirmame savo pranešime pirmą mėnesio penktadienį, 1973 m. liepos 6 d., Švč. Marija tarė ses. Agnietei paguodos žodžius: „Mano dukra, mano noviciate, buvai paklusni man, atsisakydama visko, kad sektum manimi. Ar tau skaudi ausų liga? Tavo kurtumas bus pagydytas. Būk tikra. Būk kantri..."

Viešpaties Dievo ir Švč. Motinos Marijos rūpesčiu seselės gavo savo kapelioną – kun. Teijį Yasudą. Jis tvirtai tikėjo Marijos pažadu, kad seselė Agnietė atgaus girdėjimą. Jis tarė jai paguodos žodį: „Tikrai vieną dieną tu vėl girdėsi. Bet, kai Viešpats myli auką, visiškai pasivesk jo valiai paklusnumo dvasia, visai nesirūpindama, ar pasveiksi ar ne".

1974 m. gegužės 18 d. ses. Agnietė papasakojo kapelionui, kad, sukalbėjus rožinį, tylios maldos metu angelas jai sakė: „Tavo ausys atkurs rugpjūčio arba spalio mėnesį. Tu vėl girdėsi. Būsi išgydyta, bet tik laikinai. Viešpats dar nori aukos. Tu vėl apkursi. Matydami, kad tavo ausys yra vėl sveikos, širdys tų, kurie dar abejojo, suminkštės, ir jie įtikės. Pasitikėk ir melskis gera intencija. Visa, ką pasakiau, pasakyk tam (tai yra savo kapelionui), kuris tau vadovauja. Bet nesakyk to niekam kitam, iki tai įvyks".

Rugpjūčio mėnesį jos ausys nepasveiko. Bet tų pačių metų rugsėjo 21 d. adoracijos metu angelas sargas apsireiškė jai ir tarė: „Šiandien arba rytoj pradėk savo pasirinktą noveną ir po to atlik dar dvi novenas. Tų trijų novenų metu, atliktų prieš tikrai esantį Viešpatį Eucharistijoje, tavo ausys atkurs šv. valandos metu, ir tu vėl girdėsi. Pirmas dalykas, kurį tu išgirsi, bus 'Sveika Marija' giedojimas, kurią esi įpratusi giedoti. Tada išgirsi varpelio skambesį palaiminimui Švenčiausiuoju Sakramentu.

Po palaiminimo tu ramiai paprašysi tą (kapelioną), kuris tau vadovauja, sugiedoti Padėkos giesmę (Tave, Dieve, garbiname). Tada bus žinoma, kad tavo ausys vėl girdi. Tą akimirką taip pat pasveiks tavo kūnas, ir Viešpats bus pagarbintas.

Tai išgirdęs tavo viršininkas (vysk. J. Itas) bus pripildytas drąsaus įsitikinimo. Jo širdis bus paguosta, ir jis pats taps liudininku. Juo labiau aukosies, juo daugiau sunkumų tu patirsi. Melskis labiau pasitikėdama vidine vienybe, kad nugalėtum išorines kliūtis. Būk tikra, kad tu būsi apginta".

Truputį patylėjęs angelas pridūrė: „Tavo ausys girdės tik tam tikrą laiką. Jos nebus visiškai išgydytos. Tu vėl apkursi. Viešpats dar nori šios aukos. Visa, ką tau pasakiau, pranešk tam, kuris tau vadovauja".

Kai pagijimo sąlygos buvo aiškios, jos kapelionas patarė jai tuojau pradėti novenas, bet apie tai niekam nepasakoti. Jos ausys pagijo sekmadienį, 1974 m. spalio 13 d., per trečiojo Švč. Marijos pranešimo pirmąsias metines ir saulės stebuklo Fatimoje penkiasdešimt penktąsias metines.

Sekmadienio vakarą, spalio 13 d., kaip ir kitais sekmadieniais, vyko šventoji valanda, kuri užbaigiama palaiminimu Švč. Sakramentu. Palaiminimo metu kapelionas tyliai meldėsi: „Viešpatie, suteik malonę pagal savo valią". Sukalbėjus maldą po palaiminimo, ses. Agnietė tarė: „Kunige, ar galima sugiedoti Padėkos himną: 'Tave, Dieve, garbiname'?"

Atsigręžęs į žmones, kunigas paklausė ses. Agnietę: „Ar tu girdi?" – „Taip, gavau tą malonę", – atsakė ji, nežiūrėdama į jo lūpas. Pirmą kartą ji išgirdo savo kapeliono balsą.

Kun. Yasuda tada paaiškino, ką angelas buvo pasakęs gegužės ir rugsėjo mėnesiais, ir tada visi sugiedojo Padėkos himną. Tą patį vakarą pasveiko ir jos virškinimo traktas.

Tuojau buvo pašauktas vysk. J. Itas. Pati ses. Agnietė papasakojo jam apie stebuklingą išgijimą. Taip pat telefonu ji kalbėjosi su savo tėvais ir giminaičiais. Vyskupo paliepimu kapelionas palydėjo ses. Agnietę į ligoninę Akitoje, kad patikrintų, ar tikrai ji pagijusi. Gydytojai nustatė, kad ausys buvo visiškai sveikos.

Po dviejų savaičių kun. T. Yasuda drauge su ses. Agniete ir dviem kitomis seselėmis aplankė jos gimtinės parapijos šventovę, kur jis papasakojo apie seselės stebuklingą išgijimą. Nors tasai išgijimas buvo laikinas, bet iš anksto angelo nusakytas, todėl yra labai reikšmingas.

Vysk. J. Itas buvo nutaręs neskelbti trečiojo Marijos pranešimo apie pasaulio nubaudimą už jo nusikaltimus. Bet ses. Agnietei stebuklingai pasveikus, kai iš anksto apie tai buvo pasakyta, vysk. J. Itas priminė ir trečiąjį Marijos pranešimą, kurį anksčiau laikė skoliniu iš Švč. Marijos pranešimų Fatimoje. Sutikdamas, kad iš anksto nusakytas išgijimas yra antgamtiško pobūdžio, ir kartu pripažindamas Švč. Marijos perspėjimą dėl pasaulio nubaudimo, tą pačią dieną vysk. J. Itas viešai paskelbė apie stebuklingą išgijimą ir perspėjimą dėl pasaulio nubaudimo. Įvyko tai, kaip angelas buvo iš anksto nusakęs: „Širdys tų, kurie abejoja, sutirps, ir jie įtikės". Išgijimo dėka visos vyskupo abejonės išnyko. Jas išbraukė iš savo užrašų, kuriuos perdavė teologams peržiūrėti.

1975 m. kovo pirmą šeštadienį po šv. Komunijos ses. Agnietė pajuto aštrų galvos skausmą, lygiai tokį patį, kaip ir prieš pirmąjį apkurtimą. Tą šeštadienį, po šv. Komunijos sustiprėjus galvos skaus-

mui, ji gulėjo kniūbsčia ant grindų nejudėdama, rankomis prilaikydama savo sprandą ir atsisakydama pusryčių. Apsireiškęs angelas jai pasakė: „Pakęsk iki Tėvo numatyto meto" ir išnyko. Šiais žodžiais angelas teikė jai vilties, kad jos ausys kada nors vėl atkurs ir ji vėl galės girdėti.

Tą pačią dieną kapelionas parodė ją miesto ligoninės Akitoje ir Raudonojo Kryžiaus ligoninės specialistams. Abiejų ligoninių gydytojai parašė pažymėjimą, kad seselės abi ausys yra kurčios. „Labai neįtikėtina", kad jas būtų galima pagydyti.

Apreiškimo, arba Jėzaus Įsikūnijimo, šventėje, 1982 m. kovo 25d., labai svarbioje šventėje Eucharistijos tarnaitėms, po šventos valandos ses. Agnietė nuėjo pas savo kapelioną ir pasakė, ką angelas jai pranešęs. O angelas jai buvo sakęs štai ką: „Tavo kurtumas yra kentėjimų priežastis, ar ne? Artėja pažadėto išgijimo metas. Tarpininkaujant Švenčiausiajai ir nekalčiausiajai Mergelei, kaip ir praeitą kartą tavo ausys bus išgydytos prieš Švč. Sakramentą, kad Aukščiausiojo darbas būtų atliktas. Turėsi daug kentėti ir įveikti nemaža kliūčių, kurios ateis iš kitur. Tu neturi nieko bijoti. Kentėdama ir aukodama juos (kentėjimus) Dievui, tu būsi apsaugota. Aukokis ir deramai melskis. Visa, ką sakiau, perduok tam, kuris tau vadovauja, ir prašyk jį patarimo ir maldos".

Atėjo gegužės mėnuo, skirtas Švč. Marijos garbei. Gegužės pirmąją, Šv. Juozapo Darbininko šventėje, angelas kalbėjo ses. Agnietei: „Šį mėnesį, pašvęstą nekalčiausiajai Marijos Širdžiai, tavo ausys tikrai pasveiks. Jas, kaip ir pirmą kartą, pagydys tas, kuris tikrai yra Eucharistijoje. Tie, kurie patikės šiuo stebuklu, gaus daug malonių. Bus ir tokių, kurie prieštaraus. Bet tu neturi nieko bijoti".

Kadangi tas stebuklas turėjo įvykti palaiminimo Švč. Sakramentu metu, tad šitai turėjo įvykti sekmadienį, nes toks palaiminimas teikiamas tik sekmadieniais. Tą mėnesį buvo penki sekmadieniai. 1982 m. gegužės pirmąją buvo pirmasis šeštadienis, o paskutinį to

mėnesio sekmadienį buvo Sekminės ir šv. Elzbietos aplankymo šventės išvakarės. Tad kun. kapelionui atrodė, kad tinkamiausia diena išgijimui galėjo būti paskutinis mėnesio sekmadienis.

Sekminių šventą valandą buvo susirinkę mažiau žmonių. Svarbiausias šv. valandos dalyvis buvo Okuhara su žmona. Laboratorijoje jis padarė kraujuojančios statulos kraujo analizę. Toji šv. valanda, kaip ir visados, buvo užbaigta palaiminimu. Laiminant Švenčiausiuoju, suskambo varpelis. Tą akimirką atkurto ses. Agnietės ausys, kaip ir pirmąjį kartą.

Pasibaigus palaiminimo maldoms, ses. Agnietė tarė kapelionui: „Aš pasveikau. Padėkai malonėkite sukalbėti Magnificat (Mano siela šlovina Viešpatį)". Tada kapelionas paskelbė, kad įvykęs stebuklas, ir visi sukalbėjo prašomą maldą.

Kitą rytą, gegužės 31 d., ses. Agnietė nuvyko į Raudonojo Kryžiaus ligoninę, kur ją gerai pažinojo. Gydytojai specialistai ją patikrino ir nustebę pareiškė, kad jos ausys visiškai sveikos.

Po kelių dienų atvyko vysk. J. Itas ir paprašė gydytoją specialistą pažymėjimo apie stebuklingą ausų išgijimą. Nors jau pirmiau keli gydytojai buvo patvirtinę, kad Agnietės kurtumas neišgydomas, gydytojas specialistas atsisakė išduoti tokį pažymėjimą, nes tomis dienomis nebuvo leidžiama į pažymėjimą įrašyti žodį „stebuklingas išgijimas".

Ses. Agnietei kurtumas buvo dvasinis apsivalymas ir pasiruošimas Švč. Motinos Marijos pranešimams priimti. Angelo vadovaujama, ses. Agnietė pasivedė Dievo valiai, iškentė kurtumo bandymus, kaip ir šv. Jono Krikštytojo tėvas Zacharijas. Po šv. Jono gimimo aštuntą dieną Zacharijas atkurto, ir jis garbino Dievą (Lk 1,20.63). Visiškas ses. Agnietės kurtumas buvo jai didelis kryžius. Bet jis tarnavo didesnei Dievo garbei ir žmonių išganymui.

ŠVČ. MARIJA IR PIKTASIS

Visur pasaulyje, kur tik apsireiškė nekaltai pradėtoji Mergelė Marija, kad daugiau žmonių būtų išganyta, sukinėjosi ir Šėtonas su savo armija, kad sunaikintų Dievo Motinos pastangas žmonijos gerovei ir laimėtų daugiau sielų pragarui. Jis dirba prieš žmonių išganymą ir yra didelis Dievo ir jo Motinos darbų pamėgdžiotojas, niekintojas, ardytojas. Visą laiką jis stengiasi išguiti Dievą ir Švč. Motiną Mariją iš žmonių širdžių.

Nuo pat nuopuolio Šėtonas ir jo sekėjai yra nusistatę prieš nekaltąją Mergelę Mariją, nes Dievas apreiškė, kad Išganytojo Motina sutrins jo (šėtono) galvą (Pr 3,15).

Kibehoje, Afrikos Ruandoje, ir Bosnijos Medjugorjėje Šėtonas sukėlė žiaurius tikinčiųjų persekiojimus ir pilietinius karus, kad sulaikytų žmones nuo Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo vietų lankymo, kur atvykdavo tūkstančiai žmonių ir atsiversdavo daug nutolusių nuo tikėjimo ar visai nepažinusių Dievo.

Taip pat yra rimtas pagrindas manyti, kad įvairios žmonių regėtos lėkštės –'susisiekimo priemonės', kurių skraidymo jokie mokslai negali paaiškinti, yra Šėtono pokštai, kad žmonės galvotų ir tikėtų, jog ateiviai atskrendą iš kitų planetų ir vėl grįžtą namo.

Kroatas imigrantas Kanadoje, kuris dabar vadinasi Zdenku Singeriu, Švč. Mariją regėjęs Kanadoje, sako, kad įgyto imuno deficito sindromo liga (AIDS), narkotikai, moralinis palaidumas, Šėtono bažnyčia ir kiti pražūtingi reiškiniai yra Šėtono suplanuoti ir jo diriguojami. Jo planuose esančios dvi lytinio palaidumo dar baisesnės ligos. Galbūt čia įeina ebolo virusas ir kt.

Visi didieji šventieji buvo stipriai Šėtono kankinami, Dievui leidus, kad jie pasiektų aukštesnę vietą danguje. Velniai dažnai kankino fiziškai, pvz., šv. Joną Vianney ir stigmatizuotą tėvą Pijų, kurie ne kartą buvo fiziškai velnio sumušti. Apsireiškusi Švč. Marija sustabdė negailestingus velnio veiksmus. Šie du šventieji tūkstančius sielų iš-

traukė iš velnio nagų. Šv. Jono Vianney šventėje, 1973 m. rugpjūčio 4 d., velnias fiziškai atakavo ses. Agnietę. Ją einančią į koplyčią per kiemą neregima ranka sulaikė už peties. Iš tokio stipraus judesio ji tuojau suprato, kad tai buvęs velnio veiksmas. Pasisukusi kairėn, pamatė savo dydžio juodą šešėlį. Ranka tvirtai laikė ją už peties. Ji šaukėsi pagalbos: „Šventoji Marija, angele sarge, gelbėkite mane!" Tai atsitiko keletą kartų toje pačioje vietoje.

Šv. Rožinio šventėje, spalio 7 d., angelas pasakė ses. Agnietei, kad seselės galės pasidžiaugti maloniu aromatu iki spalio 15 d., iki Šv. Teresės Jėzaus šventės. Kitą dieną, spalio 16-ąją, įėjusios į koplyčią, seselės pajuto labai stiprią, nežemišką smarvę. Sukalbėjusios rožinį, prie Marijos statulos pastebėjo baltą kirminą, iš kurio ėjo toji baisi smarvė, o stipriausia pragariška nuodėmių smarvė ėjo iš klausyklos. Prieš tai malonus, dangiškas kvapas sklido iš statulos Švč. Marijos, kuri niekados nebuvo sutepta nuodėme. Bjaurus kvapas buvo nuodėmių atspindys. Tas kirminas tepasirodė tik vieną kartą. Tai atsitiko galbūt dėl to, kad žmonėms būtų parodytas skirtumas tarp pašvenčiamosios Dievo malonės ir mirtinos arba šėtoniškos nuodėmės.

Kitais metais vieną naktį ses. Agnietė regėjo žaltį sapne, bet iš tikrųjų tai nebuvo sapnas. Ji matė, kaip vienuolių grupė prisiartino prie jos. Jų vadas vilkėjo pilką abitą. „Užsienietis teologas" paklausęs ją, kodėl ji tikinti, jog vienas Dievas yra trijuose Asmenyse? Jie tikį, jog esą daug dievų. „Jeigu ir tu tuo tikėsi, tada mes visi tapsime katalikais. Eik ir pasakyk, kad Trejybės Dievas nėra vienas; kad tai daug dievų. Jei to nedarysi, kentėsi".

Grupės vadovas mojavo lazda. O ses. Agnietė aiškiai pamatė, kad lazda buvo didelis žaltys. Jis pradėjo vyniotis apie jos kūną. „Buvau taip išsigandusi, kad negalėjau praverti burnos, – pasakojo ji kapelionui. – Bet pagaliau didžiausiomis pastangomis ištariau: 'Trejybės Dievas yra vienintelis Dievas. Negaliu tikėti kitų dievų, o tik jį. Jeigu jūs negalite tikėti, kad Kristus yra Dievas, niekados netapsite katalikais.

Aš tikiu, jog svarbiausia katalikų moksle, kad Kristus yra Dievas ir Žmogus".

„Tu sakai, kad Kristus yra Dievas. Tuo mes negalime tikėti. Tu tapai katalike, nes tikėjai, kad Kristus prisikėlė iš numirusių". – „Tai tiesa..." Po tokio atsakymo žaltys apsivyniojo apie ją taip stipriai, kad ji nebegalėjo pajudėti. Jis laidė savo raudoną liežuvį, nosį prikišdamas prie jos veido. Šiaip taip ji pajėgė paimti rožinį ir ėmė kalbėti jį. Kai juo palietė žalčio liežuvį, tuojau sumažėjo jo jėgos kovoti su ja. Šaukdamasi pagalbos, Agnietė pamatė aplink ją besibūriuojančias seseles. Jos buvo labai išsigandusios ir bejėgės pagelbėti jai. Kai visai išseko jos jėgos, staiga pasirodė kapelionas kun. Yasuda. Jis palaimino Agnietę ir pasakė: „Tu turi teisę sakyti, kad mes tikime, jog Švč. Trejybė yra vienintelis Dievas. Tie, kurie nenori tuo tikėti, negali tapti katalikais".

Tada vyresnysis pasitraukė; taip pat ir žaltys. O seselės galėjo ateiti jai į pagalbą. Ji buvo labai nusilpusi, visa permirkusi prakaitu. Apsireiškęs angelas nudžiovino prakaitą. Ir ji nubudo. Iš tikrųjų nuo prakaito buvo šlapias jos kūnas, taip pat ir patalynė. Rankos ir kojos buvo šaltos. Tai negalėjo būti sapnas. Tą rytą ses. Agnietė apie tai papasakojo savo kapelionui.

Tos dienos vakarą, kalbant rožinį, apsireiškęs angelas sargas pasakė ses. Agnietei: „Pasakyk kapelionui, kad šiuo metu gretimame kambaryje yra žaltys. Težino tie, kurie neteikia reikšmės tavo sapnui. Kapelionas žinos, kaip tau vadovauti".

Pertraukusi maldą, Agnietė pati nuėjusi atidarė gretimo kambario duris ir pamatė tą patį žaltį, kurį regėjo sapne. Pakėlęs galvą, jis kaišiojo liežuvį. Ji nubėgo pasakyti kapelionui.

Tai buvo įspėjimo ženklas, kur eina kai kurie šių dienų Bažnyčios teologai, aiškindami Švč. Trejybės tikėjimo tiesą. Kai kurie modernūs teologai moko, kad Dievas yra vienasmenis. Jis tik pasireiškia trejopai – kaip pasaulio Kūrėjas, jo Atpirkėjas ir kaip malonių Da-

lintojas*. Be to, toks „sapnas" buvo abejojančių tikėjimui sustiprinti, kad piktosios dvasios nenuilstamai dirba kasdien dvidešimt keturias valandas, ir lauktina daugiau jų pokštų. Tad reikia didesnio pamaldumo į nekaltąją Marijos Širdį, kad Naujoji Ieva sutrintų žalčio galvą.

Šėtonas labai neapkenčia nekaltosios Mergelės Marijos, kuri yra galingesnė už jį ir kuri sutrins jo galvą, ir rožinio, kuris yra labai galinga priemonė kovojant su piktuoju, kalbėjo Fatimoje ses. Lucija.

Dar prieš Švč. Marijos apsireiškimus Fatimoje Portugalijos vyskupai sakė, kad jų šalyje komunistų ir masonų įkvėptos iškabos išjuokė Švč. Mergelę Mariją gašliu, gyvulišku būdu ir bjauriai piktžodžiaudami Šv. Eucharistiją. Neapykanta Viešpačiui Jėzui ir Marijai pasiekė viršūnę. Vyskupams buvo grasinama. Toks žiaurus masonų elgesys Portugalijoje galėjo būti paaiškinamas tik Šėtono poveikiu, – manė Portugalijos vyskupai.

1946 m. ses. Lucija vėl priminė popiežiui, kad paaukotų Rusiją nekalčiausiajai Marijos Širdžiai drauge su viso pasaulio vyskupais. Jei to nepadarysiąs, Rusija skleis klaidas po visą pasaulį. Daugis vyskupų nenorėjo to daryti, kad toks veiksmas nepaskatintų Stalino visiškai sunaikinti Katalikų Bažnyčios Rusijoje. Stalinas panaudojo Hitlerį, kad nukreiptų pasaulio dėmesį nuo Tarybų Sąjungos ir okupuotose šalyse vykdomos priespaudos ir persekiojimų. Dėl tos pačios priežasties, atrodo, nepaskelbta ir Fatimos trečioji paslaptis, kuri kalba apie bausmę pasauliui, jeigu jis negrįšiąs prie Dievo.

Kun. S. Gobbis, gaunantis pranešimų iš Švč. M. Marijos, sako, kad ji paaiškinusi jam, jog Šventraščio Apreiškimo knygoje minimas Šėtono vardas 666 reiškia ne vien tik jo vardą, bet ir istorinį metą: 666 metais musulmonai naikino krikščionybę; 1332 m. (666x2) atsirado nauja filosofijos šaka, iš kurios išsivystė marksizmas ir ateizmas. Ir pagaliau 1998 m. (666x3) Dievas galįs bausti

*Plg. Jonas Burkus, „Du pasauliai", p. 362.

pasaulį, kaip Dievo Motina nusakė La Salette ir Akitoje, jeigu žmonės neatsiversią. Minėtas Marijos regėtojas kroatas Zdenko Singeris Kanadoje 1991 m. sausio 13 d. pasakė, kad kas nors įvyks už septynerių metų. „Tik savo atsivertimu ir nuoširdžia meile būsite apsaugoti".

Švč. Marijos regėtoja Ekvadore Patricija sako, kad tai įvyks prieš pat mėnesį, kuriame Mėnulio pilnatis bus du kartus. Tokios pilnatys bus 1996 m. liepos ir 1999 m. sausio mėnesiais.

Kita regėtoja sakė, kad mes artinamės ne prie pasaulio pabaigos, o prie Šėtono viešpatavimo galo, kai baigsis jo viešpatavimo šimtmetis.

Apsireiškusi Airijoje Marija kalbėjo: „Velnias yra stiprus prieš tuos, kurie jo bijo, ir silpnas prieš tuos, kurie pavaro jį. Šėtonas nieko negali padaryti tiems, kurie save supa Dievu". Panašiai kalba Šventraštis: „Būkite klusnūs Dievui; priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų. Artinkitės prie Dievo, ir jis artinsis prie jūsų" (Jok 4,7–8).

AKITOS REIŠKINIŲ TYRIMAS

Pastaraisiais dešimtmečiais vyko ypač daug Švč. Marijos, Viešpaties Jėzaus ir angelų apsireiškimų, gauta pranešimų apie jau turimas tikėjimo tiesas, perspėjimų, raginimų, grasinimų, skatinimų pasitaisyti, atgailauti, melstis. Tokiems reiškiniams vykstant, dažniausiai tos vyskupijos ordinaras ganytojas sudaro visų sričių žinovų: teologų, gydytojų, psichiatrų ir kt., komisiją ištirti, ar toks regėtojas bei apreiškimų gavėjas tikrai yra psichiškai sveikas, ar gauti pranešimai dera su Šventraščiu ir Katalikų Bažnyčios teologija, ar jis praktikuoja tikėjimą pagal Bažnyčios ir mistikos žinovo bei dvasios vado nurodymus, ypač praktikuodamas paklusnumą Bažnyčios vyresnybei ir savo dvasios vadui ir klusniai vykdo jų nurodymus.

Niigatos ordinaras vysk. Jonas Itas, didelis įvairių mokslų žinovas, sudarė komisiją Akitos mistiniams reiškiniams ištirti. Sužinojus

iš laikraščių apie apsireiškimus Akitoje, pasipylė įvairios nuomonės. Taip buvo Fatimoje; taip būna ir kitais Švč. Marijos apsireiškimų atvejais. Regėtojai bei apreiškimų gavėjai turi išlaikyti didelius išbandymus tiek spaudžiant namiškiams, kaip ses. Lucija Fatimoje, tiek dvasininkijai, medicinos atstovams bei netikintiesiems.

Vienas tos komisijos narys ir ses. Agnietės tardytojas bei liudininkų apklausinėtojas buvo teologas, žinomas inkvizitoriaus vardu. Jis, atrodo, iš anksto buvo neigiamai nusistatęs, nors pagrindiniai liudininkai buvo vysk. Jonas Itas ir kapelionas kun. T. Yasuda, kurie labai gerai ir objektyviai pažinojo ses. Agnietę.

Klausinėjęs ses. Agnietę daug valandų, inkvizitorius priėjo išvadą, kad regėtoja buvusi psichinė ligonė. Jis visiems aiškino, kad ji esanti nenormaliai jautri religiniams reiškiniams. Angelo sargo regėjimas esantis jos dvigubos asmenybės apgaulės rezultatas. O kapelionas ją išnaudojęs dėl asmeninės naudos.

Inkvizitorius klausinėjo ses. Agnietę kelias dienas po dešimt valandų, neleisdamas jai nė atsikvėpti. Dėl to ji buvo labai sukrėsta, išvarginta. Pagaliau ji pasakė jam: „Jeigu tai velnio darbas, išvarykite jį iš manęs". – „Čia nėra velnio, – atsakė jis. – Tai ne tavo kaltė". – „Bet aš negaliu būti to baisingumo auka. Juk sakote, kad tokiu būdu išnaudoju žmones. Tai labai gąsdinantis dalykas. Prašau jus išvaduoti mane iš tų galių". – „Bet kokiu atveju – tai ne tavo kaltė, – kartojo jis. – Kas nors gali sakyti, kad atsakomybė tenka tavo viršininkui, kuris rimtai priėmė to angelo istoriją nuo pat pradžios... O tariami angelo žodžiai yra tavieji. Tu juos smulkmeniškai išdėstei sau". Atleisdamas ją po rytmečio tardymo, inkvizitorius patarė jai meldžiantis negalvoti apie tokius dalykus.

„Bet 11 val. Mišių metu angelas apsireiškė man, – rašė ji, – nors to nesitikėjau. Skubiai užmerkiau akis, kad nekreipčiau dėmesio į jį. Bet tuojau išgirdau jo balsą, kuris sakė: 'Nebijok.' Ir nuo to meto jaučiau neapsakomą ramybę".

Popietinio apklausinėjimo metu ses. Agnietė pareiškė apklausinėtojui, kad atvykęs angelas pasakęs jai, jog tai normalu ir kad viskas grįš į normalias vėžes.

Labiausiai ses. Agnietei nedavė ramybės tardytojo žodžiai, kad ji išnaudojusi daug žmonių, todėl jautėsi palaužta. Ji pradėjo įtikinėti save: „Turiu tikėjimą. Nieko neįvyksta be Dievo valios. Jis viską žino. Ar tai ne auka, kankinimas?! Tokio mąstymo šviesa staiga išlaisvino mane, ir aš pasijutau bejuokaujanti!"

Vysk. J. Ito nurodymu, ses. Agnietė buvo paguldyta į ligoninę, kad būtų ištirta fiziniu ir psichiniu požiūriu, nes jos fizinės ir dvasinės jėgos buvo išsekusios. Gydytojai tikrino ją tris dienas. Ji negalėjo nei valgyti, nei miegoti. Po trijų dienų dvi seselės išvežė ją į šilumines maudykles pailsėti, sveikatai atgauti. Jose ji išbuvo tris mėnesius, kol sustiprėjo. Ten ji neturėjo galimybės dalyvauti šv. Mišiose ir labai ilgėjosi Šv. Eucharistijos. Kelis sykius kapelionas nuvežė jai šv. Komuniją – 170 km kelio traukiniu. Tris kartus vysk. J. Itas aplankė ją. Ilgas inkvizitoriaus tardymas buvo visai palaužęs jos sveikatą. Be to, jos kurtumas veikė nervus, nes buvo sunku viską suprasti iš svetimų lūpų, ypač nenuoširdžiai ištartus žodžius. Tad nebegalėjo nė vaikščioti. Net sunku suprasti, kaip tada išliko gyva. Bet šiluminėse maudyklėse ji rado labai malonią atmosferą. Per tris mėnesius labai sustiprėjo. Didžiausią malonumą jai teikė paukštelių draugystė. Jie lesė iš jos delno ir ilsėjosi ant jos pečių bei galvos. Be to, keletą kartų aplankė ją angelas sargas. Jis paguodė ją ir kalbėjo rožinį drauge su ja.

Atgavusi jėgas, Agnietė grįžo į vienuolyną, kur rado visiškai skirtingą atmosferą. Jai atrodė, kad visos šnairavo į ją, todėl troško, kad Dievas pašauktų ją pas save.

Tris dienas ligoninėje niekas nekalbėjo apie jos kokią nors protinę ligą. Visą laiką kalbėta, kad ji buvo sveika ir normali. Grįžusi tvirtai laikėsi kapeliono patarimų: „Kristus ant kryžiaus buvo atmes-

tas ir visų apleistas". Jos bandymo dienos buvo ilgos, ji jautėsi lyg būtų visų atstumta. Tik jos dvasios vadas stiprino ją.

Pirmoji oficiali komisija

Jausdamas atsakomybę, vysk. J. Itas pradėjo veikti. Pirmiausia jis susisiekė su apaštaliniu nuncijumi. Šis patarė, kad Tokijo arkivyskupas sudarytų komisiją, kuri kanoniškai ištirtų Akitos reiškinius. Sudaryta oficiali komisija, bet jos pirmininku paskirtas tas pats inkvizitorius. Komisijos įsakytas, vysk. J. Itas per laikraščius uždraudė žmonėms lankytis vienuolyne ir viešai gerbti statulą. Be to, uždraudė kapelionui kalbėti apie ašaras. Tad dvejus metus, kol dirbo toji komisija, statula neašarojo. Po dvejų metų darbo komisija nusprendė nepripažinti minėtų įvykių antgamtiniais, bet ir nepateikė jokių tyrimo smulkmenų. Per tuos dvejus metus labai kentėjo kun. T. Yasuda, dar labiau ses. Agnietė, o labiausiai kentėjo Viešpats Jėzus, kad jis ir jo stebuklai buvo atmesti, o jis pats paniekintas, išjuoktas.

Antroji oficiali komisija

Atrodo, kad vysk. J. Itas labai skaudžiai išgyveno dėl komisijos neigiamo pasisakymo. Po kelių mėnesių jis nuvyko į Vatikaną pasikalbėti tuo reikalu. Ten išdėstė viską kuo plačiau ir prašė patarimo. Jam buvo patarta: „Jeigu nesi įtikintas tos komisijos išvadų, tu pats turi sudaryti kitą komisiją ir ištirti įvykius nuo pat pradžios".

Grįžęs iš Vatikano, vysk. J. Itas sudarė kitą komisiją, nors pirmosios komisijos rezultatai jau buvo visiems žinomi. Juo labiau kun. T. Yasuda gilinosi į tuos reiškinius, tuo jam buvo aiškiau, kad tai antgamtiški įvykiai.

Pirmosios komisijos dvejų metų darbo metu Marijos statula neverkė nė karto. Sudarius naują komisiją, statula vėl verkė. Marijos statulos ašaros buvo išlietos žmonių tikėjimui atgaivinti ir sustiprinti.

Vyskupas J. Itas tarp Švč. Mergelės Marijos statulų
iš Akitos ir Najaus

Šios statulos ašaras medikai ištyrė 1975 m. sausio 4 d. ir pripažino, kad tai yra žmogaus ašaros. Bet dabar jas reikėjo dar kartą ištirti. Prof. dr. Sagisaka tyrė jas Akitos universiteto medicinos fakultete. Po trijų mėnesių jis atsiuntė rezultatus per prof. Okuharą. „Ištirtas daiktas, kuris buvo duotas..., yra žmogaus skystis, priklausantis kraujo grupei 0. Ši analizė atlikta Gifų universitete, legalios medicinos fakultete 1981 m. lapkričio 30 d. Specialistas Karou Sagisaka".

Ši žinovo analizė yra tikras, mokslinis įrodymas, kad Marijos medinės statulos ašaros yra tikrai žmogaus ašaros. Tokioms ašaroms sukurti sausame medyje yra reikalinga visagalio Kūrėjo dieviška galia.

Ses. Agnietės kraujas priklauso B grupei. Ankstesnės analizės nustatyta, kad kraujas, kuris sunkėsi iš statulos delno žaizdos, irgi priklausė B grupei. Ašaros, byrėjusios iš statulos akių, priklauso AB grupei, o tai ignoravo pirmosios komisijos pirmininkas.

Palyginus pirmosios ir antrosios komisijos rezultatus, paaiškėjo, kad kraujas ir ašaros, paimtos iš statulos, priklauso trim skirtingoms

kraujo grupėms, todėl joks žmogus negali to sufabrikuoti. Čia yra reikalinga Dievo kuriamoji galia, ir jis kaip tik ją parodė.

Atlikus daugiau tyrimų, 1981 m. rugsėjo 12 d. antroji komisija pasisakė radusi, jog tirti reiškiniai yra antgamtinio pobūdžio. Po trijų dienų, rugsėjo 15 d., angelas pasakė: „Žmonės prašo didesnio stebuklo, negu ašaros; to daugiau nebus". Tai pasakiusi Marijos statula verkė paskutinį kartą, šimtas pirmąjį kartą, kaip jau anksčiau minėjome.

Remdamasis antrosios komisijos duomenimis ir pats būdamas liudininkas daugelio metų tų įvykių: Marijos statulos kraujavimo tikru žmogaus krauju, verkimu tikromis žmogaus ašaromis ir ses. Agnietės atkurtimu, Niigatos vyskupijos ordinaras vysk. J. Itas pripažino Akitos mistinių reiškinių antgamtiškumą.

Fatimos mistinius reiškinius po trylikos metų įvykių tyrimo aprobavo vietos vyskupas ordinaras, bet ne Vatikanas, nors vėliau pop. Paulius VI ir pop. Jonas Paulius II lankėsi Fatimoje. Tokie įvykiai visados buvo ir yra palikti vietos vyskupui ordinarui, pasitarus su Šventuoju Sostu. Vatikanas deleguoja tos vyskupijos ordinarą patvirtinti tokius nepaprastus įvykius arba juos paneigti. Jei vietos vyskupas ordinaras pasisako teigiamai, Šventasis Sostas aprobuoja įvykius tyla, neprieštaraudamas vietos vyskupo sprendimui.

1984 m. balandžio 22-ąją, Velykų dieną, vysk. J. Itas išleido ganytojišką laišką, kuriuo paskelbė, kad daugelis įvykių Akitoje yra antgamtinio pobūdžio, ir leido gerbti Švč. Motinos Marijos statulą Akitoje. Jis pripažino, kad Akitos pranešimai yra Fatimos pranešimų tąsa ir jų paryškinimas. Jie yra reikšmingi, svarbūs ir net būtini mūsų laikams.

Vysk. Pranciškus K. Sato, vysk. J. Ito įpėdinis, rašo, kad atvyksta daug maldininkų į Akitos Eucharistijos tarnaičių vienuolyno koplyčią, kur įvyksta atsivertimų ir stebuklingų išgijimų.

VYSK. J.ITO GANYTOJIŠKAS LAIŠKAS

(Sutrumpintas ganytojiškas laiškas Akitos reikalu)

„Visiems vyskupijos nariams mano palaiminimas ir geriausi linkėjimai šioje (1984 m.) Velykų šventėje. Jau dvidešimt dveji metai, kai esu Niigatos vyskupijos vyskupas, 1962 m. paskirtas Jo Šventybės Jono XXIII. Pagal Bažnyčios įstatymą esu pasiekęs atsisakymo amžių ir turiu atsisakyti savo pareigų... Prieš perleisdamas šias pareigas savo įpėdiniui, turiu baigti vertinti stebuklingus įvykius, susijusius su Mergelės Marijos medine statula Eucharistijos tarnaičių vienuolyne (institute) Akitoje... Be abejo, jūs žinote apie juos iš žurnalų, knygų, televizijos ir kitų šaltinių.

Kai 1976 m. buvo sudaryta pirmoji komisija, viešai paskelbiau, jog buvo būtina susilaikyti nuo visų oficialių pamaldumo kelionių ir nuo ypatingo šios statulos gerbimo... Bažnyčiai turint svarbių reikalų, šių įvykių negalima vertinti paviršutiniškai. Tačiau negalima apeiti tylomis įvykių, kurie man yra prie širdies, tai būtų mano vyskupiškų pareigų nepaisymas. Dėl to rašau naują pareiškimą šiuo ganytojišku laišku.

Nuo 1973 m., kai įvykiai prasidėjo, praėjo vienuolika metų. Po pirmojo įvykio 1975 m. nuvykau Romon į Tikėjimo Mokslo kongregaciją, kur pasitariau su prel. Hameriu, kongregacijos sekretoriumi, kurį jau pažinojau. Jis paaiškino man, kad toks dalykas priklauso vietos vyskupo kompetencijai.

1976 m. paprašiau Tokijo arkivyskupą sudaryti komisiją įvykiui ištirti. Toji komisija pareiškė, kad nerado Akitos įvykių autentiškumo. 1979 m. paprašiau Kongregaciją leidimo naujai komisijai sudaryti, kad dalykas būtų ištirtas išsamiau...

Mano apsilankymo Romoje metu praeitais (1983) metais susitikau su trimis svarbiais Tikėjimo Mokslo kongregacijos asmenimis, kuriems buvo pavesta šioji byla...

Įvykiai, susiję su Švč. Mergelės Marijos statula, apima iš statulos delno kraujo srovenimą, taip pat prakaitavimą, skleidžiantį malonų aromatą. Prakaito taip gausu, kad buvo būtina sausinti statulą. Bet, mūsų nuomone, svarbiausias ir labiausiai akivaizdus įvykis yra gausus srovenimas skysčio, panašaus į žmogaus ašaras, iš mūsų šventosios Motinos statulos akių...

Tai nėra vanduo, tai skystis, kurį išskiria žmogaus kūnas. Jis sroveno iš statulos akių, kaip teka ašaros, ir tai vyko per šimtą kartų septynerius metus. Yra nustatyta, kad tai nėra apgaulė ar išdaiga... Ašaros tekėjo iš statulos, kai Agnietė Sasagava miegojo, ir net tada, kai ji nežinojo apie įvykį, būdama tėviškėje, 400 km nuo Akitos...

Taip pat yra žmonių, kurie mano, jog tai esanti velnio intriga... Jei būtų toks atvejis, tada įvykiai turėtų tikėjimui blogų padarinių. Tuo tarpu ten nėra tokių padarinių, bet visai priešingai – yra tik teigiami rezultatai...

Yra daug pranešimų, pvz., kad, tarpininkaujant Akitos Mergelei, stebuklingai pasveiko nuo vėžio ir kitų ligų. Paminėsiu geriausiai ištirtus du atvejus. Vienas atvejis – korėjietė moteris Teresė Čun 1983 m. rugpjūčio 4 d. staiga pasveiko nuo smegenų vėžio. Nuo 1981 m. ji atrodė lyg suvytusi daržovė. Apsireiškusi Akitos Mergelė liepė jai keltis. Ji tuojau atsikėlė, būdama visiškai sveika. Tas išgijimas įvyko, kunigui ir korėjietėms moterims meldžiantis Akitos Mergelei už jos pagijimą ir prašant stebuklo, kad Korėjos kankiniai būtų paskelbti šventaisiais. Rentgeno nuotraukos buvo padarytos jos ligos metu ir jai visiškai pasveikus. Net nespecialistai gali patikrinti pasveikimą. Rentgeno nuotraukų tikrumas patvirtintas dr.M.D. Tong Woo Kimo. Tos nuotraukos padarytos Šv. Pauliaus ligoninėje Seule. Jų liudininkas kun. Theisenas, STD, Seulo arkivyskupijos bažnytinio tribunolo pirmininkas.

Visi oficialūs dokumentai yra pasiųsti į Romą. 1983 m. aš pats nuvykau į Seulą (Korėjos sostinę) ir turėjau progos apklausinėti asme-

nis, susijusius su šiuo įvykiu. Galėjau patvirtinti stebuklingo išgijimo įvykį. Pasveikusioji atvyko į Akitą padėkoti mūsų Šventajai Motinai.

Kitas atvejis yra visiškas kurčios seselės Agnietės Sasagavos pasveikimas...

Šie dalykai yra palankūs tikėjimui ir kūno sveikatai. Atrodo, jog tai nepaneigia antgamtinio įsikišimo... Pranešimai ateina iš Švč. Mergelės statulos ir juos girdi Agnietė Sasagava, nors ir yra kurčia.

Pirmasis pranešimas jai buvo duotas 1973 m. liepos 6-osios rytą, pirmąjį mėnesio penktadienį. Balsas, ateinąs iš Marijos statulos, visados nuostabus, bylojo: 'Mano dukterie, ... tavo kurtumas bus pagydytas. Būk tikra; būk kantri... Melskis, kad atsiteistum už žmonių nuodėmes. Kiekviena šio vienuolyno vienuolė yra mano nepakeičiama dukra... Melskis labai daug už popiežių, vyskupus ir kunigus'...

Antrasis pranešimas, kaip ir pirmą kartą, buvo duotas balso, kuris sklido iš šventosios Mergelės statulos: 'Mano dukterie,... šiame pasaulyje daug žmonių įžeidžia Viešpatį. Noriu, kad sielos paguostų jį... Esu sulaikiusi dideles nelaimes, paaukodama jam Sūnaus kentėjimus ant kryžiaus, jo brangiausią Kraują ir mylimas sielas, kurios guodžia jį ir sudaro pasiaukojusių sielų dalinį. Malda, atgaila ir drąsios sielos gali sušvelninti Tėvo pyktį... Būkite ištikimos ir karštos maldoje, kad paguostumėte Mokytoją'.

Trečiasis ir paskutinis pranešimas taip pat buvo duotas balso iš Švč. Mergelės statulos tų pačių (1973) metų spalio 13 d., 'Mano miela dukterie,... jeigu žmonės neatgailaus ir nepasitaisys, Tėvas siųs baisią bausmę visai žmonijai... Ugnis kris iš dangaus ir nušluos didelę žmonijos dalį... Vienintelis ginklas, kuris jums liks, bus rožinis ir mano Sūnaus paliktas Ženklas – šventoji Eucharistija'... Šis pranešimas yra sąlyginis: jei žmonės neatgailaus ir nepasitaisys...

Gautuose pranešimuose nieko nėra priešingo Bažnyčios mokslui bei dorovei. O kai turime galvoje dabartinę pasaulio būklę, perspėjimai, atrodo, dera dėl daugelio dalykų...

Pagaliau meldžiu Dievą, kad jums visiems jis suteiktų gausių malonių mano apaštališku palaiminimu".

Niigata, Velykų šventė. (pas.) *Vysk. Jonas Šojiro Ito* 1984 m. balandžio 22 d.

Šiuo ganytojišku laišku vysk. Jonas Š. Itas, Niigatos vyskupijos ordinaras, kurio vyskupijai priklauso Akita, aprobavo mistinių reiškinių autentiškumą. Paklaustas vysk. J.Š. Itas atsakė: „Akitos pranešimas yra tas pats, kaip ir Fatimos". Dėl to kai kurie Akitą vadina Azijos Fatima.

1988 m. birželio mėnesį kardinolas J. Ratzinger, Tikėjimo Mokslo kongregacijos prefektas, padarė pareiškimą dėl Akitoje vykusių reiškinių ir pranešimų. Jis pateikė galutinį sprendimą, kad Akitos įvykiai ir pranešimai yra patikimi ir verti tikėjimo bei kulto.

APSIREIŠKIMAI NAJUJE

Antrame knygos skyriuje kalbama apie Švč. Mergelės Marijos bei Viešpaties Jėzaus apsireiškimus ir pranešimus, priminimus, perspėjimus, pamokymus Najuje, Pietų Korėjoje.

KORĖJA

Korėja užima to paties pavadinimo pusiasalį, kurį iš rytų skalauja Japonijos jūra, o iš pietų – Geltonoji. Tai penkių tūkstančių metų senumo šalis. 1948 m. ji padalinta į dvi dalis: Šiaurės Korėją, kurią valdantys komunistai žiauriai persekioja tikinčiuosius, ir Pietų Korėją, demokratinę respubliką. 1995 m. P. Korėjoje gyveno 45 mln. žmonių. Devyniasdešimt devyni procentai jų yra korėjiečiai. Jie kalba korėjiečių kalba, bet vartoja kinų raidyną.

Religijos atžvilgiu korėjiečiai labai įvairūs. Yra samanitų, animistų, budistų ir kitokių. Krikščionių yra 43 procentai, budistų 18 procentų.

Labai išsimokslinęs korėjietis Petras Ri gyveno Kinijoje, Pekine, ir 1783 m. ten apsikrikštijo. Grįžęs į Korėją, pradėjo skelbti katalikų tikėjimą savo tautiečiams. Pamokęs tikėjimo tiesų, jis krikštijo įtikėjusius. O šie mokė ir krikštijo kitus. Po poros metų Petras Ri paprašė Pekino vyskupą atsiųsti kunigą. Ganytojas pažadėjo tą padaryti. Tada Korėja buvo Kinijos civilinės valdžios sistemoje, o vieną sykį ją valdė Japonija.

Užsieniečiams buvo labai sunku patekti į Korėją, nes valdžia jais nepasitikėjo. Dėl to Korėja buvo vadinama atsiskyrėle šalimi. 1794 m. kunigui Čiou pavyko slapta atvykti į šią šalį, kur jis rado apie keturis tūkstančius katalikų. Jis ten dirbo septynerius metus, iki buvo susektas ir 1801 m. nukankintas.

Korėja vėl liko be kunigo. O jos valdžia pasiryžo visai išnaikinti katalikybę. Korėjos katalikams pavyko susisiekti su Šventuoju Sostu.

1827 m. pop. Leonas XII įsakė misijų vadovybei pasiųsti misionierių į Korėją. Iš Paryžiaus atvyko prel. L. Imbertas, o 1839 m. ir daugiau prancūzų misionierių. Prel. L. Imbertas ir kiti du prancūzai kunigai buvo nukankinti. Jie patys pasidavė valdžiai, kad nebūtų išžudyti visi katalikai, bet prieš tai išsiuntė tris jaunus korėjiečius į portugalų koloniją Makao ruoštis kunigystei. Vienas iš jų buvo Andrius Kim. 1846 m. jis buvo nukankintas, kunigavęs vos vienerius metus. Po to prasidėjo plataus masto katalikų persekiojimas. Kad išvengtų visiško išnaikinimo, katalikai slapstėsi kalnuose. Jie išsisklaidė po šalį, ir per juos plito katalikybė Korėjoje.

1866 m. vyko ypač žiaurus katalikų persekiojimas. Tais metais nukankinta apie aštuonis tūkstančius tikinčiųjų; iš jų du vyskupai, šeši prancūzai misionieriai ir korėjietis kunigas. Manoma, kad Korėjoje iš viso už tikėjimą buvo nukankinta apie dešimt tūkstančių katalikų. 1880 m. Korėjos katalikams buvo leista laisvai praktikuoti savo religiją. Deja, kurį laiką ne visur buvo to paisoma.

Minint dviejų šimtų metų krikščionybės Korėjoje sukaktį, 1984 m. P. Korėjoje lankėsi pop. Jonas Paulius II ir jos sostinėje Seule šimtą tris korėjiečius paskelbė šventaisiais; tarp jų ir kun. Andrių Kimą.

Po 1953 m. P. Korėjoje katalikybė atsigavo. Bažnyčiai čia atsistatyti padėjo kitų šalių katalikai. Dabar P. Korėjos Bažnyčia yra trijose bažnytinėse provincijose: Kvangjų, Seulo ir Taegu metropolijose. Mums rūpimas 80 tūkst. gyventojų miestas Najus, kuriame yra tik viena parapija, priklauso Kvangjų arkivyskupijai. Najaus (Šilko) miestas yra pietiniame pusiasalio vakariniame gale. Kvangju lietuviškai reiškia Šviesos miestas.

MISTIKĖ JULIJA KIM

Pagonių tėvų duktė Julija, gimusi 1947 m., 1972 m. ištekėjo už Juliaus Kimo. Jis buvo miesto valdybos tarnautojas, o ji atidarė gro-

žio saloną. Jie susilaukė keturių vaikų. Jų vardai: Rožė, Tomas, Teresė ir Pilypas. Susilaukusi šeimos, Julija užsiėmė tik namų ruoša ir vaikų auklėjimu. Po ketverių santuokos metų ji sunkiai susirgo: skaudėjo smegenis, širdį, vidurius, kepenis. Gydytojai neturėjo vilties, kad ji pasveiks. Švč. Motinos Marijos rūpesčiu ir užtarimu ji buvo rengiama tapti katalike drauge su visa savo šeima. 1981 m. Velykų sekmadienį visa šeima atsisakė protestantų tikėjimo, kurį neilgai išpažino, ir tapo katalikais. Mokantis katalikų tikėjimo tiesų, kunigas jai pasakė, kad „kentėjimas yra didesnė Dievo malonė negu sveikata. Aš nesu gavęs tos malonės".

Vėliau Julija rašė, kad tie kunigo žodžiai atėję iš Šventosios Dvasios. Dvasioje ji girdėjo žodžius: „Pasiimk Šventraščio knygą. Šventraštis yra mano gyvi žodžiai". Pabudusi ji atvertė Šventraščio knygą kur papuolė ir perskaitė, kaip viena moteris sirgo kraujoplūdžiu ir jos tikėjimas išgydė ją: „Dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave" (Lk 8,49). Įtikėjusi į tuos Viešpaties žodžius, po septynerių metų kentėjimo Julija staiga pasveiko. Džiaugėsi visa šeima. Po to trejus metus jų durys buvo atviros visiems gailestingumo darbams, nes Julija tvirtai tikėjo, kad Dievas išgelbėjo ją nuo mirties.

Julija laikė save gera katalike, kaip ir daugis kitų katalikų yra įsitikinę, nors labai paviršutiniškai praktikuoja savo tikėjimą. Tik vėliau ji suprato, kad buvo nusidėjėlė. Ji pradėjo melsti Viešpatį nuodėmių atleidimo ir tikro atsivertimo malonės, kad kasdien vis labiau pamiltų Dievą, Jėzaus Motiną Mariją ir su didesne meile priimtų eucharistinį Viešpatį. Staiga ji išgirdo balsą iš dangaus: „Vartai dangun yra atviri". Tie žodžiai jai buvo pakartoti tris kartus. Ji tarė: „Viešpatie, plačiau atverk mano širdį". Tada skaisti šviesa apšvietė ją, ir ji suprato, kad turi melsti Dievą už nusidėjėlių atsivertimą, rūpintis ne tik savo, bet ir kitų išganymu.

Netrukus seselių rekolekcijų namuose Viešpats Jėzus apsireiškė jai trečią valandą prikeltai iš miego. Jis visas labai kraujavo. Julija pradėjo šaukti: „Viešpatie, ką turiu daryti tavo sudraskytai Širdžiai?"

Viešpats atsakė: „Kiekvieną kartą, kai žmonės padaro nuodėmę, jie plėšo mano Širdį". Julija atsakė: „Aš pagydysiu tavo Širdį".

Vėliau Julija kelis sykius gydėsi, nes vis atkrisdavo į tas pačias ligas. Ji buvo kilnojama iš ligoninės į ligoninę. Kaskart Viešpats Jėzus suteikdavo jai kentėjimo malonę. Kentėdama ji mąstė apie Švč. Motinos septynis skausmus ir rengėsi mirčiai. Taip rytais per dvi valandas ji apmąstydavo penkias Jėzaus žaizdas ir septynis Marijos skausmus prie dviejų degančių šventintų žvakių, kol buvo ligoninėje. Ji išėjo iš ligoninės tegalėdama valgyti truputį ryžių. Jos mirties pavojus nebuvo praėjęs. Ji visa tai aukojo Viešpačiui Jėzui – ir gyvybę, ir mirtį. Atsilygindama Dievo teisingumui, Julija kentėjo ir už savo atsivertimą, gavusi tikro tikėjimo dovaną.

VERKIANTI STATULA

Trejus metus sirgo Lubinas Park, ankstyvesnis tikybos mokytojas misijoje. Jis pats, Julija ir kartais dar keli meldėsi tris dienas, kad jis pasveiktų. Po tų maldų pasveikęs, jis nupirko 50 cm Marijos plastikinę statulą ir padovanojo Julijai, dėkodamas jai už maldas, kurių dėka jis pasveiko.

1985 m. vėlų birželio 30-osios vakarą prie tos statulos Julija kalbėjo rožinį už atsivertimą benamių nusidėjėlių, kuriuos tą dieną ji aplankė. Kalbėdama „Sveika Marija", ji pastebėjo, kad iš statulos kairės akies riedėjo ašaros. Iš tikrųjų tada ji nebuvo tikra, ar tai buvo ašaros, ar tik vanduo. Apie vidurnaktį ji pažadino ką tik užmigusį savo vyrą Julių ir jam apie tai papasakojo. Juodu nusprendė, kad tai buvo ašaros.

Kitą rytą Julija matė, kad ašaros riedėjo iš abiejų statulos akių. Apie verkiančius paveikslus ir statulas jau buvo žinoma keliose šalyse, bet Korėjoje tai buvo pirmas toks įvykis.

Greit sklido žinia apie verkiančią Marijos statulą. Žmonės pradėjo plaukti, kad ją pamatytų. Jie atvykdavo ne tik dieną, bet ir

naktį. Kimų šeimos gyvenimas sutriko. Tėvai buvo užimti lankytojais, o vaikai neturėjo vietos pamokoms ruošti. Pirmasis Marijos statulos ašarojimas truko tris mėnesius.

Daugis įvairių tikėjimų žmonių buvo giliai paveikti Marijos statulos ašarų. Antai vienas pagonis išsitarė: „Geriau pradėsiu lankyti katalikų bažnyčią. Nebenoriu tęsti nuodėmingo gyvenimo". Protestantas panašiai bylojo: „Pasirinkau klaidingą tikėjimą. Noriu tapti kataliku". Nepraktikuojantis katalikas kalbėjo: „O varge! Ji verkia dėl manęs. Motinėle, neverk! Aš vėl pradėsiu eiti bažnyčion ir gyventi pagal Viešpaties valią". Paviršutiniškai praktikuojantis katalikas apgailestavo: „Atleisk man, nes buvau drungnas katalikas. Suteik man karštą tikėjimą ir padėk man pagelbėti Švč. Motinėlei. Tu leidi man kvėpinti rožių aromatą. Ačiū tau, Motinėle!"

1985 m. liepos 17 d. Švč. Motina džiaugsmingai kalbėjo Julijai, kaip ji vėliau užrašė savo dienoraštyje, kurį rašo nuo 1987 m. sausio mėnesio: „Motinėle, dabar galiu būti laiminga, jeigu ir turėčiau mirti. Juk ilgai kai kurie abejojo tavo ašaromis. Bet dabar daugis atgailauja ir grįžta prie Dievo". Tą dieną apie du tūkstančius žmonių dalyvavo bendroje maldoje.

Julijai meldžiantis už nusidėjėlių atsivertimą, 1987 m. vasario 25 d. statula staiga sušvito ir atgijo. Ji prabilo: „Jei pas mane vyksi erškėčių taku, ... aš palaikysiu tavo ranką. Ateik pas mane. Tu gausi dangišką paguodą. Ateik pas mane labai nusižeminusi. Tau duosiu laurų vainiką. Būsiu su tavimi".

Najuje daug kartų Marijos statula verkė už nusidėjėlių atsivertimą. Pvz., 1994 m. spalio 23 d. ji kalbėjo: „Mano mylima dukra. Aš liejau ašaras ir kraujo ašaras už nusidėjėlių atsivertimą lygiai septynis šimtus dienų. Tau daviau kvepiantį aliejų septynis šimtus dienų*, išliedama visą savo meilę už pasaulio žmonių išganymą... Tačiau kiek žmonių iki šios dienos grįžo į mano globą?"

* Apie tokį aliejų plačiau kalbama Damasko reiškinių aprašyme.

Švč. Marijos statulos ašaros ir kraujo ašaros buvo patikrintos Seulo valstybinio universiteto medicinos laboratorijoje. Rasta, kad tai esąs dviejų asmenų kraujas. Aišku, jog tai buvo Viešpaties Jėzaus ir Švč. Marijos Kraujas. Taip nuo 1985 m. birželio 30 d. iki 1992 m. sausio 14 d. Marijos statula verkė lygiai septynis šimtus kartų, kaip jau anksčiau minėta.

REGĖJIMAI IR PRANEŠIMAI

Mistikų regėjimas yra antgamtinis reiškinys, kuris matomas akimis arba priimamas vaizduote ar protu. Šios trys regėjimo rūšys dažnai sutampa. Asketai rašytojai pataria, kad nesiektina regėjimų, nes galima apgaulė: gali įsikišti demonas arba prasidėti isterija ar protinė liga.

Apreiškimas yra pranešimas kitiems nežinomų dalykų bei tiesų. Dieviškasis apreiškimas yra pranešimas apie dieviškus dalykus, kurie nebuvo iki galo suprasti arba žmonijos pamiršti. Privatus dieviškas apreiškimas yra Dievo duotas paties gavėjo arba kitų asmeninei naudai. Jis nėra privalomas priimti. Bet dažniausiai nėra išmintinga atmesti pamokymus, perspėjimus, paskatinimus daugiau melstis, atgailauti, pasirūpinti savo ir kitų išganymu arba jų nepaisyti, nebent vyskupo ordinaro jie būtų atmesti kaip nepatikimi.

Tokių pranešimų gavėja Julija taip rašo apie juos: „Gaunu pranešimus įvairiais kanalais: daug kartų ekstazėje, bet labai dažnai būdama normalios būsenos. Galiu matyti trijų matmenų Švč. Motiną, gyvą Motiną, ir ji kalba man. Taip pat kartais pranešimai ateina Najuje iš Švč. Mergelės statulos. Kai ji kalba, Marijos lūpos juda. Kartais Marijos statula padidėja, ir tada ji perduoda pranešimus...

Nepaisant pranešimų ilgumo, prisimenu juos visus. Paprastai juos tuojau užrašau. Taip pat dažnai gaunu pranešimus skaudžių kentėjimų metu ir galiu juos užrašyti, kai skausmas nurimsta. Užrašau juos paskubomis. Vėliau perrašau“.

Švč. Marija pradėjo asmeniškai apsireikšti Julijai 1985 m. liepos 18-ąją, perduodama pasauliui įvairius pranešimus. Kartais apsireikšdavo jai ir Viešpatis Jėzus. Apsireiškę jie kalbėdavo tos provincijos tarme. Švč. Marija apsireikšdavo šviesos apsupta. Keletą kartų ji apsireiškė su Kūdikėliu Jėzumi, prašydama žmones tapti panašiais į mažus vaikus. Apsireiškimų metu dažniausiai ji būdavo liūdna; tik kartais šypsodavosi. Kelis sykius verkė džiaugsmo ašaromis. Dažniausiai Švč. Motina verkė dėl pasaulio nuodėmių.

Najuje Julija Kim nuo minėtos liepos 18-osios iki 1992 m. gavo šešiasdešimt du pranešimus iš Marijos ir penkis iš Viešpaties Jėzaus. Pranešimus girdi tik Julija, o Julijos žodžius Marijai ar Jėzui girdi visi esą netoli jos. Pranešimų ji gaudavo ir vėliau.

Švč. Marijos pranešimai įvairūs. Svarbiausia tema yra vidinis atsivertimas ir šeimų vienybė. Ji ragina melstis drauge ir atleisti vieni kitiems. Ji pabrėžia pamaldumą šv. Eucharistijai ir nuoširdžią išpažintį, prašo visus nesiekti sau garbės, pagrindu laikyti neturtą, pasiaukojimą ir meilę kitiems. Nuolat skatina melstis už popiežių, vyskupus ir kunigus. Kartais, kaip vėliau bus pasakyta, Viešpats ir Marija per Juliją kalba kunigams, prašydama juos priimti jų pranešimus ir gyventi pagal Evangelijos mokymą. Negimusių kūdikių žudymas, arba abortas, labai įžeidžiąs Viešpaties Jėzaus ir Švč. Marijos Širdis, nes tai yra žmogžudystė. Jie prašo melstis už tokių nekaltų kūdikių žudytojų atsivertimą, kurie yra įsivėlę į šios rūšies žmogžudystes.

Kita proga, 1992 m. gruodžio 14-ąją, Maniloje, Filipinų respublikos sostinėje, Julija perdavė Marijos pranešimus tiems, kurie buvo šventovėje. Maldų metu jai apsireiškė Viešpats Jėzus ir Marija. Pastaroji stovėjo arti Nukryžiuotojo. Šventovę pripildžiusi rožių aromato, Marija kalbėjo: „Mano mylimi vaikai (žmonės), skubiai ateikite pas mane ir visiškai pasiveskite man tikėjimu ir pasitikėjimu. Aš, jūsų dangiškoji Motina, visados būsiu su jumis. Esu visų jūsų Motina. Artinkitės prie manęs, nugalėdami skirtingus

tautiškumus ir valstybių ribas. Kai jūs tikite mano žodžiais ir visiškai sekate manimi, mano apsauga ir meilė bus jums, ir Dievo dideli palaiminimai bus su jumis".

„Tada ant jų Švč. Motina numetė kėlias rožes, – rašo Julija. – Beveik visi ten buvę, išskyrus tuos, kurie buvo užsimerkę, matė šviesą ir Švč. Motiną. Net tie, kurie buvo užsimerkę, liudija, kad jie matę šviesą ir jautę Švč. Motinos buvimą. Kai kurie pasiėmė rožes".

Maldoje Julija 1985 m. liepos 18-ąją prašė Mariją malonės dalyvauti sopulingosios Motinos skausmuose. Po pusvalandžio kentėjimų ji išgirdo malonų Švč. Motinos balsą: „Labai liūdna, kad daug žmonių dar vis abejoja net matę mano kraują, prakaitą ir ašaras. Jie mano, kad tai paprastas vanduo. Prašau tave skleisti tiesą. Ar žinai, kad mano Sūnaus Jėzaus Širdis yra plėšoma žmonių nuodėmių. Atsiteisk už jas. Visame pasaulyje skleisk rožinį, kad būtų išvengta karo (galbūt tarp Pietų ir Šiaurės Korėjų), ir už nusidėjėlių atsivertimą. Rožinis yra tavo ginklas. Mano Širdis suplėšyta dėl to, kad daug sutuoktinių nenatūraliai vengia nėštumo. Melskis, kad būtų sustabdytas negimusių kūdikių žudymas, ir už tuos, kurie atlieka tokį darbą... Vyras ir žmona yra Dievo sujungti, kad jie būtų laimingi. Bet mano Sūnaus Širdis draskoma, kai jie nekenčia vienas kito ir negali atleisti vienas kitam. Turite mylėti vieni kitus. Jie yra jūsų artimieji. Kaip galite sakyti, kad mylite Dievą ir mane, jei negalite mylėti savo sutuoktinio(–ės)? Pašventinkite savo šeimą meile ir darnumu. To trokšta mano Sūnus Jėzus. Siekite vienybės tarp tų, kurie dirba mano darbą... Tie, kurie dirba man ir Jėzui, stokoja vienybės ir yra išblaškyti".

Kaip liepos 18-ąją, taip ir tų pačių metų rugpjūčio 11–ąją panašiu balsu kalbėjo Švč. Motina: „Garbink Viešpatį. Neverk dėl mano ašarų, bet guosk mano Sūnų Jėzų. Jis vainikuotas erškėčių vainiku, lieja kraują ir prakaituoja. Melskis už kunigus nuolatos..., nes jie yra mano brangiausi sūnūs".

Švč. Marijos Septynių Sopulių šventėje, 1986 m. rugsėjo 15-ąją, Julijai išgyvenant Švč. Motinos skausmus, Marija kalbėjo: „Kelias, kuris veda pas mano Sūnų Jėzų, yra kryžiaus kelias, jis siauras ir sunkus. Žmonija gali būti išgelbėta, jeigu eis tuo keliu..., bet dauguma vengia jo... Nuolat melskis už sielas, kurios nepameta kelio, vedančio į pražūtį".

1986 m. spalio 22-ąją maldų metu Julija pajuto peties spaudimą. Ir Marija tarė jai: „Klausykis vinių kalimo į mano kūną smūgių garsų. Esu kryžiuojama drauge su savo Sūnumi". Tarusi tuos žodžius, Marija parodė Julijai, kaip ji kryžiuojama už žmonių nuodėmes. „Buvo baisus vaizdas. Ji buvo kryžiuojama kaskart, kai sunkiai nusidedame ir teisiame kitus, – po to užrašė Julija. – Švč. Motinos kūnas buvo pilnas žaizdų". Kai Julija sutiko kentėti dar daugiau, ji tuojau pajuto nukryžiavimo kančias, kurias sukėlė strėlės ir kalavijai. Marija kartojo: „Klausykis garsų vinių kalimo į mano kūną. Esu kryžiuojama drauge su savo Sūnumi. Kas ištrauks vinis, strėles ir kalavijus? Didelės vinys giliai sminga ir jas sunkiau ištraukti, kai mano artimi vaikai (žmonės) tai daro. Dabar, mano vaikai, paimkite reples iš manęs ir meskite šalin plaktuką, kurį iki šiol turite savo rankose. Su replėmis ištraukite visas vinis. Rankose tvirtai laikykite ginklus. Velnio užduotis yra atimti reples iš jūsų ir sugrąžinti jums plaktuką... Budėkite! Skydai ir ginklai, kuriuos galite panaudoti prieš juos (velnius), yra malda ir meilės strėlės. Velniai pasiduoda, jei turite meilės".

1987 m. vasario 13-ąją Julija vėl išgyveno nukryžiavimo skausmus. O Marija kalbėjo: „Mano dukra, kuri man labiausiai patinki, atsisakyk, savęs! Jaučiu liūdnumą, kai tu kenti. Kai tu kenti, ir aš kenčiu. Kai tu pereini merdėjiman, ir aš išgyvenu jį. Ir kai tu liūdi, ir aš liūdžiu. Bet skausmai, liūdesys ir merdėjimai šiame pasaulyje virs laime kitame pasaulyje. Dėl to, mano sūnūs ir dukros, būkite sumindžioti ir sutriuškinti visų žmonių šiame pasaulyje ir visa tai

aukokite kaip atgailą. Tada jūs atvyksite pas mane nusižeminę kaip mažutėliai... Siekite vienybės, mylėdami vieni kitus. Noriu, kad pasitikėtumėte vieni kitais ir atliktumėte savo pareigas..."

Per antrąsias Švč. Marijos verkimo metines, 1987 m. birželio 30-ąją, Julijai meldžiantis, iš koplyčios altoriaus tvykstelėjo mėlynai auksinė šviesa. Ir Julija pradėjo kentėti Kristaus nukryžiavimo kančią. Švč. Motina apsireiškė su Kūdikėliu Jėzumi. Ji verkė. Pasibaigus nukryžiavimo kančiai, Jėzus ir Marija palaimino Juliją ir visus ten besimeldžiančius. Po to Švč. Motina kalbėjo meilės kupinu balsu:

„Daugis žmonių, nors liudija už mane, yra savimeiliai ir dėl to negali tinkamai skleisti meilės. Net šiuo metu yra būtina aukotis ir atgailauti už daugelio žmonių nuodėmes. Dėl to tu turi daugiau kentėti. Tai darydama, tu dalyvausi mano kentėjimuose. Kai žmonės priims mano žodžius, mano pranešimai atnaujins ir pakeis juos. Šiame pilname klaidų pasaulyje net mano mylimi vaikai yra giliai persmelkti klaidų. Dėl to per tave noriu kalbėti. Pasaulyje noriu apsaugoti žmones nuo (pragariškos) tamsos, skleisdama jiems šviesą iš savo degančios nekalčiausiosios Širdies... Už tave nešu atsilyginimo naštą. Nešk tokią naštą už kitus. Labai daug sielų krinta pragaran, ir toks įvykis labai užgauna mano Širdį. Kai tu atgailauji ir meldiesi, kad atsilygintum už daugelio sielų nuodėmes ir nedėkingumą, jos bus išganytos..."

Tą pačią dieną Švč. Motina tęsė: „Mano sūnūs ir dukros, ateikite pas mane, į mano prieglobstį... Šiame pavojingame pasaulyje aš būsiu jūsų priebėga... Kovosiu jūsų pusėje, kai atsisakysite savęs ir grįšite pas mane.

Mano dukra, aš neatvykau šaukti teisiųjų. Daug nusidėjėlių žygiuoja keliu į pragarą. Noriu, kad dirbtum su manimi, kad būtų išgelbėta daugiau sielų. Dėl to išgelbėjau tave nuo mirties, kai labai kentėjai, ir mano Sūnus Jėzus išgelbėjo tave, kai buvai bemirštanti... Kai kenti kūno skausmus, aukok juos už mirštančius. Žinai, kad

kenčiu daugelį tų pačių skausmų, kuriuos mano Sūnus kentėjo Kalvarijos kalne. Jeigu tu aukojiesi ir atgailauji už tuos, kurie nežino viso to, tavo mažos aukos užgesina mano milžinišką troškulį... Aš išgelbėsiu tiek nusidėjėlių, kiek tu reikalauji savo pasiaukojimais ir atgailomis."

1988 m. sausio 30-ąją Julija labai kentėjo dėl vieni kitų kritikavimo ir smerkimo. Švč. Motina nori apkabinti visus, bet jie nesiduoda. Dievas negali pagelbėti tiems, kurie nepriima jo meilės.

Tos pačios dienos vakarą Marija kalbėjo Julijai: „Mano dukra, kuri turi tiek kentėti! Ne veltui aš liejau ašaras. Ir pašaukiau tave..., kad vestum visą žmoniją išganyman... Daug skausmų esu suteikusi tau. Tavo širdis perverta kalaviju... Džiaukis savo kentėjimais. Aukok man visus savo skausmus, net mažiausius. Atsiteisimo našta yra sunki, bet aš eisiu drauge su tavimi, kaip ėjau į Kalvarijos kalną drauge su Jėzumi ir meile".

Julija aprašo savo skausmus, kentėtus 1995 m. sausio 18-ąją: „Kentėdama didžiausius skausmus, pajutau Marijos stiprų šaukimą. Pagalbininkės prilaikoma, nes viena pati nepajėgiau, nuėjau koplyčion. Joje mes užuodėme malonų ir stiprų rožių aromatą. O šviesa atėjo iš Marijos statulos... Iš jos girdėjau malonų ir mielą Švč. Motinos balsą". Ji kalbėjo:

„Mano mylima dukra! Net šiame amžiuje mano Sūnus Jėzus kenčia ant kryžiaus, liedamas kraują, kad išganytų nuodėmėmis permirkusį šį pasaulį. Ši Motina, kuri tai regi, irgi lieja kraują iš savo nekalčiausiosios Širdies... Ar žinai, kad esu paguosta tavo pastangomis apsaugoti bent vieną sielą nuo pražūties? Nebijok ir labai stenkis pagelbėti visiems žmonėms, kad jie ateitų į Išganymo Arką. Dabar jums visiems yra geriausia atgailauti. Kai Dievas siunčia perspėjimus, tenka kentėti. Bet, jeigu jūs atgailaujate ir vykdote mano reikalavimus, Dievas laimins jus. Nepraleiskite šio laiko ir šios progos...

Mano mylimoji dukra, ... tu kenti baisius skausmus, nes pasaulyje per daug žmonių krinta į nuodėmes. O man reikia sielų, kurios aukotųsi, kad išgelbėtų bent vieną sielą daugiau... Atsimink, kad garbę pasiekiate per kentėjimus. Valingai aukok juos už pasaulio žmonių atsivertimą.

Pasaulio vaikai, prašau jus visus nesiklausyti (sektantų) blogio. Velniai labai džiaugiasi, kai iš jūsų jie atima džiaugsmą. Jie skaldo žmones ir spaudžia jų širdis tamsa ir liūdesiu. Visą laiką būk budri ir nešk savo kryžių, net kai jauti, kad jis per sunkus. Blogis tik laukia progos įeiti tavo širdin... Kūniški dalykai priklauso pasauliui, o dvasiniai – dangui. Sekdama šios Motinos noru, užsiimk tik dangiškais dalykais, visiškai ir mielai aukodama kentėjimus... už žmonijos išganymą".

EKSTAZĖS, STIGMOS, KENTĖJIMAI

Ekstazė yra antgamtinė būsena, kai žemėje gyvenančio žmogaus siela įsiskverbia Dieve, ir kūno juslių veikla laikinai yra sustabdyta. Ekstazė yra aukščiausia dvasinės ir mistinės sielos vienybės su Dievu būsena*.

Panašiai apie savo ekstazes rašo ir Julija Kim: „Ekstazė – tai tokia būsena, kai prarandu sąmonę dėl pasaulio reikalų, o akys mato naujas tikroves. Kartais regiu Švč. Motiną ir daug kitų dalykų, kuriuos ji parodo man. Aš kalbu Marijai. Kitų žmonių akimis atrodau praradusi sąmonę. Paprastai sukniumbu ant grindų; nematau ir negirdžiu, kas vyksta šiame pasaulyje".

Iš pradžių Julijos ekstazė trukdavo apie dvi, o kartais tris valandas. Kartą ji užtruko septynias valandas, o keletą kartų vos pusvalandį.

Kun. Raimundas Spies, Julijos dvasios vadas ir patarėjas, kelių ekstazių liudininkas, aprašo ekstazes, kurių metu ji išgyveno Viešpa-

*Plačiau žr. J. Burkus, „Teresė Neumannaitė", „Lumen fondo l-kla, 1993, p. 45-59.

ties nukryžiavimo kančią. Čia cituoju kelis tokių kančios ekstazių aprašymus.

„Pirmų Švč. Marijos kraujo ašarų metinių proga, 1987 m. spalio 19-ąją, po Mišių, atnašautų prie statulos, Julija nugrimzdo ekstazėn vieną valandą ir dvidešimt minučių. Pirmą kartą ji išgyveno (Kristaus) Kančios skausmus. Kraujuojanti stigma (Kristaus Kančios žaizda) pasirodė ant jos dešinės pėdos".

„1988 m. sausio 29 d. Julija vėl išgyveno Jėzaus Kančios skausmus. Tą dieną kraujuojanti stigma pasirodė abiejuose jos rankų delnuose. Baisūs skausmai truko ilgiau negu vieną valandą".

„1988 m. vasario 4 d. po šv. Mišių, atnašautų prie statulos, Julija pamažu nusviro atgal ir nugrimzdo ekstazėn 11.40 val. Po dešimties minučių ji staiga suklykė širdį veriančiu balsu. Akimirką jos kūnas įgavo Jėzaus ant kryžiaus išvaizdą. Švč. Mergelė paklausė Juliją, ar ji sutiktų dalyvauti jos Sūnaus kančioje. Ji sutiko. Baisių skausmų scena buvo nepakeliama, ir tie, kurie ten buvo, negalėjo susilaikyti neverkę.

Aš (kun. Spies) laikiau dešinę ranką švelniai abiem savo rankomis. Kraujas sunkėsi iš abiejų delnuose esančių žaizdų. Maldavau Švč. Mergelę pasigailėti jos ir prašiau ją, kad leistų man dalyvauti jos numylėtinės kentėjimuose. Vėliau palaiminau Juliją, ir už kelių akimirksnių baigėsi jos kentėjimai. Pamažu ji pravėrė akis...

Švč. Mergelė nuolat priminė mums Jėzaus ir savo kentėjimus. Ji parodė būdą, kaip grįžti prie Dievo, kaip tapti šventesniais ir kaip dalyvauti atpirkimo veiksme, jungiantis su ja ir Jėzumi".

Dievo Kūno šventės sekmadienį, 1988 m. birželio 5-ąją, pats Jėzus apsireiškė Julijai. Nepaisant didelių kentėjimų, kitų pagelbstima, ji nuėjo į šventovę vakaro Mišioms. Priimta šv. Ostija kraujavo burnoje. Julija patyrė ekstazę. Ji regėjo prie kryžiaus prikaltą Jėzų. Viešpats davė jai ilgą ir svarbų pranešimą. Po to, atitraukęs nuo kryžiaus dešinę ranką, palaimino ją. Ji persižegnojo ir tuojau, atmer-

kusi akis, pamatė, kad kunigas laimina žmones šv. Mišių pabaigoje. Julija ir toliau išgyveno labai skausmingus kentėjimus, ypač tuos, kuriuos Marija prašė ją priimti, kad gelbėtų sielas tų, kurie nusikalto negimusių kūdikių žudymu.

1988 m. liepos 24-osios vakarą Julija daug kentėjo ir nuo 21 val. iki 0.30 val. ji išbuvo ekstazėje. Joje regėjo dangų, skaistyklą ir pragarą. Išganytieji dalijosi ramybe, džiaugsmu ir meile, o pasmerktieji degė baisiose liepsnose su pasipiktinimu ir neapykanta.

Ji rašė: „*D a n g u s* yra mūsų tikrieji namai. Daugybė angelų groja nuostabiai gražią ir didingą simfoniją vėlėms, įeinančioms į dangų. Taip pat daugis angelų kviečia jas balsiai ir džiaugsmingai sveikindami. Jėzus ir jo Motina laukia jų ir ištiestomis rankomis priima jas. Dievas Tėvas šypsosi, akimis išreikšdamas kvietimą. Jas pasitinka ir šv. Juozapas.

Dangus yra be jokio pavydo arba pasipiktinimo. Visos vėlės dalijasi meile. Jis pripildytas meilės, ramybės ir džiaugsmo. Tai dangiškos puotos vieta, kur nė vienas nealksta. Švč. Motina pina gėlių vainikus ir uždeda juos žmonėms... Jie šypsosi ir jų veidai spindi grožiu.

S k a i s t y k l a yra vieta, kur vėlė eina į baisias ugnies liepsnas. Ten ji (vėlė) atlieka šiame pasaulyje neatbaigtą atgailą ir atsilyginimą. Tai vieta, kur tie, kurie miršta malonėje, bet nebaigę atsiteisti, turi atsilyginti. Joms visiškai atsiteisus, Marijai pagelbstint, angelai neša jas dangun. Apsivalymas gali būti sutrumpintas, jei šiame pasaulyje meldžiamasi už jas. Taip pat galime pagelbėti joms pasiaukojimais ir atgailomis.

Bus per vėlu graužtis, neatsiteisus šiame pasaulyje. Tad, gyvendami šiame pasaulyje, kiekvienas turi nuolat aukoti meilę pasiaukojimais už kitus".

Kita proga Švč. Motina nusiskundė, kad skaistykloje kenčiančios vėlės yra net artimųjų pamirštos: joms niekas nepagelbsti. Pal. Faus-

tinos angelas sargas nuvedė ją skaistyklon. Dvasioje ji girdėjo Dievo žodžius: „Mano gailestingumas to nenori, bet mano teisingumas to reikalauja".

Pragaras. Tą pačią dieną, kai Marija kalbėjo apie dangų ir skaistyklą, ji kalbėjo ir apie pragarą. „Visiškai neatgailavę krinta į pragaro amžinas ugnies liepsnas, pilnas neapykantos. Tai amžinos pražūties vieta. Jiems negelbsti graužimasis bei pastangos išsilaisvinti... Jie juda ugnyje, draskydami viena kitą... Buvo labai baisu stebėti pragaro kentėjimus", – rašė Julija. Pamačiusi pragarą, ji graudžiai verkė.

Po to reginio Švč. Motina kalbėjo Julijai: „Dukra, ar matei visa tai? ... Mano dukra, kuri džiaugiesi savo skausmais dėl mano Sūnaus Jėzaus ir manęs. Tai labai skaudina mano Širdį, nes daug žmonių, kurie yra pašaukti į dangų, žygiuoja į skaistyklą arba pragarą. Net kai kurie mano mylimiausi kunigai eina skaistyklon ir pragaran. Per tave noriu pagelbėti jiems. Kai tu nuoširdžiai kenti ir aukoji kentėjimus, tu gydai mano žaizdas kvepiančiu aliejumi... Net šį akimirksnį daugis sielų žygiuoja pragaran. Trokštu gelbėti jas tavo pasiaukojimais ir kentėjimais. Ar sutinki dalyvauti mano skausmuose?"

Su džiaugsmu Julijai sutikus dar labiau kentėti, kad sielas apsaugotų nuo pragaro ugnies, Švč. Motina tęsė: „Dabar tu kenti skausmus. Bet, mano dukra, aš kenčiu daug labiau negu tu... Nors tu ir aš kenčiame skausmus, klaidose braidantys žmonės bus išgelbėti ir jų purvinos sielos bus nuskaidrintos mano Sūnaus Jėzaus brangiausiu Krauju ir išganytos nuostabiais stebuklais... Dėl to labai myliu tave... Bet, jeigu jie atsisako priimti mano kvietimą, aš negalėsiu pagelbėti jiems po jų mirties, nes nuo to meto bus vykdomas mano Sūnaus Jėzaus teisingumas. Blogieji gėdysis, bet bus per vėlu..."*

„Dukra, man liūdna, kad taip labai kenti. Bet aš jaučiuosi paguosta tavo sutikimo aukoti net savo gyvybę už daugį sielų, kurios

---

* Apie skaistyklą galite pasiskaityti J. Burkaus knygoje „Arti tikslo", o apie dangų ir pragarą – to paties autoriaus knygoje „Du pasauliai".

atgailauja per tavo kentėjimus... Ačiū tau, mano dukra... Tu man brangi ir esi mano nepakeičiamas įrankis".

Ekstazės metu 1988 m. liepos 29-ąją Julija girdėjo Švč. Motinos prašymą: „Mano mylima dukra, ar gali priimti daugiau skausmų?" Julija atsakė: „Taip, Švč. Motina, galiu, jeigu jie pagelbės juos išganyti".

Marija tęsė: „Ačiū tau, mano dukra! Šiandien penki tūkstančiai sielų atsivers ir bus paaukotos Viešpačiui tavo kentėjimų dėka. Žmonės turi sužinoti, kad kenčiame už juos. Taip pat daug sielų (žmonių) gaus atsivertimo malonę, pamatę kūdikių žudymo paveikslus. Žmonės eina pragaran, nes jie sunkiai nusideda ir nežinodami, kad yra žmogžudžiai".

Nekaltojo prasidėjimo šventėje, 1988 m. gruodžio 8-ąją, Julija perėjo ekstazėn, o Marijos statula verkė kruvinomis ašaromis. Ji bylojo: „Mano mylimi vaikai (žmonės). Iš jūsų daugelis žygiuoja pragaran... Žiūrėkite, kas žygiuoja pragaran, teisdami ir kritikuodami kitus". Po to Marija parodė Julijai, kokie bjaurūs tokie veiksmai: iš burnos išėjo kirminai ir prisijungė velnius, o gražios kalbos naikina tuos kirminus. Maža tokių žmonių, kurie sutinka kentėti dėl kitų išgelbėjimo. Regėdama visa tai, Julija sutiko dar labiau kentėti, kad kiti būtų išganyti. Tada Marija padėkojo jai už jos pasiaukojimą dar labiau kentėti dėl žmonių išganymo. Taip ji sulaužė daugelio puikybę ir vykdė Dievo valią, kentėjimais atversdama daug nusidėjėlių. O yra daug tokių, kurie nenori pasimelsti bei savo skausmų paaukoti už savo vaiko ar tėvų atsivertimą. Priminti teatsako: „Tai jo dalykas. Jis suaugęs. Jis žino, ką daro".

1989 m. sausio 8-ąją Julija patyrė ekstazę, ir Marija, verkdama kraujo ašaromis dėl žmonių nusikaltimų, kalbėjo Julijai, kad ji mylinti visus žmones. Bet žmonės meldžiasi tik iš įpročio, be meilės. „Mano Širdis labai įžeidžiama, nes daugis atmeta ir įžeidžia mano meilę. Nuo jų žodžių man ausis skauda".

Tuo metu „jutau ausų skaudėjimą dėl daugelio žmonių kritikos, skundų, teisimo, įžeidimų, meilikavimosi, pykčio, šmeižtų ir perdėtai balsių riksmų“, – rašė Julija savo dienoraštyje.

„Aš nuolat meldžiuosi ir kenčiu už žmones, kurie turi blogų įpročių ir iškrypimų, kad žemėn ugnis nekristų iš dangaus, – tęsė Marija. – Jeigu jie nepriima mano pranešimų, o laikosi pasaulio, užuot taikęsi prie dangiškų dalykų, tai bus per vėlu graužtis... Melskitės, kad tos (minėtų piktybių) sielos nebūtų pasmerktos, kai visi gali būti išganyti“.

Julija labai kentėjo 1989 m. sausio 29-ąją po pietų. Tada ji kentėjo Kristaus vainikavimą erškėčiais, nukryžiavimą, šono perdūrimą, Širdies perdūrimą septynių didžiųjų nuodėmių strėlėmis ir šv. Andriaus Kimo nukankinimo kančias. Ji regėjo, kad greta Nukryžiuotojo stovėjo nuostabiai graži jo Motina. Rankoje ji laikė rožinį ir graudžiai verkė. O aplink Nukryžiuotąjį triukšmavo minia. Jėzus kraujavo ir prakaitavo, nes buvo žeidžiamas piktų žmonių nuodėmių strėlėmis. Jėzus paklausė minią: „Ar yra kuris nors, kuris gali nuimti mane nuo kryžiaus?“ Tik keli sutiko, bet jie nepajėgė to padaryti. Žmonių nuodėmės spaudė vainiko erškėtį gilyn į galvą. Tą skausmą jautė ir Julija visą valandą su ketvirčiu.

Marija švelniai kalbėjo Julijai: „Mano dukra, tu kenti skausmus. Mano Sūnus Jėzus ir aš esame paguosti, nes tavo kentėjimai ir atsiteisimai minkština užkietėjusias sielas, kietas lyg uola... Žiūrėk, šis pasaulis pūva klaidose. Visą laiką mano Sūnus Jėzus yra kryžiuojamas puikuolių, baikščių pesimistų ir besiteisinančių egoistų, kurie nusideda blogais veiksmais ir veidmainiškumu. Maldauju tave, nes bausmė gali ateiti Trečiuoju pasauliniu karu“.

Po to Švč. Motina paklausė Juliją, ar ji galinti priimti daugiau kentėjimų. Pakėlusi abi rankas, ši sutiko. Tad Švč. Motina parodė jai minią, kurioje buvo girdimi šūviai. Marija pasakė, kad taip vyksta, nes nesą vienybės tarp žmonių bei tautų dėl meilės stokos, kad nuo-

dėmės yra karų priežastis, ir pridūrė: „Turi nuolat melstis už taiką pasaulyje ir nusidėjėlių atsivertimą".

Marijos statula verkė Najuje, liedama ašaras ir kraujo ašaras, nes Švč. Motina nori patraukti žmonių ir Bažnyčios dėmesį, kad ir dabar, turėdama kūną, ji kenčia už nuodėmes žmonių, kurie gyvena mirtinose nuodėmėse, kad pasaulis nebūtų skaudžiai nubaustas ir kad sau neužsitrauktų amžino pasmerkimo, jeigu jie tuojau negrįš prie Dievo, pakeisdami savo gyvenimą, atgailaudami ir prašydami savo kalčių atleidimo.

YPATINGOS DOVANOS

Ypatingos Dievo dovanos žemėje gyvenančiam žmogui mistikui yra regėjimai ir apreiškimai, apie kuriuos jau kalbėjome, stigmos, sielos būsenos pažinimas, pagydymas ir kt.

Stigmos, kurios primena Kristaus žaizdas, yra neužtarnautos Dievo dovanos. Paprastai jos staigiai gaunamos skausmingų kentėjimų ir drauge Kristaus kančios regėjimo metu. Jos gali būti regimos, matomos paprasta akimi, ir neregimos, kai žaizdų vietas skauda, kaip ir tas, kurios yra regimos. Regimos stigmos niekada neužgyja, nebent Dievas padarytų jas neregimas, bet ir nepūliuoja. Jos visada šviežios.

Paklausta apie stigmas, kai 1994 m. spalio 24-ąją lankėsi Kanadoje, Julija Kim atsakė: „Stigmų skausmus gavau 1982 m., paprašius kentėjimo dovanos, kad atsiteisčiau už pasaulio nuodėmes. Žaizdos nebuvo regimos. Jos buvo mano plaštakose, pėdose ir šone, bet viduje jaučiau stiprų skausmą. Tai nebuvo nuolatinis skausmas – užėjo ir praėjo. Buvau labai dėkinga Viešpačiui, kad jos nebuvo regimos, bet aš kentėjau. Jeigu jos būtų buvusios regimos, būtų patraukusios daugelio dėmesį. Norėjau kentėti tik viduje. Jos pasidarė regimos 1987 m. sausio 29-ąją. Tada buvau Najaus parapijoje, ir kunigas buvo pirmasis liudininkas, kai atėjo į mano butą. Kraujavo penkiose vietose ir tęsėsi keletą metų".

Prieš gaudama regimas stigmas, „turėjau praeiti visą valandą trukusią žiaurią kovą su velniu, – rašė Julija. – Po to meto viską nušvietė krucifikso šviesa, ir velnias pabėgo". Nuo krucifikso atėjusi šviesa apšvietė Juliją, ir ji pajuto aštrius skausmus kaktoje, plaštakose ir pėdose. Ir Jėzus prabilo maloniai ir švelniai: „Tu esi mano mylima dukra ir patinki man. Šiandien tu laimėjai pergalę prieš velnią. Tai yra kelias sekti manimi. Kelias, vedantis pas mane, yra siauras ir sunkus kryžiaus kelias... Tai yra atsilyginimas, paaukotas už žmonijos nuodėmes. Sek manimi labiau pasitikėdama ir kaip nusižeminusi siela. Tavo kentėjimai nebus veltui".

Šviesai išnykus, Julija kentėjo aštrius skausmus. Ji net negalėjo praverti burnos. Tada atėjo abatas, pasimeldė, ir ji vėl galėjo kalbėti. Taip ji gavo skaudžias, regimas ir kraujuojančias stigmas. Šono stigma buvo kryželio formos.

„Ir vėl nuoširdžiai prašiau Viešpatį atimti regimas žymes, ir vėl jos tapo neregimos, bet skausmas dažnai užeina. Net šį rytą (1994 m. spalio 24 d.) jaučiau skausmą, bet ne šiuo metu".

Ką tik minėtą dieną Kanadoje paklausus Juliją apie rožių aromatą ir jo pradžią, ji atsakė: „Jį pajutau 1985 m. liepos 18-ąją. Tą dieną gavau pirmąjį mūsų Švč. Motinos pranešimą. Jo metu Marija prašė mus skleisti rožių aromatą visame pasaulyje. Tada nesupratau, ko ji norėjo, nes nelaukiau to malonaus kvapo. Tik supratau, kad Švč. Motina kalbėjo apie rožinį. Supratome, kad Motina prašė mus paskleisti rožinio maldą po visą pasaulį".

Ta pačia proga Julija buvo paklausta apie sielos pažinimą, jos dvasinės būklės regėjimą ir kaip dažnai pasireiškianti toji dovana. Ji atsakė: „Pirmaisiais Najaus stebuklų metais mūsų Viešpats suteikė man dovaną matyti žmonių sielas. Ne tik tai, kad galėjau matyti žmonių ligų priežastį. Bet vėliau prašiau Viešpatį„ kad jis atimtų iš manęs tą dovaną. Matant kiekvieno žmogaus dvasią, man buvo labai skaudu. Meldžiau Viešpatį: 'Užtektinai mačiau. Prašau atimti šią

dovaną iš manęs'. Ir ji buvo atimta. Tai įvyko galbūt 1982 m., prieš ašarų stebuklų pradžią. Net atėmęs šią dovaną, Viešpats suteikia ją labai trumpam akimirksniui, kai ji yra reikalinga".

Julija Kim buvo gavusi, o galbūt ir tebeturi, gydymo dovaną. Per ją daug žmonių pasveiko nuo nepagydomų ir mažiau rimtų kūno ligų. Kam nors pasveikus per tą dovaną, Julija dažnai kenčia skausmus tų ligų, kurias ji pagydo. Pagydymai tarnauja žmonių atsivertimui. Be to, jie tarnauja kaip fizinis žmogaus pagydymas. Besimeldžią Najaus Marijai daugis atkritusių nuo tikėjimo ir abortininkų atgailauja, išsiskyrusių bei civiliai susituokusių susituokia, radę tikėjimo malonę, ir atgailaudami grįžta prie Dievo ne tik Korėjoje, bet ir kituose kraštuose, meldžiantis Najaus Marijai arba Julijai lankantis tose šalyse ir rengiant pranešimų ir maldos susibūrimus. Taip pat kai kurie pasveiksta, pamaldžiai skaitydami Marijos pranešimus, priimdami juos kaip autentiškus ir prašydami ją pagydymo bei kitų malonių.

Neįprasti kentėjimai irgi yra ypatinga Dievo dovana, tik žmonės jų neįvertina ir neišnaudoja savo ir kitų išganymui bei atsiteisimui Dievo teisingumui, kad būtų gauta atsivertimo malonė sau ir kitiems ir sutrumpintas laikas skaistykloje ar visai jos išvengta. Suprantantys krikščionišką mistiką ir jos naudą žino, kad kentėjimai yra didelė Dievo dovana. Dievo ir jo Motinos išrinkta kentėti Julija dažnai kenčia neapsakomus skausmus už savo atsivertimo dovaną ir už nusidėjėlių atsivertimą bei jų išganymą. Ji išnaudoja kentėjimus, paaukodama juos žmonijai išganyti. Tuo tarpu daugis žmonių, kenčiančių dėl galvos skaudėjimo bei įvairių ligų, visai neišnaudoja savo kentėjimų nei savo pačių dvasinei gerovei, nei kitų atsivertimui bei išganymui, taip nenaudodami savo kentėjimų, kuriuos žmonijos Išganytojas pašventino ant Kalvarijos kryžiaus.

Matydama Juliją valingai kenčiančią dėl žmonių išganymo, Marija prašydavo ją, ar ji sutinkanti daugiau ir skaudžiau kentėti dėl

Dievo ir artimo meilės, kad daugiau sielų apsaugotų nuo amžino pasmerkimo. Julija visados sutikdavo kentėti už juos.

Paklausta apie kentėjimus 1994 m. spalio 24 d., kaip ji juntanti Kristaus Kančią, šv. Andriaus Kimo nukankinimą, strėles, kurios veria jos širdį, Julija kalbėjo: „Jie yra tikri fiziniai (kūno) skausmai. Žinoma, visi tie skausmai, mano kentėti, vyko antgamtiškai, bet aš kentėjau tikrus skausmus. Pavyzdžiui, dabar kairysis šonas yra ištinęs, kaip mano kentėjimų rezultatas. Kentėjimai yra gana dažni. Pastaruoju metu kenčiu šonkaulių skausmus dažniau, negu kitus. Juos kenčiu gana dažnai... Jie ateina nelauktai".

1986 m. lapkričio 5 d. ekstazėje Julija regėjo Švč. Motiną, prikaltą prie kryžiaus. Labai skausmingai ji kentėjo. Ir Julija įsijungė į tas kančias. Buvo sunku pakelti jas. Marija kalbėjo nuo kryžiaus, o Julija kartojo jos žodžius. Ten buvę maldininkai juos užrašė: „Ar yra kas nors, kuris gali nuimti mane nuo kryžiaus?... Savo nuodėmėmis vis daugiau žmonių kryžiuoja mane...Ant kryžiaus kenčiu drauge su savo Sūnumi Jėzumi... Pagelbėkite man. Be jūsų pagalbos aš negaliu numalšinti Dievo Tėvo pykčio... Ar Jūs galite dalyvauti mano kentėjimuose?..."

Kai 1988 m. sausio 30-ąją Julija verkė dėl nepakeliamų skausmų, Marija kalbėjo labai maloniai: „Mano dukra, tu patyrei daug skausmo. Aš nelieju ašarų veltui. Pašaukiau tave, silpną ir vargšą vaiką, kad savo kentėjimais vestum išganyman visą žmoniją... Tavo širdis perverta kalaviju. Ji sustoja ir atšąla ant baisaus kryžiaus...Tavo širdis suparalyžiuota dėl daugybės strėlių (nuodėmių). Tavo kūnas yra pilnas žaizdų nuo plakimo ir sustingęs. Tavo gerklė taip išdžiūvusi, kad tu negali nė seilės nuryti. Tavo galva kraujuoja nuo erškėčių vainiko dyglių. Dėl tokių skausmų, kuriuos tu kenti..., daug tamsoje (nuodėmėse) įkalintų sielų grįš prie nekalčiausiosios Širdies.

Nekreipk dėmesio į tuos žmones, kurie kritikuoja (Najų). Turintieji ausis išgirs, turintieji akis pamatys. Tie, kurie praktikuoja mano

pranešimus, priima mane. Dėl to jie patirs sielos atsinaujinimą. Jie tikrai pamatys mano nekalčiausiosios Širdies triumfą. Tad, mano dukra, džiaukis kentėjimuose. Aukok man visus savo skausmus, net mažiausius. Atsiteisimo našta yra sunki, bet aš einu su tavimi, kai tu kopi Kalvarijos kalnan su Jėzumi ir jo meile", – baigė Marija šį savo pranešimą.

1988 m. vasario 4 d. Marija pasakė Julijai, kad, kai ji kenčia už nusidėjėlių atsivertimą, kraunanti turtą danguje. „Mano dukra, mano Sūnus Jėzus sumokėjo brangią kainą, kad išganytų vargšes, nuodėmingas sielas tų, kurie traukia pražūtin dėl savo veidmainystės, nedėkingumo, abejingumo. Tad mielai aukok savo kentėjimus, kad išganytum daug sielų... Daug kentėdama, krauni džiaugsmą danguje..."

„Ar sutinki dalyvauti Viešpaties kančioje, kad daug sielų grįžtų pas Viešpatį?" Julijai sutikus, Švč. Motina tęsė: „Priimk šį skausmą už popiežių, kardinolus, vyskupus ir kunigus. Taip pat už nusidėjėlių atsivertimą". Julija kentėjo Jėzaus nukryžiavimo, erškėčių vainiko ir širdies skausmus.

Kristaus Karaliaus šventėje, 1989 m. lapkričio 26 d., Julija labai skaudžiai kentėjo visų stigmų skausmus: krūtinės, erškėčių vainiko, rankų ir kojų. Net nuo kairės kojos piršto nukrito nagas. Kelias dienas verkusi ašaromis ir kraujo ašaromis, Marijos statula prabilo: „Daug žmonių atsivers, nes mielai aukoji savo kentėjimus. Aukojimasis yra būtinas, nes mano deganti nekalčiausioji Širdis nenori, kad nusidėjėliai mirtų, ji nori, kad jie pakeistų savo gyvenimą... Laukiu jų. Tavo dalyvavimas tuose (atpirkimo) skausmuose daugeliui nusidėjėlių atneš atsivertimą... Nieko negalima pasiekti be aukų. Kelias į dangų yra sunkus. Bet žinok, kad ten yra linksmos atgaivos vieta... Aš išrinkau tave, kad būtų atversta daug sielų... Dangaus vartai siauri... Tad tik maži, nusižeminę įeina ten...

Rytų Vokietija sugriuvo. Pagonys atgailaus. Ateistai sugrįš. Komunistiniai kraštai atsivers. Spygliuotos vielos tarp Pietų ir Šiaurės Korėjų bus sukarpytos. Velnias pasitrauks, ir žemiškas rojus bus įkurtas žemėje. Bet, jeigu jūs (žmonės) nepriimsite mano žodžių ir atmesite Viešpatį, pasaulis taps ugnies jūromis ir žus III pasauliniame kare. Tad stipriau melskitės ir aukokitės".

Kitą dieną, lapkričio 27-ąją, Marijos statula pajudėjo ir vėl atgijo. Marija kalbėjo: „Dukra, ačiū tau... Esu paguosta, nes tu aukojai savo gyvybę Viešpaties garbei ir kentėjai visus skausmus už nusidėjėlių atsivertimą".

Švč. Marijos statulos verkimo penktųjų metinių dieną, 1990 m. birželio 30-ąją, Julija pajuto šonkaulių skausmus ir nugrimzdo ekstazėn. Marija ir Jėzus apsireiškė ir skleidė šviesą ant susirinkusiųjų melstis. Taip pat angelai ir šventieji buvo matomi besimeldžią su žmonėmis. Marija tarė: „Ačiū tau, dukra. Mano Sūnus Jėzus apšviečia ir laimina visus tuos, kurie atvyko į šį maldos susibūrimą, prisimindami mane. Per skausmus ir maldą, ką patyrei šiandien, daug žmonių gaus atsivertimo malonę. Siek viso to savo širdimi. Tada ta brangi dovana bus suteikta daugeliui sielų. Kai pasaulis toks nuodėmingas, mano nekalčiausiosios Širdies meilės nepakanka. Dėl to pašaukiau tave. Net šiuo metu rodau stebuklus ir kitose vietose, kad paskleisčiau mano meilės pranešimus, jog Viešpats būtų pagarbintas. Dievas yra trijuose Asmenyse. Aš esu tik viena dangaus Motina jums visiems. Kaip Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia yra viena, taip ir jūs visi turite tapti viena... Yra daug žmonių, kurie čia atvyksta iš smalsumo, ieškodami stebuklų ir ženklų. Aukok daugiau atsiteisimo aukų, kad visi žmonės, girdėdami mano meilės balsą, aktyviai priimtų pranešimus ir pasitikėdami sektų manimi. Atvesk juos pas mane, o kai jie visiškai seks manimi, su meile apkabinsiu juos. Tegul ir jie patiria dangišką džiaugsmą. Dukra, nepamiršk, kad visados esu su tavimi".

Sukalbėjusi tris rožinio dalis, 1990 m. liepos 21-ąją Julija pasinėrė į apmąstymus. Marija prabilo iš statulos: „Dukra, palaikyk mano ranką". Prišokusi Julija laikė ją. Ji jautė gyvą pulsą ir užuodė rožių kvapą. Ir statula virto švenčiausiąja Motina. Ji kalbėjo: „Dukra, aukok daugiau kentėjimų. Meilingai aukok savo skausmus, kaip auką ir atgailą. Atsivertimui aš surenku daug nusidėjėlių, kurie myli dalykus, priklausančius pasauliui... Mano koplyčia yra išganymo namas daugelio sielų atsivertimui. Tad, kai tu praktikuoji pirmus šeštadienius ir praleidi naktis melsdamasi drauge su manimi pasauliui išganyti ir eini pro siaurus vartus, nešdama kryžių, velniai traukiasi ir nusidėjėliai gauna atsivertimo malonę. Tu tikrai būsi išganyta, palaikydama rankas šios Motinos, kuri jungia dangų su žeme ir kuri labai trokšta visų išganymo. Tu gyvensi per amžius, jei gyvensi pagal Dievo valią".

Švč. Marijos Ėmimo į dangų šventėje, 1990 m. rugpjūčio 15-ąją, 16.15 val. Julija perėjo ekstazėn, ir Švč. Motina tarė jai: „Dukra, net šiandien kenčiu, nes pasaulis yra pilnas nuodėmių... Būtų gražu, jeigu visi žmonės galvotų kaip tu. Dabar daugis seka manimi paviršutiniškai, nuolaidžiaudami sugedusiam kūnui ir supuvusiam pasauliui, kuris yra kupinas klaidų. Man liūdna, nes nedaug žmonių seka manimi visa savo širdimi... Ar gali aukoti (daugiau) kentėjimų, kai jie yra reikalingi išdidžioms ir savanaudiškoms sieloms laimėti? Jos sako, kad žino kelius į dangų, bet nepraktikuoja to, ką žino".

Tų pačių metų spalio 4-osios vėlų vakarą labai skaudžiai verkė Marijos statula, o Julius ir Julija kalbėjo rožinį, po to turėjo apmąstymą. Julijos širdis plyšo, regint Švč. Motinos susirūpinimą, kaip išganyti vargšes sielas, kurios seka klaidingais (sektantų) pranešimais dėl savo aklumo ir kurtumo. Julijai paklausus, ką ji turinti daryti, Marija atsakė: „Dukra, ... sunki užduotis atversti pasaulį nuo sunaikinimo ir nelaimės. Gerai suprantu, kad yra labai sunku skleisti pranešimus, kad visi juos suprastų...

Kai gyvenau Žemėje, daug žmonių vadino mane Pamišėlio Motina... Tie, kurie myli Dievą ir kitus, pažįsta ir mane. Jie gaus gyvenimą greta šios Motinos meilės. Pasaulis pasikeis, bet Dievo įsakymai nepasikeis. Melskis kuo daugiau. Šventai Katalikų Bažnyčiai nuoširdžios meilės maldos dabar yra reikalingesnės, negu kada nors. Dabartinis amžius yra neapsakomai svarbus visai žmonijai... Ateikite pas mane visi, ir neturėsiu veltui lieti kraujo ašarų... Taip elgdamiesi nusidėjėliai atpažins mano meilės balsą ir trokš Dievo teisingumo, atgailaudami už savo nuodėmes mano globoje. Ir labiausiai sugadintiems žmonėms bus atleista meilės galingomis liepsnomis, jeigu jie gailėsis nusidėję".

KUNIGAI

Kunigas yra Paskutinės Vakarienės ir Kalvarijos Aukos tęsėjas ir sudabartintojas bei Kristaus mokslo skelbėjas. Aukščiausias Kunigas Jėzus Kristus veda žmones prie Dievo Tėvo, mokydamas, stiprindamas ir palydėdamas juos dangun per savo kunigus. Dėl to visi tikintieji, norėdami būti išganyti, turi suprasti kunigų svarbą žmonijos išganymui ir visokeropiai pagelbėti jiems. Marija, kunigų Motina, Najuje daug kalba apie kunigus ir apie šią tikinčiųjų pareigą jiems.

Važinėdama po pasaulį, kad taip skleistų Dievo Motinos pranešimus, 1994 m. spalio 24 d. Kanadoje žurnalistei R. Ducasinei Julija kalbėjo ir apie kunigus: „Žinoma, kunigai yra Kristaus tarnai, kurie gauna galią konsekruoti, atleisti nuodėmes ir kt. Bet jie yra žmonės ir gali suklysti. Pasauliečiai neturi norėti, kad kunigai būtų tobuli, laisvi nuo visų žmogiškų klaidų ir suklydimų. Net ir tada, jei kai kurie padaro daug klaidų, jie nekritikuotini. Neteiskite jų. Melskitės už juos, mylėkite ir gerbkite juos".

1987 m. birželio 29 d. Kunigų Motina Marija kalbėjo Julijai: „Noriu, kad visi pasauliečiai mylėtų popiežių, vyskupus ir visus ku-

nigus. Jie yra mano mylimiausi sūnūs ir gauna galią be skaičiaus žmonėms atleisti nuodėmes... Paklusdamas jiems, mano Sūnus Jėzus nužengia iš dangaus ant žemės (altorių)".

O rugpjūčio 19-ąją ji pasakė: „Myliu visus kunigus. Kasdien lieju ašaras, kad nuplaučiau jų žaizdas. Kunigų ašaros neturi būti dėl kančių, bet jos turi būti sujungtos su manosiomis..."

1988 m. birželio 5 d., Dievo Kūno ir Kraujo šventėje, Viešpats Jėzus kalbėjo Julijai iš altoriaus namelio: „Pažvelk į mane!" Pakėlusi galvą, Julija pamatė Jėzų paplūdusį krauju. Jis tęsė: „Siunčiu savo meilę aukščiausiajam kunigui popiežiui, kardinolams, vyskupams ir kunigams".

Dar 1985 m. rugpjūčio 11 d. Švč. Motina kalbėjo Julijai: „Melskis už kunigus be paliovos. Jie dabar yra lyg žiburiai vėjyje. Klebonijų langai yra atviri. Pro juos žvilgčioja trys velniai: garbės troškimas, materializmas ir geidulys. Uždarykite klebonijų langus. Aukokitės už kunigus. Aš pagelbėsiu. Remkite juos iki galo, nes jie yra mano brangiausi ir mylimiausi sūnūs".

O 1987 m. balandžio 21 d. kentėjusiai dviejų valandų nukryžiavimo kančią Julijai kalbėjo Švč. Motina iš atgijusios ir padidėjusios statulos: „Jūs visi turite būti vienybėje su kunigais sielų išganymo darbe... Šiandien liejau meilės ašaras... už mylimiausius kunigus, norėdama nuplauti jų žaizdas ir paguosti jų širdis. Noriu, kad ir jūs taptumėte jų guodėjais... Mano mylimiausi kunigai dabar vaikšto vienatvės ir skausmingo kryžiaus keliu. Išvargę ir kenčią jie kopia į Kalvarijos kalną. Jie eina kryžiaus nuošaliu keliu, kentėdami dėl savo žaizdų. Pagelbėkite jiems nešti naštą, mokydami meilės keliu eiti sielas, kurios dažnai juos atstumia ir ignoruoja. Jie neša pasiaukojimo ir atsiteisimo naštą už žmones mano Sūnaus Jėzaus valia. Noriu, kad melstumėtės už juos, kad jie nebūtų paveikti pasaulio, o būtų ištikimi savo pašaukimui. Jie yra mano sūnūs, kurie verti visų pagarbos ir meilės".

„Švč. Motina, ką turiu daryti?“ – paklausė Julija. O Motina tęsė: „Atidžiai klausykis ir kalbėk žmonėms. Jūs visi laikykite kunigus ir vienuolius savo tėvais, kurie (dvasiškai) pagimdė jus. Taip pat turite tapti jų guodėjais. Juk šis amžius yra labai blogas ir pilnas klaidų. Dėl to velniai yra labai aktyvūs ir naudoja visas priemones, kad sunaikintų kunigus. Žinodami, kad jie daugiau laimi sunaikindami vieną kunigą, negu tūkstantį arba net dešimt tūkstančių pasauliečių. Tik žiūrėk. Tie, kurie paliko kunigystę, būdami geri kunigai, dabar žengia pražūties keliu į pragarą, nes pasidavė velnių gundymams ir metė kunigystę. Jie nežino, kad žygiuoja keliu į pragarą. Dėl to meldžiuosi ašaromis, kad tokie kunigai pasitrauktų iš šio kelio ir atgailautų. Prašau tave melstis už juos drauge su manimi. Tik pažiūrėk, kiek daug kunigų kenčia, kritikuojami tų, kurie turi šeimos gyvenimo pašaukimą. Kaip tie, kurie yra pašaukti į šeimos gyvenimą, gali teisti kunigus* ir vienuolius, kai jie patys negali būti ištikimi savo šeimos pašaukimui? Kodėl mėginate pašalinti krislą iš kitų akių, kai rąstas yra jūsų akyse?... Meldžiu jus nuplauti mano kunigų žaizdas. Supraskite ir melskitės“.

1989 m. sausio 15 d. labai anksti Marija pažadino Juliją ir tarė: „Kelkis, ir melskimės už kunigus... Pasiaukojimus ir atsiteisimus aukok be paliovos už popiežių, kardinolus, vyskupus ir kunigus. Ir jie turi priimti mano pranešimus, bet daugis kunigų nepriima jų. Kad išvengtų bausmės, mano kunigai tuojau turi priimti pranešimus. Aš nieko nesigailėčiau dėl popiežiaus, kardinolų, vyskupų ir visų kunigų...

Mano kunigai yra tiek numylėti, jog galiu dėti juos į savo akis... Už juos šiandien ir visados aukoju maldas ir kentėjimus... Per kunigus mano Sūnus Jėzus ateina į tave, Julija, kad duotų tau savo Kraują. Tad melskis už kunigus, kad jie taptų šventesniais, nepasi-

* Pagal arkiv. J. Skvirecko tikslų vertimą šv. Paulius, Šventosios Dvasios įkvėptas, davė vysk. šv. Timotiejui tokį patarimą: „Skundo prieš kunigą nepriimk, jeigu jis nepatvirtintas dviejų ar trijų liudytojų“ (1 Tim 5, 19).

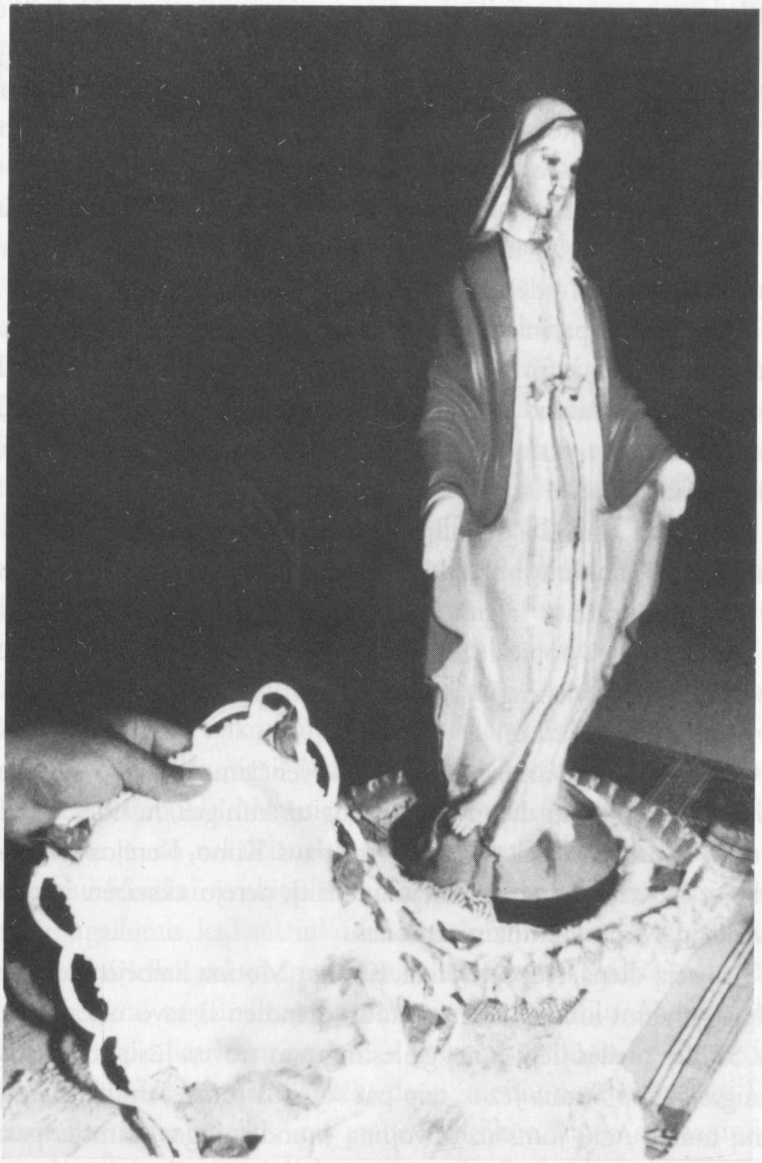

Švč. Mergelės Marijos statula iš Najaus

duodami pagundoms, ir būtų vertesni savo pareigoms atlikti, duoti Kristaus Kraują žmonėms. Melskis daug, kad Bažnyčia, šeimos ir visuomenė būtų viena. Mano kunigai dirbs herojiškai Dievo ir žmonių gerovei, jeigu jie atsilieps į šventą misiją, priimdami kentėjimų malonę savo pasiaukojimais ir atsiteisimais".

Kaip daug kartų atsitiko, 1987 m. gruodžio 12 d. plastikinė Marijos statula atgijo ir padidėjo. Ji kalbėjo: „Mano mylimi kunigai... Aš jus čia atvedžiau. Atvedžiau jį (kun. Renė Laurentiną) iš tolimos šalies. Aš parinkau jo atvykimo datą, pakeisdama skrydį, kad galėtų liudyti. Jis informuos popiežių. Jis yra labai paprastas, malonus ir mylimas mano sūnus (ir Marijos apsireiškimų žinovas)... Kunigai, kurie atvyksta pas mane verkiančią, iš manęs gaus apšvietimą ir karštą meilę".

1989 m. sausio 29 d. Julija kentėjo kun. šv. Andriaus Kimo ir kitų Korėjos kankinių nukankinimo skausmus. Ji regėjo Nukryžiuotąjį Jėzų ant kryžiaus ir greta stovinčią jo Motiną, kuri prašė Juliją, jog „ji kentėtų už popiežių, kardinolus, vyskupus, kunigus ir vienuolius, kad jie būtų vieningi ir koptų į Kalvarijos kalną, nešdami meilės kryžių drauge su Jėzumi".

O šv. Andriaus Kimo šventės, kuri švenčiama liepos 5 d., proga Julija aukojo penkių dienų kentėjimus už kunigus, nusidėjėlių atsivertimą ir pasaulio taiką. Toje šv. Andriaus Kimo, Korėjos dvasiškių globėjo, šventėje Julija, kalbėdama rožinį, perėjo ekstazėn ir regėjo šv. Andrių Kimą laiminantį žmones.

Tą pačią dieną, truputį vėliau, Kunigų Motina kalbėjo kunigams: „Mano mylimi kunigai, mano sūnūs. Šiandien iš savo nekalčiausiosios Širdies meilės lieju jums gailestingumo sroves. Jūsų aukščiausias Kunigas, mano Sūnus Jėzus, taip pat suteikia jums šiandien palaiminimų taurę. Ačiū jums už kovojimą (nuodėmingos) tamsos pasaulyje, kur daug sielų prarado tikėjimą, sukilo ir piktžodžiauja prieš Dievą, būdami dideli savanaudžiai.

Mano brangieji sūnūs! Gerai žinau, kad jūs patiriate daug kančių, nuovargio, vienatvės, liūdesio ir kartais piktžodžiavimų bei įžeidimų, sekdami mano Sūnumi Jėzumi. Tai neišvengiama. Pagalvokite apie visus plakimus, kuriuos iškentėjo mano Sūnus. Jis buvo Dievo Sūnus, bet žmogiškos prigimties; kentėjo kančias, kai buvo išjuoktas ir nukryžiuotas. Dėl žmonių giminės išganymo tada jis prašė savo Tėvą atleisti tiems, kurie jį įžeidė. Juk ne dėl to jis gėrė karčią taurę, kad to norėtų, ar ne? Jis tarė: 'Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu' (Mt 26, 39)...

Mano brangūs kunigai, noriu, kad net labiausiai sugadinti žmonės stengdamiesi gautų šviesos iš manęs. Dėl to būkite ištikimi Jėzui, kad jie atsiverstų. Neleiskite mano ašaroms ir kraujui veltui sroventi. Noriu, kad mano mylimi kunigai taptų pasišventusiomis aukomis dėl nusidėjėlių atsivertimo. Dabar velniai veikia žmones prisidengdami visokiausiu gėriu. O mano sūnūs! Argi jūs negalite sveikai galvoti ir atsikratyti piktųjų dvasių? Tam tikslui yra mano pranešimai. Karštai kalbėkite rožinį. Aukokitės ir atsiteiskite ir visiškai pasitikėdami sekite manimi. Tegul visi mano vaikai kasdien kalba rožinį už pasaulio taiką, kaip meilės ir vienybės maldą.

Mano mylimi kunigai! Mano brangieji, kurie įvykdo nuostabaus Sakramento stebuklą! Nenusigręžkite nuo mano prašymų, bet visiškai pasitikėkite mano nekalčiausiąja Širdimi ir patikėkite viską mano vadovavimui. Visiškai remkitės mano nekalčiausiąja Širdimi pasiaukojimais ir atgailomis, kad sutriuškintumėte velnius, kurie mėgina sukelti skausmą įvairiomis suktybėmis. Mano nekalčiausioji Širdis tikrai triumfuos. Jūs tikrai nugalėsite, jei priimsite mano žodžius. Aš pagelbėsiu jums savo galia, kuri sutrins žalčiui galvą, ir aš būsiu su jumis. Bet, jeigu jūs nepriimsite mano žodžių, daug žmonių negalės išvengti Dievo bausmės. Dabar ateikite pas mane ir dirbkite drauge su manimi. O mano Jėzaus kunigai, šventi Jėzaus tarnai!... Prašau jus praktiškai įgyvendinti mano pranešimus, kuriuos duodu per Juliją".

Jau prieš kurį laiką Švč. Motina Marija kalbėjo Julijai, kad ji padėjo dabartiniam popiežiui Jonui Pauliui II būti jos mylimiausiu popiežiumi ir keletą kartų ji, Kunigų Motina, išsaugojo šio popiežiaus gyvybę. Švč. Motina mini, kad ji, padedama Julijos kentėjimų, apsaugojo popiežiaus gyvybę Korėjoje.

1989 m. spalio 14 d. Marija verkė gausiomis kraujo ašaromis, kad net patiesalas po statula buvo krauju permirkęs. Kartu su keliais kunigais Julija kalbėjo rožinį. Staiga ji perėjo ekstazėn, kurios metu Marija tarė jai: „Dukra, ar gali priimti skausmus už Šventąjį Tėvą?" Julijai sutikus, Marija tęsė: „Dukra, ačiū tau. Tarptautinis Eucharistinis kongresas (1989 m. spalio 5-8 d. Seule, popiežiui pirmininkaujant) saugiai pasibaigė. Dėkui tavo pasiaukojimams, atsiteisimams ir kentėjimams. Bet klastingi velniai tebesistengia sužeisti popiežių ir organizuoja jo nužudymo brigadas. Aukok savo kentėjimus dėl jo saugumo".

Julija sutiko ir tuojau pajuto Kristaus nukryžiavimo kančią, širdies perdūrimo ir krūtinės pervėrimo strėlėmis skausmus. O Švč. Motina prašė ją melstis be paliovos, aukotis ir atsiteisti už popiežių, kardinolus, vyskupus ir kunigus. Jie yra žiauriai persekiojami velnių, kurie stengiasi smogti popiežiui ir Bažnyčiai. Bet velniai praranda galią, kai Marijos „kraujo ašaros sujungiamos su tavo aukomis ir atsiteisimais". Šiandien daug apgaulingų pranašų sektantų klaidina tikinčiuosius.

1987 m. gegužės 17 d., kalbėdama rožinį, Julija išgirdo Marijos balsą: „Prašau popiežių, vyskupus ir visus kunigus: Jūs turite nešti kryžių ir melstis drauge Alyvų darželyje, kad išgelbėtumėte šį klaidose paskendusį pasaulį... Pasidalykite mano Sūnaus ir mano nekalčiausiosios Širdies kentėjimais... Mano sūnūs, gyvenkite su manimi... Mano Širdis yra pripildyta skausmo už tuos, kurie nusikalsta. Šėtono šėlimas stiprėja".

1994 m. spalio 23 d. staiga apšviesta statula atgijo ir virto dangiškąja Motina. Ji kalbėjo apie pop. Joną Paulių II ir kunigus: „Mano mieli vaikai, Bažnyčioje artinasi skilimo ir išdavystės valanda dėl

masonų veiklos. Daug kunigų ir vienuolių dvasiškai yra akli ir kurti, jie neištikimi savo pašaukimui, yra dvasiškai sugedę ir neatpažįsta mano žodžių. Ši Motina yra dėl to labai susirūpinusi.

Popiežius, mano Sūnaus Jėzaus ir pirmasis Bažnyčios Sūnus, šiuo metu giliai išgyvena mirties agoniją Alyvų darželyje. Jo širdis prislėgta didelių skausmų. Jis kopia į Kalvarijos kalną, nešdamas sunkų skausmų kryžių. Jis yra žmogus ir kenčia savo kūno silpnėjimą, skausmus ir nuovargį. Bet jis jaučia didesnį skausmą ir yra labai vienišas dėl daugelio, kurie jį rėmė ir mylėjo, o dabar išduoda kaip Judas, nepaklusdami jam, blokuodami jį ir neberemdami jo. Bet aš visados remiu jį savo motiniška meile, stovėdama šalia jo. Dėl to ir jūs turite išlikti ištikimi jam, remti ir saugoti jį, klausytis jo žodžių. Būkite vienybėje su juo ir mylinčia širdimi nuolat melskitės už jį".

Kita proga Kunigų Motina kalbėjo: „Kunigai, kurie atstovauja mano Sūnui Jėzui, turi būti apdairūs. Jie turi gyventi laikydamiesi Evangelijos mokymo ir Bažnyčios nurodymų".

ŠV. EUCHARISTIJA

Paskutinės Vakarienės metu Viešpats Jėzus įsteigė šv. Eucharistiją. Tai Paskutinės Vakarienės ir Kryžiaus sudabartinta Auka, gyvas Dievo Sūnus savo Kūnu ir Krauju, Siela ir Dievybe, kad ja būtų pagarbintas Dievas ir stiprinami Dievą tikintieji.

Evangelijose Viešpats daug kalba apie šv. Eucharistiją kaip Auką ir kaip Sakramentą. „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgo tą Duoną, gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano Kūnas už pasaulio gyvybę" (Jn 6,51). „Jei nevalgysite žmogaus Sūnaus Kūno ir negersite jo Kraujo, neturėsite gyvybės savyje! Kas valgo mano Kūną ir geria mano Kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą" (Jn 6,53–54).

Pop. šv. Pijus X užtikrino, kad „Viešpaties Kūno ir Kraujo priėmimas, tai yra šventoji Komunija, yra trumpiausias ir saugiausias

kelias į dangų. Yra kitų kelių..., bet pats saugiausias, lengviausias ir trumpiausias kelias yra Eucharistija".

1986 m. spalio 31 d. Julijai kenčiant ekstazėje, tų kentėjimų viduryje Švč. Motina kalbėjo kenčiančiajai: „Pabrėžk kiekvienam šventosios Eucharistijos svarbą. Šventąja Eucharistija Viešpats bus jumyse. Jis gyvens jumyse ir visados bus ten, jeigu jūs atidarysite savo dvasios duris ir priimsite jį gryna dvasia. Kaip Viešpats gali įeiti į jus, jeigu jūsų siela nėra švari arba kai durys uždarytos?"

Panašiai Jėzus kalbėjo Julijai 1991 m. gegužės 16 d.: „Dukra, šventosios Eucharistijos paslaptį karštai aiškink žmonėms, kad jie... būtų išganyti tavo kruvinu pasiaukojimu, sujungtu su mano meile. Yra sunku jiems duoti Meilę. Negaliu versti priimti ją, nes daviau žmonėms laisvą valią. Aš, esantis šventosios Ostijos paslaptyje, esu Šaltinis, kuris niekados neišdžiūsta. Vaistas ir Gydytojas, kuris gali pagydyti sergančias sielas. Myliu net tas, kurios bjaurios ir nuodėmių deformuotos, nes aš esu Meilė. Kai jie ateis pas mane per Atgailos sakramentą, aš nuplausiu jų nuodėmes, kurios subjaurojo jų sielas, ir leisiu jiems gyventi savo Meilėje. Mano Širdis baisiai sužeista, nes šiame pasaulyje labai daug žmonių meilikauja pasaulio valdovams, bet labai mažai žmonių klūpo prieš dangaus Viešpatį ir visatos Karalių, kad pagarbintų jį ir prašytų jį malonių".

„Mano brangus Kraujas yra ypatingas vaistas, kad per kunigus atvertų sergančių sielų akis ir pažadintų miegančias. Skaudu, kai žmonės priima mane iš įpročio ir abejingai, – 1988 m. birželio 5 d. kalbėjo Jėzus. – Trokštu išlieti visą savo meilę visiems žmonėms žemėje. Pagelbėkite jiems dalyvauti dangiškoje (šv. Eucharistijos) puotoje ".

„Noriu daryti meilės stebuklus su visais savo vaikais (žmonėmis) per Eucharistiją iš savo bekraštės meilės jiems", – kalbėjo Viešpats 1994 m. lapkričio 2 d. – Bet jie nepasiruošę priimti manęs. Jie nesupranta mano tikro buvimo (šv. Eucharistijoje). Jie įžeidžia mane

šventvagiškomis Komunijomis, taip atmesdami ir išduodami mane. Dėl to daugelio žmonių esu atmestas ir paliktas altoriaus namelyje vienatvei, nekantriai laukdamas jų sugrįžimo, kad vėl pamiltų mane. Mano mylimi vaikai, aiškiai kalbėkite visiems, kad išganymo paslaptis įvyksta per mane, kuris tikrai esu šv. Eucharistijoje".

„Tu turi suprasti, – 1991 m. balandžio 21 d. Marija kalbėjo Julijai, – nuostabią paslaptį Eucharistijos, per kurią Dievas nužengia iš dangaus, tarpininkaujant kunigui, kad būtų su jumis. Dėl to dažnai atlik išpažintį, kad vertingiau priimtum Viešpatį... Tada Viešpats gyvens tavyje".

„Mano Motina Marija dažnai ragina atlikti išpažintį, – 1988 m. gegužės 6 d. kalbėjo Jėzus. – Bet daugis atlieka išpažintį be nuoširdaus gailesčio arba net priima mane nėję išpažinties. Išpažintis iš įpročio arba be gailesčio yra manęs įžeidimas ir nepadės regėti mane (danguje)... Taip pat noriu jums pasakyti, kad trokštu išlieti savo meilę visiems žmonėms pasaulyje, bet per daug jų neina išpažinties... Noriu, kad kiekvienas be išimties priklausytų man. Tuo aš pasikliaunu savo Motina. Dėl to, sekdami ja, jūs seksite manimi... Aš laukiu jūsų. Susiburkite prie dangiško stalo ir dalinkitės meile. Kai jūs plačiai atveriate savo širdį ir grįžtate pas mane, neklausiu apie jūsų praeitį ir suteikiu jums palaiminimą".

Po dešimties dienų Viešpats Jėzus vėl kalbėjo Julijai: „Dukra, aukok daugiau atsiteisimų už nusidėjėlių padarytus įžeidimus. Pasaulis tebeįžeidžia, niekina, užgaulioja, plaka ir muša mane, bet mano Meile deganti Švč. Širdis teikia gailestingumo, dovanojimo ir susitaikinimo malonę daugeliui sielų... iš penkių brangiausio Kraujo žaizdų, padarytų man ant kryžiaus, kad šį sergantį ir tamsų pasaulį apsaugočiau nuo amžinos mirties ir nusidėjėliams duočiau amžiną gyvenimą. Kadangi labai myliu jus, parodau tą meilę, ateidamas pas jus Duonos pavidalu, paslėpęs savo dievybę, orumą ir net žmogiškąją išvaizdą. Ateinu pas jus pats Duonos pavidalu iš savo didelės

meilės jums. Bet daug žmonių mažai kreipia dėmesio į mano tikrą buvimą, įžeidžia mane šventvagiškomis Komunijomis ir net nedėkoja man".

Už Viešpaties Dievo įžeidimus šventvagiškomis Komunijomis Marija prašo tikinčiuosius aukoti šv. valandą ketvirtadienių vakarais namie arba šventovėse, kad atsiteistų Viešpačiui už jo Meilės išniekinimą.

Dažnai Motina Marija per Juliją ragina tikinčiuosius, ypač kunigus, skleisti Jėzaus ir Marijos Najaus pranešimus. Jėzus ypač reikalauja, kad kunigai skleistų šv. Eucharistijos paslaptį, aiškindami žmonėms apie tikrą Jėzaus buvimą šv. Eucharistijoje. Kaip tokių kunigų pavyzdį Jėzus nurodo Dievo Žodžio vienuolį filipinietį tėvą Geraldą Orbos ir tėvą Martyną Lucią, kurie labai uoliai visur skelbia Jėzaus tikrą buvimą šv. Eucharistijoje. Tikrą savo buvimą konsekruotoje Ostijoje arba konsekruotame Vyne Viešpats Jėzus įrodo stebuklais. Štai tie, kurie įvyko Julijos mistiniame gyvenime.

Pirmasis toks stebuklas įvyko Šv. Rožinio parapijos šventovėje, Najuje. 1988 m. birželio 5 d., Dievo Kūno ir Kraujo šventės sekmadienį, kitų palaikoma, Julija nuėjo šventovėn į vakaro šv. Mišias, kurias atnašavo korėjietis kunigas. Julijai priėmus šv. Ostiją ant liežuvio, savo burnoje pirmą sykį gyvenime ji pajuto Kraujo skonį. Ji puolė ekstazėn. Joje regėjo prie kryžiaus prikaltą Jėzų, kuris labai kraujavo, bet Kraujas krito ne ant grindų, o į taurę, kuri buvo ant altoriaus. Nukryžiuotasis Jėzus davė regėtojai svarbų ir ilgą pranešimą. Baigęs pranešimą, Jėzus atitraukė dešinę ranką nuo kryžiaus ir palaimino ją. Ji persižegnojo, tuojau atsimerkė ir pamatė, kad šv. Mišių atnašautojas laimino ją ir visus šv. Mišių dalyvius.

Kun. Geraldas Orbos ir Ernestas Santos (pastarasis jau miręs), 1991 m. gegužės 16 d. atvykę iš Filipinų į Najų su tikinčiųjų grupe, atnašavo šv. Mišias Šv. Rožinio parapijos šventovėje. Jose dalyvavo trisdešimt trys filipiniečiai ir keli vietiniai gyventojai. Julija priėmė

ant liežuvio šv. Ostiją, kuri pradėjo kraujuoti. Kraujavo taip gausiai, kad jos burna buvo pilna Kraujo. Matydami šį stebuklą, melsdamiesi visi verkė. Ekstazėje ji regėjo Jėzų, kuris prašė ją daugiau kentėti ir melstis už nusidėjėlių atsivertimą, kad ir į juos jis galėtų įeiti Duonos pavidalu.

Julija su savo vyru, kuris filmavo visus įvykius, ir grupe nuvyko į Romą. Visi apsistojo viešbutyje. Grupei vadovavo tėvas Geraldas Orbos. Tą naktį Julija labai kentėjo dėl galvos daužymo kūju. Šis kentėjimas tiek išvargino ją, kad ji nepajėgė išeiti iš kambario. Tad užuot vykę šv. Mišių į šventovę, tėvas G. Orbos atnašavo jas viešbutyje. Visi dvidešimt septyni maldininkai galėjo melstis drauge.

Vieną dieną anksčiau jie lankėsi Lurde. Visi buvo pasižadėję nuplauti ne tik savo kūnus, bet ir sielas, bet ne visi atliko išpažintį. Švč. Marija prašė Juliją kentėti už neatgailavusius grupės narius. Julija buvo arti altoriaus ir kentėjo už juos; kartą ji iš didelio skausmo vos nenukrito nuo kėdės. Homilijoje tėvas G. Orbos prašė visus „prisiminti savo kaltes ir gailėtis už jas". O tuo metu Julija kentėjo ir labai kosėjo. Jai priėmus Komuniją, tėvas Geraldas ir visi šv. Aukos dalyviai matė, kad šv. Ostija kraujavo ant jos liežuvio.

Kitą dieną, birželio 2-ąją, visi vyko į Lancianą, kur maždaug prieš tūkstantį tris šimtus metų įvyko garsusis Eucharistijos stebuklas. Julija ir jos palyda dalyvavo kun. Geraldo atnašaujamose šv. Mišiose toje minėto stebuklo šventovėje, kai konsekruota Ostija regimai virto gyvu raumeniu ir konsekruotas Vynas žmogaus krauju. Jie tebėra laikomi toje šventovėje. Priėmusi šv. Ostiją, Julija meldėsi: „Viešpatie, per daug žmonių nusikalsta savo liežuviu įžeidinėdami kitus. Suteik ypatingą palaiminimą jų liežuviams, kad jie garbintų Dievą..." Ir ji nurijo šv. Ostiją. Bet mažas jos trupinėlis pasiliko ant liežuvio. Tasai trupinėlis labai padidėjo ir ėmė kraujuoti. Jis vis didėjo. Daugis matė tai ir pradėjo šaukti balsu. O tuo tarpu Jėzus prabilo iš dangaus: „Esu Šviesa. Esu Meilės Šviesa, kuri pašalina

tamsą. Jums visiems duosiu savo Meilės Šviesos, kad išvytumėte tamsą iš pasaulio, kuris tampa didele (dvasios) dykuma".

1994 m. rugsėjo 24 d. 11.40 val. kun. Geraldas Orbos atnašavo šv. Mišias Šv. Rožinio parapijos šventovėje Najuje. Jose dalyvavo apie keturiasdešimt filipiniečių, dvidešimt amerikiečių ir apie dešimt vietinių gyventojų. Julija šitaip aprašo įvykį: „Pakylėjimo metu mačiau gailestingąjį ir besišypsantį Jėzų šv. Ostijoje ir buvau pripildyta neapsakomo džiaugsmo. Aš sukalbėjau nuoširdžią maldą: 'O Jėzau, Meilės Valdove, mūsų Išganytojau, kuris tikrai atvykai pas mus nusižeminęs, kad taptum mums Maistu ir kad išganytum mus. Pasigailėk savo vaikų, kad jie nedelsdami atgailautų ir galėtų išvengti besiartinančios ugnies bausmės'.

Priėmusi šv. Komuniją, grįžau į savo suolą ir pradėjau apmąstymą. Tą akimirksnį aiškiai pajutau Kraują savo burnoje ir paprašiau Lubiną ir Andrių, esančius prie manęs, pažiūrėti mano burnon. Jie labai nustebo ir skubėjo pranešti kunigui. Kun. G. Orbos ir kiti apsupo mane, o kai kurie garsiai verkė, pamatę, kas vyksta. Jie matė šv. Ostiją geltonai rudais pakraščiais. Po to šv. Ostijoje pasirodė kraujo venos. Kraujas pripildė mano burną. Po valandėlės tėvas G. Orbos liepė man nuryti Ostiją. Tą ir padariau. Aš perėjau ekstazėn ir turėjau regėjimą".

Šis buvo penktasis šv. Ostijos kraujavimo atvejis mistikės Julijos gyvenime, jai priėmus Komuniją šv. Mišių metu.

Tų pačių metų lapkričio 2-ąją, Vėlinių dieną, kun. Martyno Lucios pakviesti Julija ir jos vyras su grupe lankėsi Jungtinėse Amerikos Valstijose, Havajuose, Kailuoje, šv. Antano parapijos šventovėje. Šv. Mišias atnašavo kun. Martynas Lucia. Priėmusi šv. Ostiją Julija patyrė ekstazę. Jos metu Viešpats Jėzus ilgai kalbėjo jai apie šv. Eucharistiją, kunigus ir savo Motiną Mariją, kuria visi turi pasitikėti. Keliose šios knygos vietose cituojama iš šio ilgo Jėzaus duoto pranešimo.

Toliau Julija rašo: „Jėzui baigus kalbėti, mano burnoje esanti šv. Ostija tirpo ir įgavo stiprų Kraujo skonį. Šv. Ostija virto Raumeniu (Kūnu ir Krauju). Tie, kurie dalyvavo tose šv. Mišiose, matė Kraują ir gyvą judantį Raumenį. Jie (žmonės) liejo ašaras ir garbino Viešpatį, kuris tikrai yra šv. Eucharistijoje".

Šis buvo šeštasis šv. Eucharistijos stebuklas, kurį filmavo jos vyras Julius. Tai yra geriausiai dokumentuotas stebuklas vaizdajuostėje. Daugis juto rožių kvapą, net ir toli buvusieji.

Šios kelionės tikslas į Jungtines Amerikos Valstijas, į Havajus bei kelias kitas valstijas buvo vienybės tarp katalikų puoselėjimas, kad jie nesuskiltų į atskiras šakas, o gyventų pagal Evangelijos ir Katalikų Bažnyčios mokymą ir praktikuotų Švč. Motinos Marijos Najuje duotus pranešimus. Juk daugis, piktųjų dvasių veikiami, praranda tikrą Dievo duotą tikėjimą arba daro pražūtingas tikėjimo klaidas.

Visai kitoks buvo septintasis šv. Eucharistijos stebuklas, įvykęs 1994 m. lapkričio 24 d. Najų Švč. Marijos koplyčioje. Iš Seulo atvykęs apaštališkasis pronuncijus Korėjai, Vatikano arkivyskupas, tą dieną lankėsi Najuje, kaip oficialus Šventojo Tėvo atstovas, kaip jis vėliau pareiškė kun. Raimundui Spiesui, Julijos dvasios tėvui, nors šis dirbo kitame mieste.

Apie apaštališkojo pronuncijaus atvykimą iš anksto nebuvo pranešta, jis niekur neskelbtas. Bet tuo metu koplyčioje buvo septyni kunigai ir apie septyniasdešimt maldininkų. Jie minėjo antrąsias metines kvepiančio aliejaus, tekančio iš Marijos statulos Najuje, stebuklo, kuris buvo įvykęs 1992 m. lapkričio 23 d. Apaštališkojo pronuncijaus apsilankymas visiems buvo didelė staigmena.

Šis oficialus vizitas įvyko paskutinę dieną, kai kvapus aliejus sunkėsi iš Marijos statulos – nuo 1992 m. lapkričio 24 d. iki 1994 m. lapkričio 23 d.– viso 700 kartų, išskyrus kelias dienas. Lapkričio 24-oji buvo ta diena, kai po apaštališkojo pronuncijaus vizito Julija ir jos vyras išvyko į Kanadą ir Jungtines Amerikos

Valstijas, kur Julija kalbėjo Toronte ir Honoluluje vykusiuose Švč. Marijos kongresuose.

Tą dieną, apaštališkajam pronuncijui, Julijai ir kitiems meldžiantis koplyčioje, Švč. Motina ne tik davė Julijai pranešimą, bet jos užtarimu įvyko labai nuostabus stebuklas. Pirmiausia Marija paprašė Juliją, kad Julijos rankas palaimintų arkivyskupas ir kun. R. Spies. Tada arkangelas Mykolas atnešė šv. Ostiją ir per Juliją perdavė apaštališkajam pronuncijui. Kadangi arkivyskupas oficialiai atstovavo Šventajam Tėvui, iš tikrųjų šis stebuklas buvo skirtas pop. Jonui Pauliui II ir per jį visai Bažnyčiai.

Pirmoji šv. Ostija, kurią arkangelas atnešė, buvo tokio dydžio, kokią kunigas vartoja šv. Mišiose. Tik Julija matė arkangelą, bet ne kiti žmonės, tada buvę koplyčioje. Bet visi galėjo matyti šv. Ostiją, kuri staiga atsirado tarp Julijos pirštų. Toji Ostija viduryje turėjo kryželį ir dvi graikiškas raides – pirmąją ir paskutinę alfabeto raides – alfą ir omegą. Atneštoji šv. Ostija jau buvo pusiau perlaužta. Julija gavo vieną šv. Ostijos pusę į dešinę ranką, o antrąją pusę į kairę ranką. Tuojau Julija parpuolė ant grindų dėl stiprios šviesos iš viršaus.

Apaštališkasis pronuncijus ir kun. R. Spies paėmė šv. Ostiją iš Julijos rankų ir sulaužė ją į mažus gabalėlius, kad duotų šv. Komuniją visiems koplyčioje tada buvusiems katalikams. Jie visi labai stebėjosi ir nusiteikė baimingai pagarbai. Nors tebuvo tik viena Ostija, bet iš jos vienos visiems užteko priimti Eucharistinį Jėzų. Kai kurie iš jų liudijo, kad jie patyrę tai, ko negalima nusakyti žodžiais.

Apaštališkasis pronuncijus ir kun. Spies įdėjo tos Ostijos vieną trupinėlį į indelį, kuriame paprastai šv. Komunija nešama ligoniui, kad išsaugotų ją ateičiai. Marija pasakė Julijai, kad toji šv. Ostija, kurią atnešė arkangelas, buvo konsekruota nuodėmėje buvusio kunigo. Jis jau rengėsi ją priimti ir buvo pusiau perlaužęs, bet Jėzus nenorėjo įeiti į nuodėmėje esantį kunigą, kad tas padarytų šventvagystės nuodėmę.

Išeinančią pro koplyčios duris, kad surašytų arkivyskupui Švč. Motinos pranešimus, Marija pašaukė Juliją skubiai grįžti. Ši grįžo prie statulos, laikydama apaštališkojo pronuncijaus ir kun. R. Spieso rankas, kaip Švč. Motina reikalavo. Pastaroji prašė Juliją, kad ji antrą kartą priimtų šv. Komuniją.

Šį kartą šv. Ostija buvo maža, tokia, kokią paprastai priima tikintieji. Julija priėmė šv. Ostiją ant liežuvo. Šv. Ostija stovėjo ant briaunelės. Arkivyskupas paėmė tą Ostiją, parodė ją koplyčioje esantiems žmonėms ir leido nufotografuoti. Kun. R. Spies paėmė tą Ostiją iš arkivyskupo rankų ir įdėjo ją į ostijoms nešti indelį. Jis laiko ją savo bute, kuris yra kitame mieste, o vėliau ketina grąžinti ją į koplyčią Najuje, kad maldininkai galėtų pasimelsti prieš šv. Eucharistiją, kuri buvo stebuklingai atnešta.

Apaštališkasis pronuncijus, patikrinęs visa, kas buvo įvykę Najuje per dešimt metų, buvo taip giliai džiaugsmo ir vilties paveiktas, kad negalėjo miegoti tris naktis. Tuo tarpu Kvangjų arkivyskupas ordinaras Viktorinas Ju, kurio arkivyskupijoje yra Najaus parapija, sudarė komisiją, kad formaliai būtų ištirti Najaus mistiniai įvykiai.

Kadangi viskas tą dieną įvyko nelauktai, įvykių niekas nefilmavo, išskyrus pabaigą. O apaštališkojo pronuncijaus sekretorius prelatas, atsinešęs fotoaparatą, padarė keletą nuotraukų.

Visų įvykusių šv. Eucharistijos stebuklų, verkimo kraujo ašaromis bei pranešimų tikslas yra pažadinti apsnūdusią ir nuodėmėse bei abejonėse skendinčią žmoniją, kai šv. Eucharistija turi būti krikščioniško gyvenimo centre. Šv. Eucharistijos stebuklais Švč. Motina Marija nori sustiprinti žmonių tikėjimą, kad Jėzus tikrai yra konsekruotoje Ostijoje ir konsekruotame Vyne savo Kūnu ir Krauju, Siela ir Dievybe, kad ja Dievui teiktume garbę, o sau ir visai žmonijai neštume išganymą.

DEMONŲ VIEŠPATAVIMAS

Laiko pradžioje Dievas sukūrė daug angelų. Jie visi buvo geri. Bet apie trečdalis jų nupuolė. Dėl puikybės nuodėmės jie atsisakė mylėti Dievą ir jam tarnauti. Gyvendamas žemėje, Viešpats Jėzus dažnai kalbėjo apie Šėtoną ir kitas piktąsias dvasias ir varė jas iš apsėstųjų. Jis sakė, kad velnias esąs didžiausias žmonių išganymo priešas. Visos piktosios dvasios, arba velniai, kasdien dirba dvidešimt keturias valandas, kad daugiau sielų laimėtų savo karalystei pragare. Ypač ryžtingai jos veikia šio šimtmečio antrojoje pusėje, nes žino, kad toks sielų viliojimas galbūt eina prie galo. Pastaraisiais dešimtmečiais Viešpats Jėzus ir jo Motina Marija dažnai apsireiškia žemėje įvairiuose kraštuose, kad laimėtų daugiau žmonių dangaus karalystei. Visur, kur Jėzus ir jo Motina apsireiškia išrinktoms sieloms, ten ir Šėtonas su savo armija dirba išsijuosęs, kad suniekintų Jėzaus ir Marijos pastangas sieloms išganyti ir kad taip jis supainiotų žmonių mintis, tikėjimo praktiką ir suniekintų Jėzaus ir Marijos apsireiškimus, kaip tai mėgino padaryti Lurde*.

„Kasdien velnių šėlimas žiaurėja, – 1989 m. sausio 29 d. Marija kalbėjo Julijai. – Jie vartoja visokius metodus, puola net išrinktas sielas... Tu turi žinoti, kad ir mano brangūs šventieji pakėlė žiaurius bandymus bei gundymus. Julija, šiandien tu laimėjai pergalę mano nekaltoje Širdyje. Šėtonas nori sugriauti mano Bažnyčią ir sunaikinti gyvybę sielose. Bet, kai tu kovoji prieš jį meilės skydu, tada pasireiškia jo tikri norai".

Kraujo ašaromis verkdama, 1989 m. sausio 8 d. Marija kalbėjo Julijai: „Visas pasaulis eina į pražūtį, o velniai naudoja visas galimas priemones, kad jį sugriautų... Trokštu išgelbėti pasaulį savo gailestingumu ir meile. Tad, jei tu meldiesi su manimi, pasitikėdama manimi ir palaikydama mano rankas, mano nekalčiausioji Širdis triumfuos. Ji tikrai triumfuos".

---

* Žr. Jonas Burkus, „Mūsų dienos", p. 162.

1989 m. liepos 5 d., būdama ekstazėje, Julija regėjo šv. Andrių Kimą ir kaip „velniai kontroliuoja daugelį žmonių. Jie drumsčia protą žmonėms, kad jie kritikuotų ir įžeidinėtų vieni kitus ir vieni kitiems pavydėtų. Suvedžiotieji pateisina savo elgesį kitus šmeiždami ir sukčiaudami". Po to Marija parodė Julijai jų baisų šėlimą ir kaip jie veda žmones į blogį po gėrio priedanga.

1989 m. rugpjūčio 29 d. Marijos statula virto gyva Motina su Kūdikėliu Jėzumi ir verkė. Netrukus ji kalbėjo Julijai: „Dukra, baisūs velniai skverbiasi į Bažnyčios vidų, sukeldami skilimą, samyšį ir tamsą".

„Dabar velnias naudoja visokiausius metodus, kad sužlugdytų tave, Julija, kunigus ir daug tikinčiųjų, kuriuos esu pasirinkusi, kad mano pranešimai būtų paskleisti", – kalbėjo Julijai Marija 1990 m. rugpjūčio 15 d.

1994 m. spalio 24 d. Kanadoje Julija kalbėjo susirinkusiems: „Ne kartą velnias mėgino suklaidinti mane. Kartais jis apsireiškia Jėzaus pavidalu, kartais mėgina atrodyti lyg Švč. Motina. Bet jam niekados nepavyko manęs suklaidinti".

Julija gavo stigmas 1988 m. sausio 29 d. Bet, prieš gaudama jas ir jų skausmus, ji turėjo praeiti žiaurią vienos valandos kovą su velniais. 4 val. ji išgirdo velnio balsą: „Julija, aš esu Jėzus Kristus, kurį tu myli. Atidžiai klausykis". Jis liepė jai grįžti į Najų, o Marija buvo įsakiusi aplankyti vienuolyną. Ji suprato, kad velnias apsireiškęs jai Kristaus pavidalu. Ji atsakė jam: „Jėzaus Nazariečio vardu įsakau tau pasitraukti nuo manęs!" Tuojau Kristaus pavidalas virto juodu velniu ir fiziškai puolė ją. Julija nematė jo išvaizdos detalių, kai jis pradėjo šiurkščiai atakuoti ją. Jis spaudė ją žemėn, smaugė, versdamas pasiduoti. Fiziškai kankindamas ją, jis kalbėjo: „Jeigu pasiduosi, aš tau duosiu viską šiame pasaulyje. Bet jeigu ne, nužudysiu tave".

Jis kankino ją smaugdamas, mėtydamas ir statydamas ant galvos. Ji net negalėjo kvėpuoti ir buvo bemirštanti, nors velniui neleista ko

nors nužudyti. Tik dvasioje ištarus: „Viešpats tikrai gyvena manyje. Aš tau, Viešpatie, priklausau – gyva ar mirusi. Tebūnie Viešpaties valia“, – tuojau viskas nušvito, ir velnias dingo.

Savo dienoraštyje Julija rašo, kad ji kentėjo dėl įvairių velnio puolimų, kurie atėjo per žmones, bet karštai mylėdama Dievą, juo pasitikėjo ir daug meldėsi. 1989 m. vasario 23 d. Marija pasakė Julijai, kad velnias persekioja ją per kitus žmones, „prisidengęs gėrio kauke. Aš neatiduodu jam nė vienos sielos. Nė vienos sielos niekas negali atimti iš manęs. Bet Dievas davė žmonėms laisvą valią, ir jie bėga šalin, išduoda ir neigia Viešpatį ir seka paskui Šėtoną dėl savo užsispyrimo. Daugis stokoja pasitikėjimo manimi ir įžeidžia mano nekalčiausiąją Širdį“.

Tą pačią dieną, gavėnios metu, Šėtonas kalbėjo Julijai lyg iš Švč. Motinos statulos, kad laikas nutraukti kentėjimus. Jis sakė: „Tu sukrovei daug turto danguje, pasiaukodama už nusidėjėlių atsivertimą. Tu neturi skleisti pranešimų. Aš tai atliksiu“.

Jis liepė jai grįžti prie savo šeimos, žadėdamas jai suteikti daug džiaugsmo, turto ir garbės. Sunku jai buvo suprasti tokią kalbą. Pagaliau ji paklausė, kas jis esąs. Šėtonas atsakė: „Esu Motina Marija, kurią tu myli. Tu turi paklusti man... Aš tau duosiu nurodymus“. – „Mano gyvenimas priklauso Dievui, – atsakė Julija. – Dievas lydės mane. Niekados netroškau džiaugsmo, turto bei garbės. Žemėje trokštu tik vykdyti Dievo valią“. Šėtonas tęsė: „Tu užsispyrėlė! Jei nebrangini savo gyvybės, šiandien atimsiu ją iš tavęs. Atsikratęs tavimi, jausiu malonumą. Mano planai iššudyti kunigus“.

Šėtono kankinama, Julija neapsakomai kentėjo, negalėdama nei tarti žodžio, nei pasipriešinti kankintojui. Pagaliau ji pravėrė akis, būdama visiškai sąmoninga, ir pamatė į ją žiūrinčią Švč. Motiną, kuri verkė. Julija norėjo ištarti žodį „Motina“, bet, būdama labai išvarginta, nepajėgė. Pagaliau ji ištarė: „Mano mylimoji Motina“. Marija atsakė: „Dukra, ačiū... tau. Nebijok... Velniai tampa vis aktyvesni, vartodami visokius metodus, kad nugalėtų tave“.

1990 m. vasario 14 d. Marija kalbėjo ekstazėje esančiai Julijai: „Kodėl bijai? Velnias atakuoja suktais planais, kad nugalėtų tave. Jis vargina tave kiek įmanydamas, kad sukeltų vaidus. Bet mano nekalčiausioji Širdis laimės. Tik labiau pasitikėdama sek manimi".

1990 m. gegužės 8 d. Švč. Motina šitaip sakė Julijai: „Didelė kaina mokėtina, kad nugalėtum velnią. Esu susirūpinusi, kai matau tave. Dukra, būk drąsi ir nuoširdžiau aukok savo kentėjimus. Taip pat karščiau melskis už vienybę. Skleidžiant mano pranešimus po visą pasaulį ir juos praktikuojant, velniai tampa vis aktyvesni. Raudonasis slibinas nevengia jokių priemonių, kad pagreitintų skilimus net tarp kunigų. Nuginkluok mūsų priešą Šėtoną savo tikėjimu ir meile. Taip darydama, pagelbėsi man išganyti daugiau sielų".

Julija labai kentėjo ir 1994 m. sausio 21 d. užrašė: „Dvi valandas kentėjau nuo labai stipraus velnio puolimo. Nemačiau jo aiškiai, bet jis buvo juodas, ir apsireiškęs tarė: 'Mes negalime leisti tau ilgiau gyventi. Rengiamės nužudyti tave, nes esi mūsų priešė, kuri atėmei labai daug sielų iš mums priklausančiųjų, kurias buvome laimėję sunkiu darbu'. Jis pašaukė kitus velnius: 'Ateikite ir užmuškite ją'. Velniai pradėjo mušti mane, mindydami ir smaugdami. Kovojau su jais, bet negalėjau pasprukti iš jų, ir visas mano kūnas pradėjo stingti. Aš voliojaus mažame kambarėlyje, kentėdama baisius galvos ir krūtinės skausmus, lyg jie laužytų, o kraujas tekėjo iš mano gerklės ir nosies. Neapsakomai aštrius skausmus aukojau už atsivertimą daugelio vargšių sielų, kurios kupinos nuodėmių ir skuba į pražūtį. Aš meldžiausi... Tą akimirką skaisčioje šviesoje apsireiškė Marija. Velniai skubiai paspruko. Buvau visiškai išsisėmusi ir beveik be sąmonės. Bet pasijutau labai paguosta, pamačiusi Švč. Motiną... Ji kalbėjo: 'Mano mylima dukra, ačiū tau. Tu mielai paaukojai labai veriančius skausmus už nusidėjėlių atsivertimą. Velnias atakavo tave. Bet nepamiršk, kad visados saugau tave'".

Tą pačią dieną Marija tęsė: „Mano mylimieji, net jeigu jūs kenčiate persekiojimą ir skausmą, kuriuos sunku įsivaizduoti, aš pagel-

bėsiu jums... Velniai žiauriai ir atkakliai puls jus, o aš apsaugosiu jus nuo velnių neregimu būdu, būdama greta jūsų, ir vesiu daug sielų į savo nekalčiausiąją Širdį. Taip jūs vedate juos prie mano Sūnaus Jėzaus..."

1991 m. lapkričio 4 d. po šv. Mišių Julija staiga parkrito ant grindų ir išgirdo jau pažįstamą velnių viršininko balsą: „Mes negalime palikti jos gyvos. Ji kišasi į mūsų veiklą. Skubiai nužudykime ją". Pasigirdo daug balsų. Tuojau velniai pradėjo ją spardyti, mušti, mindžioti ir smaugti. O ji kovojo ir klykė: „Viešpatie, aukoju tau savo kentėjimus. Būk pagarbintas mano kentėjimu ir tebūna paguosta Švč. Motina".

Velniai pakėlę mėtė ją, smaugė ir šaldė. Atrodė, kad Julija buvo arti mirties nuo kankinimo ir mindžiojimo, mušimo... Ji neteko sąmonės. Iš dangaus šviesa sušildė ją. O Marija maloniai prašneko: „Tu laimėjai pergalę prieš velnią... Blogos būtybės greit darys 'nepaprastus stebuklus', kad suvedžiotų daug žmonių".

Dar 1989 m. vasario 23 d. Marija kalbėjo: „Žmonės gerai žino, jog Viešpats nekūrė žmonių, kad jie įsijungtų į velnių gretas, vis dėlto jie dedasi su jais ir įžeidžia Dievą. Dėl to mano duoti meilės pranešimai turi būti greit paskleisti, kad jie pasitaisytų... Bet daug žmonių jungiasi į velnių gretas... ir eina prapultin... Daug žmonių pamiršta malones, kurių yra gavę".

Vėlų 1991 m. rugsėjo 17-osios vakarą Julijai meldžiantis drauge su tikinčiųjų būreliu už pasaulio išganymą, staiga prieš juos pasirodė juoda būtybė, kuri parmetė Juliją ant grindų ir išnyko. Po to Marija tarė: „Mano mylimi vaikai, Viešpats nori padėti jums... Bet daug žmonių žygiuoja pragaran, paveikti velnio gudrybių".

1988 m. lapkričio 6 d., kai Julija lankėsi Filipinuose, Marija jai sakė, kad kai kurie žmonės ir tautos nesugyvena, nes velnias darbuojasi. „Tada tautos prieštarauja viena kitai, plinta daugybė blogybių, keldamos pavojų".

Švč. Marijai paprašius Juliją ir šiai sutikus daugiau kentėti dėl žmonių išganymo, 1990 m. rugpjūčio 15 d. Julijai pasirodė baisi būtybė su arklio galva. To demono užduotis kelti karus, maištus, skilimus, nesutarimus. Jis pasiuntė kitus velnius, kad jie įtrauktų daugiau tautų į karus. Velnias kvietė ir Juliją prisijungti prie jų. Kai ji atsisakė, jis puolė ją, sakydamas: „Atsikračius tavęs ir kun. R. Spieso, mano darbas palengvės. Tu esi mūsų didelė priešė". Bet Julija nepasidavė. Tada jis pašaukė daugiau velnių, kurie fiziškai kankino ją, norėdami nužudyti. Bet ji pasitikėjo Švč. Motinos globa ir apsauga ir staiga pajuto švelnią ranką ir išgirdo dangišką balsą: „Mano mylimiausia dukra, gaila, kad tau teikiu tiek daug skausmų. Bet ši Motina kenčia didesnius skausmus dėl įvairių įžeidimų. Juk dabar yra nuodėmių ir netvarkos amžius".

1989 m. rugpjūčio 26 d. rožinio metu Julija patyrė ekstazę. Ji nematė Marijos, bet girdėjo jos balsą: „Dukra, dabar yra milžiniškos kovos metas tarp manęs ir mano priešo. Mūsų priešas yra armija Raudonojo slibino, kuris panašus į baisų gyvūną. Visi velniai laisvai veikia žemėje, kad laimėtų šį pasaulį pragarui. Jie yra iškviesti, kad sudarkytų šio pasaulio sielas, gundo jas atsisakyti Dievo, daryti visokio savanaudiškumo nuodėmes ir viską teršti, niekinti... Tik pažiūrėk, dukra, kaip jie vilioja žmones į pragaro spąstus".

Marijai baigus kalbėti, pasipylė juodi gyvūnai su papuoštais juodais vežimėliais. Velniai atrodė lyg arai. Jie griebė žmones ir krovė juos į vežimėlius, gražiai kalbėdami jiems paslaptingu būdu. Daugis prisijungė prie jų ir linksmai leido laiką, nesuprasdami, kad tai buvo kelias pragaran, nepasitraukė šalin, kol dar galėjo, ir nesipriešino. Netrukus ir jie pajuodo.

Kai Julija meldėsi, kad išgelbėtų tas aukas, kol dar nevėlu, „velniai atrodė lyg arai". Ji rašė: „Jie skaudžiai daužė mane savo sparnais, draskė nagais ir mano galvą kapojo snapu. Nepaisydama jų puolimų, aš nepasitraukiau. Fiziškai nepajėgdama nugalėti jų, paėmiau

rožinį ir ėmiau juo mušti. Tada jie pasitraukė. Drauge jie tempė vežimėliuose turimas sielas (žmones). Aš bėgau paskui juos ir rožiniu traukiau sielas. Kai rožiniu pradėjau mušti velnius, jie skubiai apvertė vežimėlius ir pabėgo. Numesti žemėn žmonės atsistojo ir atgailavo už savo nuodėmes, ašarodami garbino Dievą".

Po šio ekstazės apokalipsinio reginio Julija išgirdo Švč. Motinos balsą: „Dukra, ar matei? Kadangi tai yra dvasinė kova, apsiginkluokite manimi, pasitikėdami mano nekalčiausiąja Širdimi. Taip pat praktikuokite mano duotus meilės pranešimus. Tada išvengsite baisios bausmės, kuri gresia žmonėms ir Bažnyčiai".

„Mano mylimieji, – 1991 m. rugpjūčio 17 d. popiet Marija kalbėjo Julijai ir dvidešimties žmonių grupei, – mano priešas velnias kelia sumaištį ir skilimus daugelyje pasaulio vietų, apgaudinėdamas žmones pokštais ir 'antgamtiniais' reiškiniais. Jis daro daug nepaprastų dalykų, kuriais gali suklaidinti net gerus žmones".

Iš šių kelių Marijos pranešimų imtų pavyzdžių yra aišku, kaip Švč. Motina rūpinasi mūsų amžinuoju likimu ir kaip nupuolę angelai, vadinami velniais, demonais, piktosiomis dvasiomis, nori suklaidinti žemėje gyvenančius žmones ir laimėti juos pragarui.

Juk visi Dievo sukurti angelai turi pareigą pagelbėti žmonėms užsitarnauti nuopelnų ir pasiekti amžinąjį gyvenimą. Nuo tos pareigos nėra atleisti ir nupuolusieji angelai. Jie padeda žmonėms gundymais, bandymais ir net kankinimais įsigyti nuopelnų ir tapti šventesniais, kaip skaitome šventųjų gyvenimų aprašymuose. Jie visi buvo gundomi, bandoma jų ištikimybė Dievui, kaip Šventraštyje aprašyto Jobo. Bet Dievo padedami atsispyrė gundymams, ir daugis jų nepabūgo kankinio mirties. Daugis šventųjų ir šventų asmenų velnių, buvo kankinami tiesiogiai, o ne tik per žmones, pvz.: šv. Jonas Vianney Prancūzijoje, pal. Faustina Vilniuje, tėvas Pijus Italijoje ir kt. Ne kitaip yra ir dabar su Dievą tikinčiais ir jį mylinčiais, ypač su tais, kurie yra pašaukti atlikti ypatingą užduotį ir kurie šimtus ir net

tūkstančius sielų išplėšia iš velnio nagų, padėdami joms atgailauti ir atgauti Dievo malonę. Viena tokių yra dabar gyvenanti Julija Kim, kuri, kaip byloja pateikti pavyzdžiai, yra ne tik gundoma, bet ir fiziškai kankinama. Bet su Dievo ir jo Motinos pagalba ji nugali pagundas ir kantriai ištveria fizinius (kūno) kankinimus. Visas tas kančias ji aukoja už nusidėjėlių atsivertimą. Taip iš velnio nagų išplėšia tūkstančius sielų, kurias velnias jau buvo laimėjęs ir jos žygiavo keliu į pragarą.

Tai yra pavyzdžiai, kaip mums visiems nugalėti velnio pagundas ir iškęsti skausmus, kad ir kokie jie būtų, ir aukoti juos už žmonių išganymą, už nusidėjėlių atsivertimą. Šventraštis sako: „Priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų. Artinkitės prie Dievo, ir jis artinsis prie jūsų" (Jok 4,7–8). „Mes šloviname ištverminguosius" (Jok 5,11).

PASAULIO NUODĖMINGUMAS

Daug kartų įvairiuose apsireiškimuose pasaulyje Švč. Motina Marija kalbėjo apie dabartinio amžiaus žmonių nuodėmingumą ir jų nenorą pakeisti tokio savo gyvenimo. Pats didžiausias dabartinės žmonijos nusikaltimas yra negimusių kūdikių žudymas. Iš tikrųjų tai jau ne žudymas, o tikras skerdimas, kai pasaulyje kasmet žūva daugiau kaip penkiasdešimt penkis milijonus nekaltų kūdikių.

Švč. Motinos prašoma, Julija dažnai kenčia gimdymo skausmus už žudytojų atsivertimą. Negimusių kūdikių žudytojai „eina į pragarą, – kalbėjo Marija, – nors ir nežino, kad jie yra žmogžudžiai. Jie žygiuoja į pragarą, nes yra žiaurūs žudikai. Už tokį žiaurumą pragaras jiems nebus per žiaurus. Labai kenčiu, nes tos nekaltos, Dievo sukurtos brangios gyvybės yra žiauriai sudraskomos, suplėšomos ir nužudomos neišmanėlių ir abejojančių tėvų. Dėl to noriu parodyti tau tuos mažus kūdikius, maldaujančius savo gyvybės. Kalbėk visiems, kad mažas kūdikis nėra mėsos gabalas. Jis yra gyvas nuo pradėjimo akimirksnio motinos įsčiose".

Julija sutiko ir kentėjo žudomų kūdikių skausmus, kai jie buvo badomi metaliniais įrankiais. Taip žudomas kūdikis šaukė iš skausmo: „Ne, ne, ne!" Julija rašo: „Sunku nusakyti kūdikio klyksmą, kad motina jo pasigailėtų. Tai tas pats kaip pragaras". Išgyvendama žudomo kūdikio skausmus, Julija voliojosi ant grindų šaukdama, ir net keli žmonės negalėjo jos suvaldyti. Ji rašo, jog žudomas kūdikis maldavo savo motiną, kad norįs gyventi. Jis šaukė: „Ne, mamyte! Ne, mamyte! Ne, mamyte! Leisk man gyventi. Mamyte! Mamyte! Mamyte!"

Tai girdėjo visi tie, kurie stengėsi suvaldyti Juliją. Šis jos kentėjimas truko tris valandas. Pasibaigus toms trijų valandų kančioms, Julija tarė: „Tokių negimusių kūdikių žudymą išgyvenu daug kartų. Tebūna pašlovintas ir pagarbintas Viešpats!" Verkė visi ten buvę.

1987 m. gegužės 12 d. Julija girdėjo Marijos balsą: „Daug sielų eina pragaran dėl negimusių kūdikių žudymo. Su ašaromis maldauju išgelbėti daug sielų. Tavo pasiaukojimais ir atsiteisimais noriu gelbėti juos. Ar tu sutiktum kentėti kartu su žudomais kūdikiais, kurie pašalinami savo neišmanėlių ir žiaurių tėvų?" Ji sutiko ir tapo negimusiu kūdikiu ir kentėjo puspenktos valandos. Tokių kentėjimų trukmė priklauso nuo žudomo negimusio kūdikio amžiaus.

1994 m. Julija paaiškino, kad tokie kentėjimai yra už tuos, kurie nužudė negimusį kūdikį. Pvz., tokią nuodėmę padarė Ona, „o aš kenčiu, kad dėl mano kentėjimų ji gautų atsivertimo malonę".

1995 m. sausio 18 d. Najuje Švč. Motina kalbėjo Julijai: „Mano mylimoji dukra, net šiandien mano Sūnus Jėzus kenčia ant kryžiaus, liedamas Kraują, kad išganytų nuodėmėse paskendusį pasaulį. Ši Motina, kuri žiūri, taip pat lieja kraują iš sužeistos Širdies. Mielai aukok savo skausmus, kurie taip pat yra negimusių kūdikių skausmai, kad visi žmonės imtų atgailauti. Man skaudu, kai regiu tave kenčiančią, kad sektum manimi. Bet ateik arčiau prie manęs su viltimi, kad tikrai įvyktų gimdymo džiaugsmas. Ar žinai, kad esu

paguosta tavo pastangomis sulaikyti sielas nuo pražūties? Nebijok ir stenkis pagelbėti visiems žmonėms atvykti į Išganymo Arką".

Sakoma, kad iš keturių šimtų nužudytų negimusių kūdikių bent vienas išlieka gyvas, kuris drauge su negyvais išmetamas į šiukšlių dėžę. Ten jis miršta. Kalifornijos San Clementėje gerų žmonių rastas gyvas vienas septynių mėnesių kūdikis. Tai buvo mergaitė. Išimta iš negyvų kūdikių krūvos ir užauginta. Dabar ji važinėja po Ameriką, griežtai smerkia negimusių kūdikių žudymą ir savo gražiu balsu nuteikia klausytojus. Ji, Giana Jessen, yra tikra šios srities misionierė.

Čia kalbėjome tik apie vieną nuodėmę, apie negimusių kūdikių žudymą, bet yra šimtai kitų nuodėmių, kurias žmonės daro kiekvieną dieną visame pasaulyje. Jos yra išskaičiuotos mano knygose „Du pasauliai" ir „Sutaikinimas". Jas pravartu perskaityti.

Iš tų mirtinų nuodėmių bei nusikaltimų, išskaičiuotų minėtose knygose, ypač pabrėžtos skyrybos ir blogos santuokos, kai net katalikai tenkinasi tik civiline santuoka ir taip svetimauja keisdami 'sutuoktinius', o jų vaikai auklėjami gatvėje be jokio tikėjimo. Iš gatvės valkatų jie išmoksta plėšikauti ir žudyti tuos, kurie nešelpia jų kasdiene duokle.

1994 m. lankydamasi Kanadoje, spalio 24 d. Julija Kim kalbėjo tuo klausimu: „Suirusios šeimos ir iširusi santuoka... yra svarbiausios priežastys, kad mūsų Viešpats ir mūsų Švč. Motina tiek daug kenčia... Sutuoktiniai yra Dievo sujungti, kad laimingai gyventų. Bet jie nemyli vienas kito, kariauja tarpusavyje, yra pavydūs ir negali vienas kitam atleisti. Toks elgesys teikia daug skausmo Viešpačiui Jėzui ir jo Motinai. Jie prašo sutuoktinius ne tik pakęsti vienas kito silpnybes, bet ir atleisti vienas kitam klaidas ir kaltes. Tai galima padaryti meilės stiprybe... Turime aiškiai žinoti, kad tai ne žmonės, o velnias ardo šeimas... Tad turime atleisti meilės galia".

„Aš kviečiu jus... į galutinį mūšį tarp manęs ir Šėtono, – 1994 m. spalio 23 d. kalbėjo Marija. – Todėl stiprinkite savo drąsą ir priim-

kite su noru meilės pranešimus iš Viešpaties ir iš manęs. Aš visados būsiu su jumis..., kad užkirstumėte kelią... nuo sunaikinimo, kaip Sodomos ir Gomoros laikais".

Nekaltojo Prasidėjimo šventėje, 1992 m. gruodžio 8 d., Julija girdėjo Viešpaties žodžius: „Mano mylimi vaikai. Šiandien yra šventė, kuri mini mano Motinos nekaltąjį prasidėjimą, kaip paruošimą mano įsikūnijimui...

Mano mieli vaikai (žmonės), klausykitės atidžiai. Turėkite mintyje, kad mano Motina gyvena gilios meilės gyvenimą mano kilnioje Širdyje. Skubėkite pas mane per mano Motiną, kuri yra trumpiausias kelias pas mane. Mano Širdis labai kenčia, nes ją skaudinate. Ji kviečia jus skleisti mano meilę... Bet ji nėra žmonių gerbiama pasaulyje, net didžiojoje jos šventėje. Skubėkite nušluostyti jos ašaras savo gyvenimu, guosdami ją meile ir gerbdami ją. Mano Motina ruošia naują priebėgą savo nekalčiausioje Širdyje jums visiems ir veda jus pas mane. Alyvų darželio ir Kalvarijos skausmų ir baimės valanda artinasi pasaulio žmonėms. Bet dangaus vartai atidaromi jūsų maldomis, pasišventimais ir kraujuotomis pastangomis. Nebijokite... Aš visados būsiu su jumis".

Toliau Viešpats nusiskundžia, kad daugis nešvenčia jo Motinos šventės. Taip pat daug žmonių nešvenčia Viešpaties dienos, sekmadienio, nes tą dieną esą užimti sportu, skalbimu ir kt., tuo skaudžiai įžeidžia Viešpatį. 1994 m. Velykų dieną Jėzus pasiskundė, kad „daug žmonių, kurie sako, kad yra tikintys, nenuoširdžiai elgiasi su Eucharistija. Tad kaip aš galiu veikti juose?"

Visur savo kalbose apie Marijos pranešimus Julija įterpia: „Nustokite kaltinti ir teisti kitus, o kaltinkite ir teiskite save". Panašiai sakydavo ir pal. Faustina: „Seselės, jeigu teisime save, Dievui neliks nieko, iš ko teisti mus".

NENORINTYS PASIKEISTI ŽMONĖS BAUSTINI

Najaus apsireiškimuose kraujo ašaromis, raginimais bei perspėjimais ir Julijos valingais kentėjimais Marija ragina žmones pasitaisyti, atgailauti, atsisakyti nuodėmingo gyvenimo ir taip būti apsaugotais nuo laikinų bausmių ir nuo amžino pasmerkimo.

Marijos statula verkė ašaromis ir kraujo ašaromis nuo 1985 m. birželio 30 d. iki 1992 m. sausio 14 d. (su mažomis pertraukomis) lygiai septynis šimtus kartų. Iš tų septynių šimtų kartų keturis šimtus kartų ji verkė krauju ir ašaromis dėl pasaulio nuodėmingumo ir už nusidėjėlių atsivertimą.

Apmąstydama Jėzaus ir Marijos skausmus, kenčiamus net dabar dėl žmonių išganymo, 1990 m. lapkričio 11 d. Julija išgirdo švelnų Švč. Motinos balsą: „Šiame amžiuje velniai sugadino daugelio sąžines, kad nusidėtų prieš skaistybę, ir daugį atvedė iki žmogžudysčių (ypač negimusių kūdikių žudymo), sunaikino žmonių kilnumą. Jie veda žmones į klaidas (sektas) ir visokias nuodėmes: neteisingumą, keiksmus, piktžodžiavimus ir kerštą".

Iš atgijusios statulos 1989 m. lapkričio 27 d. Marija kalbėjo: „Jei pasaulis atmes mano žodžius ir atsisakys atgailauti, Dievo teisingumo ugnis kris ant jo. Jei pasaulis su noru priims mano žodžius, mano nekalčiausioji Širdis užsidegs meile, pasaulis atsivers ir bus išgelbėtas".

Ankstų 1991 m. sausio 29-osios rytą Marija pakvietė Juliją į koplyčią, kur gyvos statulos lūpomis jai kalbėjo: „Žmonių giminė yra juodų debesų krizėje, o nuodėmės plinta lyg baisus vėžys, lyg įtūžusi audra. Šiam pasauliui gresia didelis pavojus... Liko nebedaug laiko, iki kris neįtikėtinos bausmės... Daugis žmonių atmeta Dievą, o neteisingumas ir ištvirkavimas kasdien dažnėja, sukeldami daugiau įtūžio ir daugiau karų.

Tamsa skverbiasi net į Bažnyčią... Niekas nežino Viešpaties atėjimo nei tikslios dienos, nei valandos... Jis atvyks pas jus ant debesio didele

savo galybe, kad įkurtų savo garbingą karalystę. Pasiruoškite pasveikinti jį pasitikėjimu, meile ir tikėjimu. Jis atvyksta pas jus per mane, jūsų Motiną. Kaip Dievo Tėvo jis buvo siųstas per mano mergelišką kūną, Jėzus naudos mano nekalčiausiąją Širdį, grįždamas pas jus kaip Karalius.

Dėl to, viso pasaulio žmonės, nieko nelaukdami supraskite ir grįžkite pas mane. Vėl uždekite (meilės) ugnį savo širdyse, nes ji yra užgesusi. Siekite tarpusavio vienybės ir praktikuokite mano duotus meilės pranešimus... Tie, kurie nepriima mano žodžių ir atmeta Viešpatį, bus sumesti į karštos ugnies jūrą. Dėl to pasitikėkite manimi, Taikos Motina, ir visiškai remkitės mano nekalčiausiąja Širdimi".

1990 m. rugpjūčio 15-ąją Marija kalbėjo perspėdama visą pasaulį: „Pasaulis yra kupinas netvarkos, todėl didelė nelaimė gresia žmonijai... Dar nebuvo tokio amžiaus, kad tiek daug pasaulio žmonių nuklystų nuo atsivertimo ir būtų užsitraukę sau pražūtį, bendrautų su demonais ir būtų jų globoje". Šiandien nė vienas žmogus nenori girdėti tiesos, o juo labiau perspėjimų, nes nori gyventi laisvai ir neketina keisti savo nuodėmingo gyvenimo.

1991 m. kovo 10 d. Julija, besimeldžianti koplyčioje, perėjo ekstazėn. Liedama ašaras, Marija kalbėjo jai: „Didelės nelaimės, įvykstančios vienur ir kitur, yra perspėjimai. Man liūdna, ir aš rūpinuos, kai regiu žmonių perspėjimų ir bausmių kentėjimus. Dėl to, dukra, maldauju tave ir visus su ašaromis, kad apsaugočiau juos nuo spąstų, kuriuos spendžia velniai. Ar nori pamatyti, koks blogas ir baisus yra velnių įtūžis?"

Tada Marija parodė Julijai, kaip velniai įtraukia tautas į karus. Ir ji kalbėjo viso pasaulio žmonėms: „Kaip liūdna bus, jeigu iš dangaus kris ugnis ant jūsų. Dabartinis amžius yra svarbus visai žmonijai. Turite rasti būdą, kad apsaugotumėte save nuo daug didesnių nelaimių. Jūsų Dievas žiūri į jūsų elgesį ir pasirengęs bausti jus. Bet vis atleidžia jums (Švč. Marijos permaldavimo ir tikinčiųjų maldų

dėka). Atgailaukite. Nuoširdžiai atgailaukite ir grįžkite prie Dievo, kuris išgelbės jus. Jūs turite atgailauti, nes pasaulio nuodėmės pasiekė viršūnę. Pasaulis yra giliai įklimpęs į nusikaltimus".

Po dviejų savaičių, 1991 m. kovo 25 d., liedama ašaras, Marija liūdnai kalbėjo iš statulos, kad šis pasaulis neturįs būti sunaikintas, kaip Sodoma ir Gomora, kur nerasta nė dešimties teisių žmonių: „Per daug žmonių atmeta labai stiprius kraujo maldavimus ir jungia rankas su Raudonuoju slibinu (Šėtonu), įgaliodami jį skleisti klaidas (sektas), moralinį žmonių iškrypimą ir nuteikia juos gyventi nuodėmėje. Taip jie (velniai) sunaikina žmogaus kilnumą, paveikia juos, kad jie taptų žmogžudžiais, nes žudo negimusius kūdikius. Maldauju jus, nes negaliu toliau žiūrėti ir klausytis to. Tad priimkite mano žodžius malda, pasiaukojimais, kentėjimais".

1991 m. gegužės 16 d. per Juliją Jėzus kalbėjo žmonijai. Be kita ko, jis sakė: „Viso pasaulio žmonės turi bijoti artėjančios bausmės. Tad nuolat melskitės, aukokitės ir atsiteiskite pasišventimu. Taip darydami, jūs galėsite išvengti velnių gudrių pinklių. Jie vilioja jus į nuodėmes: įsižeidimus, įtūžimus, ištvirkavimą, savanaudiškumą, atitolimą nuo Dievo, neapykantą".

1994 m. ankstų vasario 3-iosios rytą Julija pajuto didelį skausmą. Verkianti Marijos statula tapo gyva. Ji kalbėjo: „Mano mylimiausia dukra, skelbk viso pasaulio žmonėms, kad jie tuojau turi atsiliepti į Viešpaties kvietimą, jei nori būti išganyti. Jie yra akli, kurti, užsispyrę. Jie atsisako sekti manimi. Aš šaukiu, kad net mano gerklė kraujuoja, prašydama juos tuojau atgailauti...

Pasaulio vaikai, skubėkite pas mane, kad mes galėtume eiti drauge pas Viešpatį. Nemanykite, kad visos didžiosios nelaimės pasaulyje yra tik nelaimingi atsitikimai. Pabuskite ir išvengsite Dievo bausmės... Gamtos tvarka dabar yra sujaukta, ir dėl to dažnai įvyksta stichinės nelaimės: potvyniai, gaisrai, žemės drebėjimai, sausra, aukštos bangos, eismo nelaimės, plataus masto didelių gyvenviečių su-

naikinimai, nelaimės ir neįprastas oras. Taip pat daug žmonių miršta karuose, nuo nepagydomų bei užkrečiamųjų ligų. Kai sninga ir pučia šaltas vėjas, jūs žinote, kad artinasi žiema. Kai medžiai skleidžia pumpurus, jūs žinote, kad artinasi pavasaris. Bet kodėl jūs nesuprantate, kad tos didelės nelaimės yra didelės bausmės pradžia. Tie, kurie šiame pasaulyje labiausiai kenčia, yra tarsi nekalti kūdikiai, kurie žudomi prieš gimimą. Kodėl turi vykti tokios nežmoniškos, žiaurios blogybės?

Visi pasaulio vaikai, mano mylimi sūnūs ir dukros, jūs užsitraukiate tamsos, ugnies ir kraujo bausmes. Žmonės valgė, gėrė, tuokėsi, iki Nojus įžengė į arką. Jie visi buvo tvano nušluoti. Jeigu jūs neklausote mano balso, kuriuo karštai maldauju jus, panaši nelaimė ištiks ir jus.

Priklauso nuo to, ar jūs priimate mano žodžius, ar atmetate juos. Antrųjų Sekminių ir Apsivalymo metas gali būti pagreitintas ar atitolintas... Paklausykite šios Motinos, tada būsite išgelbėti nauju Prisikėlimu ir nauju Gimimu. Ir tada tikrai bus pasaulyje pergalė per Viešpaties Prisikėlimą...

Noriu sujungti visas jūsų maldas, aukas, atgailas, pasiaukojimus, apsimarinimus, neturtą ir kentėjimus. Sudėkite juos visus mano nekalčiausiosios Širdies taurėn ir paaukokite juos Dievo teisingumui, kuris reikalauja atsilyginimo. Dėl to, visi pasaulio vaikai, skleiskite skubiai visame pasaulyje mano žodžius, kurie yra pagrįsti meile. Nedelskite!

Jūs jau matėte brolžudystes, konfliktus ir didžius įvykius, kurie radikaliai pakeitė pasaulį. Masonai kreipia šį žiaurų pasaulį į suirutę ir, skleisdami erezijas Bažnyčioje, sukelia pasidalijimą ir sumišimą, remia Bažnyčioje didelį skilimą. Tuo tarpu kai kurie vyskupai, kunigai, vienuoliai ir daug pasauliečių gyvena nuodėmėse, patenka į pragaištingo Šėtono paspęstus spąstus. Ir jie vis dar nesupranta, kad gyvena nuodėmėse. Jie eina keliu pragaran, manydami, kad tai, ką

jie daro, yra gera ir vertinga. Jie yra visiški šios srities neišmanėliai. Jie nėra pabudę. Dėl to mano Širdis dega taip skaudžiai, jog net liejasi kraujas...

Jau buvo daug perspėjimų... Dėl to, dukra, turi aukoti savo kruvinus kentėjimus pasaulio vaikų (žmonių) labui, apmąstydama mano Sūnaus Jėzaus Kristaus kančios paslaptis. Tu jau esi pakviesta į Kalvariją. Apmąstyk Jobo gyvenimą ir junk savo ašaras, dūsavimus, prakaitą ir kiekvieną kraujo lašą drauge su Viešpaties kentėjimais ir aukok juos, kad neštų vaisių.

Mano mylima dukra, mano deganti nekalčiausioji Širdis yra suspausta didelių skausmų, kurių priežastis yra pasaulio žmonės, išdavę Dievą ir dabar kontroliuojami piktųjų dvasių. Dukra, tu gelbsti šį pasaulį savo skaudžiais kentėjimais. Dėl to valingai aukok juos. Palik visus savo rūpesčius ir reikalus man, savo dangiškajai Motinai".

1994 m. rugsėjo 24 d., kurią kraujavo priimtoji šv. Ostija, Julija patyrė ekstazę. Jos metu Švč. Motina parodė jai, kaip pasaulis būsiąs nubaustas, jei žmonės nepasitaisysią. Tą regėjimą Julija taip aprašo:

„Daug žmonių buvo dideliuose laivuose, kurie plaukiojo vandenyne. Aš buvau viename iš jų. Tasai laivas, kuriame aš buvau, buvo paprastesnis už kitus. Jis nebuvo prabangiai išpuoštas, bet turėjo didelį balandį priekiniame galugalyje ir dvi vėliavas laivo viduryje. Dešinėje vėliava turėjo Eucharistijos ir Taurės paveikslą, o kairėje – didelę raidę M. Tarp tų dviejų vėliavų gailestingumo Motina stovėjo apsisiautusi mėlynu apsiaustu. Ji buvo neapsakomai graži ir kupina meilės. Ji vadovavo laivui.

Kiti laivai turėjo po Raudonojo slibino paveikslą. Jie buvo prabangiai išdažyti įvairiomis spalvomis: raudona, žalia, geltona ir kitomis. Tuose laivuose didelė minia valgė, gėrė ir triukšmingai linksminosi. Tuo metu kai kurie žmonės mūsų laive pavydžiomis akimis žiūrėjo į kitų laivų žmones. Esantieji kitame laive pagelbėjo jiems

pereiti pas juos. Marija maldavo juos neiti, bet jie nepaisė jos prašymo ir išvyko. Švč. Motina liejo ašaras tyliai ir liūdnai.

Po kurio laiko staiga kilo smarki audra ir dangus juodai apsiniaukė. Tuojau ugnies kamuoliai krito iš erdvių. Švč. Marija greit išskėtė savo apsiaustą ir apdengė mus. Buvome saugūs. Bet buvę kituose laivuose degė ir šaukė. Jie krito į vandenį ir kovodami su bangomis prigėrė. Tai buvo baisi scena. Žiūrėdama į tai, Marija liejo ašaras. Jai buvo labai gaila jų. Ji pradėjo gelbėti tuos skęstančiuosius, kurie prisiartino prie mūsų laivo, šaukdamiesi Viešpaties ir prašydami Švč. Motinos pagalbos. Jie buvo tie žmonės, kurie apakinti įpuolė į velnio pinkles, bet po to gailėjosi ir paskutinį akimirksnį šaukėsi Viešpaties. Švč. Motinai juos išgelbėjus, audra nutilo ir vandenynas nurimo. Dangus tapo giedras ir mėlynas, skaisti šviesa apšvietė mus. Angelai giedojo: 'Sveika, sveika, sveika Marija'.

Tada Švč. Motina pradėjo kalbėti mums maloniu ir švelniu balsu: 'Mano mylimiausi vaikai, baigiantis šiems laikams, kviečiu jus būti mano apaštalais. Atvedžiau jus Marijos Arkos Išganymo prieglobstin, kuris yra paruoštas jums, kaip višta sukviečia viščiukus po savo sparnais. Prisiminkite tai, nežvelkite atgal ir nepasitraukite iš Arkos. Aiškiai sakau jums, šiame apsivalymo amžiuje myliu ne tik jūsų sielas, bet ir jūsų kūnus ir einu su jumis, laikydama jūsų ranką pavojingame kelyje. Šioji vieta yra trumpiausias kelias į dangų, kur jūs visiškai dalyvausite mano Sūnaus Jėzaus garbėje. Savo meile vadovauju jums visiems, kad jūs dvasiškai taptumėte mažais vaikais. Šis yra vienintelis kelias, kur mano Sūnus Jėzus ir aš galime bendrauti su jumis ir drauge gyventi...

Šiuo metu pasaulyje velnio pokštai yra apgaulingi ir kartais susiję su 'antgamtiniais' reiškiniais. Dėl to net geros sielos ir daugis kunigų klaidingai nuveda daug avių į dideles nelaimes ir į pražūtį. Prašau jus, kuriuos esu pašaukusi, skleisti mano duotus meilės pranešimus jiems ir taip pažadinti juos, kad jie geriau suprastų Viešpatį, kai jie

dabar yra dvasiškai akli ir kurti ir šitaip jie patys užsitraukia sau bausmę ir žygiuoja pražūtin. Mano Sūnus skleidžia Gerąją Naujieną, išganydamas daug sielų. Jis darė daug stebuklų savo trumpame viešame gyvenime. Panašiai aš esu parengusi jus šiam svarbiam momentui. Pagelbėkite kitiems atsiversti, pagyti, aprišti gilias žaizdas ir skleisti malones, ramybę ir meilę, atleisdami jiems, nepaisydami jų įžeidimų...

Atsiskyrusios mažos bažnyčios dar nėra priėmusios manęs, bet pamažu priims mane, kaip Bažnyčios Motiną. Mano mylimos mažosios sielos! Kaip aš buvau drauge su apaštalais Paskutinės vakarienės salėje, Jeruzalėje, taip visados būsiu su jumis, kurie sekate manimi".

Marija tęsė perspėjimus per Juliją. Antai 1994 m. spalio 23 d. ji kalbėjo: „Dukra, šis pasaulis yra dideliame pavojuje dėl daugybės nuodėmių. Šiame pasaulyje... jūs turite pasireikšti kankinystės dvasia ir skubiai skleisti šios susirūpinusios Motinos troškimus visiems žmonėms pasaulyje, kaip galutinę pastangą gelbėti šį pasaulį. Žmonės kenčia daugelyje vietų pasaulyje. Tos pačios šeimos nariai mušasi, tautos kariauja ir tos pačios tautos žmonės žudo vieni kitus. Ar tai nėra baisių kentėjimų metas?"

1995 m. sausio 18 d. Marija tęsė perspėjimus ir kvietė visus prie atgailos: „Dabar yra geriausia proga atgailauti. Kai Dievas siunčia perspėjimus, reikia kentėti. Bet, jeigu jūs atgailaujate ir vykdote mano reikalavimus, jums teikiama Dievo palaiminimų taurė. Tad neeikvokite brangaus laiko ir nepraleiskite progos... Prašau visas sielas nesiklausyti blogio aidų. Velniai džiaugiasi atėmę džiaugsmą iš jūsų. Jie yra žmonių pasidalijimų priežastis, spaudžia jų širdis tamsa ir skausmais. Visą laiką būkite atsargūs ir mielai neškite savo kryžių net tada, kai jaučiate, jog jis per sunkus. Jei padedate kryžių, manydami, kad jis per sunkus, blogis kaip tik ir laukia to meto įeiti į jus. Karštai melskitės..."

Marija kurį laiką tylėjo ir liejo ašaras. Po to vėl tęsė: „Štai japonai sakė, kad jie padarę tokius tvirtus geležinkelio bėgius, kad jokia stichinė nelaimė jiems nepakenks. Ko vertas toks pasakymas? Labai myliu tą šalį ir tą tautą, todėl daviau jiems progų atgailauti, maldaudama juos ašaromis. Puikybė gali sunaikinti ne tik individus, bet ir visą pasaulį. Dievas sulaužė japonų puikybę vienu akimirksniu, kai jie pasitikėjo savo galybe*. Nemanykite, kad tai buvo tik atsitiktinumas. Pabuskite, atsikratykite puikybės, savimeilės ir ateikite pas mane nuolankia širdimi. Tada paaukosiu jus Viešpačiui. Viešpaties palaiminimai vietoj jo baimės nužengs ant jūsų. Tada tikrai triumfuos mano nekalčiausioji Širdis, kuri suteiks jums didelį džiaugsmą, meilę ir ramybę bei taiką ir jūsų veidus papuoš laiminga šypsena.

Mano mielieji, daug žmonių žuvo ne dėl savo kaltės, o dėl to, kad buvo labai mažai tokių, kurie priėmė Viešpaties žodį ir mane... Kadangi ne visi žmonės gyvena pagal Dievo mokymą ir neina prie Viešpaties drauge su manimi, gali būti daug daugiau didelių stichinių nelaimių, prasidėti karai, užkrečiamųjų ligų epidemijos, gamtos užteršimai ir kiti skaudūs įvykiai. Dėl to turite budėti, melstis, atsiversti ir taip įeiti į mano nekalčiausiąją Širdį.

Visi pasaulio žmonės! Dar ne per vėlu. Priimkite mano meilės pranešimus, kuriuos duodu jums per mano mažąją sielą (Juliją Kim), ir grįžkite į mano glėbį, kuris taps jums priebėga. Kaip sakiau jums anksčiau, leisiu triumfuoti savo nekalčiausiajai Širdžiai ir gailestingumo šviesai iš Korėjos pasklisti po visą pasaulį. Tegul visi žmonės žino, pabunda ir meldžiasi".

KAIP TURĖTUME GYVENTI?

Švč. Motina Marija apsireiškimuose Najuje, kaip ir kituose pasaulio kraštuose, nurodo, kaip turime gyventi, kad išvengtume gre-

* 1995 m. sausio 17 d. Japonijoje nuo žemės drebėjimo žuvo 53 tūkst. žmonių. Tai buvo perspėjimas, kad gresia didesnės bausmės (plg. Apr 11,13 ir kt.).

siančių bausmių žemėje, kad išvengtume ne tik pragaro, bet ir skaistyklos. Ji dažnai primena mums, kad dabar daug žmonių žygiuoja keliu pragaran, nes negyvena pagal Dievo valią, kuri yra skelbiama Šventraštyje, Katalikų Bažnyčios nurodymuose bei dangiškosios Motinos pranešimuose, kurie yra motiniški pamokymai bei perspėjimai, jos motiniškos kančios, kraujo ašaros, maldos ir susirūpinimas visų žmonių žemišku ir amžinuoju likimu.

Pirmiausia Švč. Motina reikalauja broliška meile pagrįstos vienybės. Antai 1988 m. sausio 1 d. Marijos statula verkė kruvinomis ašaromis ir kalbėjo: „Šiuo metu, kai pasaulis yra reikalingas vienybės, ši (Korėjos) tauta yra padalinta, ir jos žmonės negali mylėti vieni kitų. Kodėl nekenčiate vieni kitų, nepasitikite ir piktinatės vieni kitais? Jūs visi esate broliai ir seserys, vieno Dievo ir vienos tautos vaikai".

Julijai paklausus, ką jie turi daryti, Marija atsakė: „Melskitės, kad būtumėte sujungti... Kalbėkite rožinį už vienybę, venkite pykčio ir atsiteiskite už nuodėmes tų, kurie iš nežinojimo blogai elgiasi. Reikiamu laiku jie atsivers... Rožinis nugali velnius. Jeigu jie (korėjiečiai) kalbės rožinį už savo šalies suvienijimą (kaip austrai kadaise darė), bus išgelbėti nuo didelės nelaimės".

Po keturių savaičių, sausio 30 d., Marija kalbėjo ta pačia tema: „Mylėkite vieni kitus ir dirbkite vienybėje. Jei kasdien kalbėsite rožinį, ši (Korėjos) šalis išvengs didesnių nelaimių" (karo). Malda viską nugali, ypač nuoširdžiai sukalbėtas rožinis".*

1991 m. balandžio 21 d. Švč. Motina kalbėjo: „Mano mylima dukra, sakyk visiems pasaulio žmonėms, kad jūs visi nešiotumėte škaplierius, kad parodytumėte, jog esate su manimi. Karščiau kalbėkite rožinį savo kūnu, dvasia ir meile. Gyvenkite pasiaukojimų ir

* Tas pats pasakytina ir apie Lietuvą: jei tikintieji kasdien melsis už savo tautą, praktikuos tikėjimą, nežudys savo kūdikių, partijos susivienys į vieną Tautos šeimą, tada ir Lietuvoje klestės vienybė, sugyvenimas, tikėjimas, ekonomika, ir visi pasijus esą vienos Tautos vaikai, viena šeima.

atsiteisimų gyvenimą. Atnaujinkite savo gyvenimą pasiaukojimo ir neturto dvasia. Taip įveiksite velnio įsiūtį. Jau daug kartų maldavau ir vėl maldauju jus, kad būtumėte apsaugoti nuo to pavojingo pasaulio. Dėl to atsisakykite savo 'aš' ir sekite mano nurodymais. Tada (velnio) tamsa pasitrauks iš šio pasaulio, ir ateis Viešpaties karalystė".

„Mano dukra, – 1987 m. kovo 13 d. Marija kalbėjo Julijai, – apsidairyk aplink. Daugėjant nuodėmių, šis pasaulis apsuptas (pragariškos) tamsos. Pasaulyje negali būti ramybės, kai serga daug šeimų..., kai žmonės negali atleisti vieni kitiems, kai nekenčia vieni kitų, kai visur viešpatauja pavydas. Mano dukra, matai, kokios nelaimingos šeimos".

Po to Švč. Motina parodė Julijai daugelio šeimų scenas. Ji matė, kad labai mažai šeimų gyvena pagal Dievo valią, neišskiriant katalikų. Vyrai ir moterys, kovodami dėl lygių teisių, leidžia velniams iš džiaugsmo ploti. O Marija lieja kraujo ašaras dėl tokių šeimų, kuriose Viešpats Jėzus įžeidžiamas taip skaudžiai.

Toliau Švč. Motina kalbėjo apie Julijos ir Juliaus Kimų šeimą: „Kalbėk kitiems apie savo šeimą. Gyvenimas, kurį gyvenai, tai ne tavasis. Ilgą laiką aš vadovavau. Nebuvo lengva parinkti vieną šeimą. Aš tau duosiu stiprybės sunkumams įveikti, nes pašaukiau tave ir išrinkau tavo šeimą, kai daugis šeimų serga. Kaip to rezultatas, iš pasaulio atimta taika... Gyvenimą pašvęskite nuolatinei maldai, pasiaukojimui ir meilei. Aš suplanavau ir paruošiau jūsų gyvenimą, ir tu sutikai gyventi (pagal tą planą)... Tad gyvenk, kaip pasižadėjai".

Rūpestingai ir meiliai Marija kalbėjo 1987 m. birželio 13 d.: „Mano vaikai (žmonės), kurie tiki ir stengiasi gyventi pagal Viešpaties valią, kentės daugiau skausmų. Aukokite visus skausmus, dažniau pasiaukokite. Jei turite meilės, nuoširdžiai aukokitės ir atgailaukite sieloms išganyti. Tegul visi žmonės žino tai".

Jau prieš šimtą dvidešimt metų pop. Pijus IX (+1878) rašė: „Jei trokštate ramybės savo širdyse, savo šeimose, savo šalyje, kiekvieną

Julija Kim pas popiežių Joną Paulių II Romoje

vakarą susiburkite kalbėti rožinį". Šiame amžiuje daug kam yra sunku rasti laiko maldai. Bet, jei mes viską pakeisime malda, tada galėsime melstis visą laiką. Turime išmokti melstis kiekvieną akimirksnį, kai tik leidžia aplinkybės. Plačiau apie tai galite rasti knygelėje „Mažytė paslaptis".

Toliau kataliko gyvenime eina dažna išpažintis ir šv. Komunija. Švč. Motina kalbėjo Julijai (1987 m. birželio 15 d. ir kitomis progomis), liepdama visiems dažnai atlikti išpažintį. Tada piktoji dvasia negalės įtraukti žmonių į mirtinas nuodėmes.

Švč. Kristaus Kūno ir Kraujo šventėje, 1988 m. birželio 5 d., Viešpats kalbėjo apie išpažintį ir šv. Komuniją: „Mano Motina Marija ragina dažnai atlikti išpažintį. Bet daugis atlieka išpažintį be nuoširdaus gailesčio arba net priima šv. Komuniją be išpažinties. Išpažintis iš įpročio arba be tikro gailesčio yra manęs įžeidimas ir nepadės regėti mane (danguje)... Noriu pasakyti jums, kad trokštu išlieti visą savo meilę visiems žmonėms pasaulyje, bet daugis neina išpažinties".

Kitą dieną Švč. Motina kalbėjo palyginimu. Ji sakė, kad, laukdami svečio, žmonės išvalo savo kambarį. O laukdami dangiškojo Svečio šv. Komunijoje, daugis neišvalo savo sielos nuoširdžiu Atgailos sakramentu. Šitaip daugis iš įpročio priima eucharistinį Viešpatį šventvagiškai ir tai daro tik dėl to, kad kiti šv. Mišių dalyviai artinasi prie Dievo stalo.

Beje, 1991 m. gegužės 6 d. Jėzus sakė: „Pasaulyje gausu (sektų) klaidų, jį gaubia (pragariška) tamsa. Pasilikite prie Šventraščio, kuriame surašytos šventos tiesos. Gyvenkite pagal Evangelijas ir praktikuokite žodžius mano Motinos, kuri apsireiškia daugelyje vietų ir su ašaromis maldauja vykdyti jos pareiškimus... Artinasi mano Motinos metas. Skubėkite atgailauti ir pereikite į Marijos skelbiamą Išganymo Arką. Mano Motina atvyko į šį pasaulį kaip angeliška Pranašė ir mano Padėjėja, kuri ves jus į mano nuostabius ir garbingus apreiškimus. Priimkite jos žodžius. Aš visados būsiu su jumis".

Panašiai 1991 m. rugpjūčio 27-osios rytą kalbėjo Marija. Jos balsas ėjo iš statulos: „Mano išrinktieji vaikai, dabar yra Apsivalymo metas... Atsisakykite visko, sekite manimi, praktikuokite ir skleiskite mano duotus meilės pranešimus... Ačiū už jūsų pasišventimą".

Kitą dieną Marija kalbėjo: „Jūs turite melstis ir karščiau mylėti, kad išvengtumėte pasmerkimo ir būtumėte išganyti. Aš pagelbėsiu jums... Aš atvykau į šį pasaulį kaip Viešpaties Pagalbininkė, kad būtumėte išganyti, šiame amžiuje patekę į pavojų. Buvau išrinkta būti Viešpaties Padėjėja, kad kiekvienam duočiau išganymo galimybę. O jūs buvote išrinkti būti mano padėjėjais. Mielai priimkite mano žodžius, kad visi drauge būtumėte išganyti. Visiškai pasiaukokite, prisimindami mano Sūnų Jėzų Kristų, kuris buvo paaukotas kaip gyva auka".

Kaip Akitoje ir kitur, taip ir Najuje, Švč. Motina labai pageidauja, kviečia ir ragina mus tapti mažomis aukos sielomis, tai yra šių laikų

apaštalais, kurie skleistų jos duotus meilės pranešimus, kvietimus grįžti prie Dievo. Jų užduotis yra malda, geru žodžiu, kentėjimais aukotis dėl žmonių išganymo. Pvz., 1986 m. spalio 21 d., vakaro maldų metu, Marija kalbėjo Julijai: „Įvairiose pasaulio vietose maldauju su ašaromis. Sunku rasti sielas, kurios yra pasišventusios nusidėjėliams atversti, dalyvaudamos kentėjimuose drauge su manimi... Prašau tave surasti tokių sielų. Noriu, kad aukotum savo skausmus, sujungtus su maldomis, pasiaukojimais, atgaila, neturtu ir apsimarinimu... Kreipiuosi į vienuolius ir vienuoles... Bet kaip jie gali suprasti mano žodžius, jeigu yra užsidarę savyje. Mano dukra, pagelbėk man. Numalšink mano troškulį... sieloms išganyti".

1987 m. vėlų birželio 14-osios vakarą, verkdama Marija apkabino Juliją ir kalbėjo jai gailestingu ir švelniu balsu: „Niekuo nesigirk. Būk nusižeminusi ir mylėk žmones. Venk prabangos. Dukra, gyvenk kaip piligrimė, kol pasieksi savo dangiškosios Motinos prieglobstį. Visados būk vargšė ir kukli. Tarnauk visiems, kai jiems to reikia. Dukra, sekdama šventųjų pėdomis dėl Jėzaus, neužsiimk kritika. Net kai tu iš kitų patiri skausmų, teik jiems ramybę. Veik pasiaukojimu ir atgaila, kad galėtum turėti naudos...

Kasdien vis labiau nusižemindama, mąstyk apie Jėzų Kalvarijos kalne..., sekdama Motina, kuri nori, kad eitum tobulybės keliu... Gyvenk atsivertimo gyvenimą (tai yra, kasdien vis labiau mylėk Dievą ir dangiškuosius dalykus ir vis mažiau žemiškuosius). Atsiversk kiekvieną akimirksnį ir bendrauk su Jėzumi. Atsivertimas nereiškia vien tik gailesčio už nuodėmes. Jis reiškia mėginimą gyventi taip, kaip Dievas nori, kad gyventum".

Kelis sykius Marija prašė tikinčiuosius pastatydinti naują šventovę Najuje iš viso pasaulio atvykstantiems maldininkams. Ji taps vieta neįtikėtinų malonių, kurios ateis iš nekalčiausiosios Marijos ir Viešpaties Jėzaus Širdžių. Ji pavadinta „Išganymo Marijos Arka", – šitaip pasakė Švč. Motina kelis sykius, pavyzdžiui, 1991 m. lapkričio 28 d.:

„Iš šios mažos (Korėjos) šalies, kuri yra derlinga kankinių kraujo dėka, šviesa švies visame pasaulyje mano mažų sielų rūpesčiu".

Tų pačių metų gruodžio 5 d. Marija išreiškė norą, kad šv. Mišios būtų atnašautos jos nurodytoje vietoje, kurioje turėtų iškilti šventovė. Saulė šokinėjo virš tos vietos ir atrodė lyg šv. Ostija. Švč. Motina paaiškino: „Saulė yra šviesa. Viešpats, kuris atėjo kaip Šviesa, atidarė dangų ir pila šviesą ant jūsų. Šie ženklai iš dangaus reiškia išganymo paslaptį. Jie taip pat reiškia, kad Viešpats yra su jumis ir laimina jus ir jūsų šalį".

1995 m. pradžioje šventovės statyba dar buvo nepradėta. Paprastai tokia šventovė pradedama statyti, mistinių reiškinių autentiškumą patvirtinus vietos ordinarui. Toji praktika ir čia taikytina. Marija prašomą šventovę vadina bazilika, nes tokioms šventovėms popiežius dažnai suteikia šį titulą.

Arti nurodytos vietos bazilikai pastatydinti jau 1991 m. lapkričio 26 d. Marija davė du šaltinius. Šaltinis, esantis ant kalno, yra Viešpaties dovana, o žemai esantysis yra Marijos dovana geros valios žmonėms. Juose bus gydomos kūno ir sielos ligos. Jau dabar ten įvyksta pagijimų. Vietos vyskupui ordinarui aprobavus Najų mistinius reiškinius, bus visų tikinčiųjų pareiga pastatydinti prašomą šventovę.

NAJŲ REIŠKINIAI IR BAŽNYČIA

Kol kas Najų mistiniai reiškiniai vietos vyskupo ordinaro nėra oficialiai aprobuoti. Bet daugis aukštų Bažnyčios ganytojų pasisako labai teigiamai.

1987 m. lapkričio 25 d. kan. René Laurentin, Julija, Julius ir jų dukra aplankė apaštališkąjį nuncijų P. Korėjoje ir pranešė jam apie mistinius reiškinius Najuje.

Julija ir Julius Kimai bei maldininkų palyda Marijos prašymu skleisti jos pranešimus lankėsi Šventojoje Žemėje, kur Julija ir Julius

atnaujino santuokos įžadus, Romoje, Lurde, keliuose Jungtinių Amerikos Valstijų miestuose, Kanadoje, Filipinuose, Japonijoje ir kitur. 1992 m. birželio mėnesį jie apsilankė Vatikane. Gavęs Najų Marijos verkiančios statulos repliką, nuotrauką ir pranešimų knygas anglų ir prancūzų kalbomis, pop. Jonas Paulius II palaimino Juliją ir jos palydą, o netrukus tai paminėjo Šv. Petro aikštėje trečiadienio kalboje. Tai labai svarbu, nors Najų mistiniai įvykiai oficialiai ir nebuvo pripažinti.

Kvangjų arkivyskupijos ordinaras, arkiv. Viktorinas Jun, kalbėdamas kunigams jų 1989 m. liepos mėnesio rekolekcijose, labai teigiamai atsiliepė apie Najų įvykius: „Najų įvykis yra neginčijamas. Daug žmonių regėjo visa tai. Mes negalime uždrausti skleisti pranešimus, kuriuos kun. Raimundas Spies yra paruošęs. Aš esu informuojamas iki šios datos. Stebiu reiškinius, įvykių vystymąsi... Tyrinėju vaisius".

Arkiv. V. Jun teigiamai kalbėjo ir Najų klebonui: „Aš tvirtai tikiu ašarų reiškiniais Najuje. Juos priimu kaip tikrai vykstančius. Negaliu rasti jokio Julijos sveikatos sutrikimo. Prašom informuoti mane apie naujus pranešimus, Julijos dienoraštį ir vaizdajuostes".

Kvangjų arkivyskupijos vyskupas padėjėjas Danielius Či 1990 m. praleido dešimt dienų Najuje. Arkiv. V. Jun ir vysk. D. Či, abu drauge įšventinti kunigais, teigiamai sutaria Najų įvykių reikalu. Po dešimties dienų lankymosi Najuje vysk. D. Či tvirtai įsitikino Najų įvykių antgamtiškumu ir patarė arkiv. V. Junui pradėti oficialius tyrimus. Šiam reikalui 1995 m. pradžioje arkiv. V. Jun sudarė oficialią komisiją Najų įvykiams oficialiai ištirti.

Apaštališkasis nuncijus, arkiv. Ivan Dias, 1991 m. lapkričio mėnesį irgi teigiamai pasisakė apie Najų reiškinius. Pati Švč. Marija jau 1989 m. vasario 23 d. reikalavo jos apsireiškimų ir pranešimų aprobavimo, kad žmonės juos priimtų ir pasitaisytų. Ji sakė: „Aprobavimas yra būtinas... Jis pagelbės man išganyti daug sielų". 1994 m. lapkričio 27 d. jau kelintą kartą Marija pakartojo savo prašymą, kad vyskupas ordinaras būtų paprašytas tuos įvykius aprobuoti.

Pirmesnis šv. Rožinio Najuje klebonas, kun. Raimundas Spies, kuris dabar dirba Anyange, ir dabartinis klebonas kun. Lazarus Lee tvirtai tiki Najų mistiniais įvykiais ir siekia jų aprobavimo.

Vysk. Angelas Kim, Korėjos vyskupų konferencijos pirmininkas, yra labai palankus Najų reiškiniams. 1988 m. sausio mėnesį jis prasitarė kun. R. Spiesui: „Jei mes sulaikytume žmones nuo lankymosi Najuje, laimėtų Šėtonas". Kartais vieną dieną čia atvykdavo iki penkiolikos tūkstančių žmonių. Daugis iš jų atgavo tikėjimą.

APSIREIŠKIMAI DAMASKE

Šiame knygos skyriuje trumpai aprašomi mistiniai reiškiniai, vykę šešerius metus Damaske, Sirijos sostinėje, nuo 1982 m. lapkričio 22 d. iki 1988 m. lapkričio 26 d.

SIRIJA

Sirijos Arabų Respublika yra Vidurinėje Azijoje, prie Viduržemio jūros. Ribojasi su Libanu, Izraeliu, Turkija, Iraku ir Jordanija. Plotas – 185,2 tūkst. kv. km. 1995 m. pradžioje turėjo 14,891 mln. gyventojų. Sirijos istorija yra labai paini. Iki 300 m. pr. Kr. jos sostinė buvo Antiochija, po to – Bagdadas ir pagaliau – Damaskas. 1516 m. Antiochija atiteko Turkijai ir buvo pavadinta Antakija. O Bagdadas tapo Irako sostine.

Krikščionybė į Siriją pateko pirmaisiais krikščionybės metais. 34-aisiais nužudžius diakoną Steponą, Jeruzalėje prasidėjo krikščionių persekiojimas. Daugis Dievo žodžio skelbėjų pasklido po gretimus kraštus. Kai kurie iš jų atvyko į Antiochiją, kad toliau skelbtų Kristaus mokslą. „Viešpaties ranka buvo su jais: didelis žmonių skaičius įtikėjo ir atsivertė į Viešpatį". Netrukus atvyko Kristaus mokinys Barnabas (+72), o netrukus ir tautų apaštalas Paulius (+67). „Jiedu abu ištisus metus darbavosi Bažnyčioje ir išmokė gausų būrį. Antiochijoje pirmą kartą imta vadinti mokinius 'krikščionimis'" (Apd 11,21.26). Krikščionybė turėjo didelę reikšmę visame krašte. Sugriovus Jeruzalę 71-aisiais metais, Antiochija tapo krikščionybės centru. Netrukus ten paplito Nestorijaus, monofilitų, monotelitų erezijos.

635–640 m. arabai užkariavo Siriją. Iš pradžių jie toleravo krikščionis ir izraelitus. Gubernatorius Muavija 601 m. pasiskelbė krašto valdovu – kalifu ir iš Bagdado sostinę perkėlė į Damaską, kuris yra laikomas seniausiu miestu pasaulyje. Iki 8-ojo šimtmečio arabų kalba pakeitė pirmiau graikų, o netrukus ir aramėjų kalbas. Drauge

su kalba įsigalėjo islamas (musulmonai), nuslopindamas krikščionybę.

1995 m. Sirijoje buvo arti devyniasdešimt procentų musulmonų, kurie susiskirstę į kelias šakas, ir apie dešimt procentų įvairių šakų krikščionių. Pastarieji pasidaliję į katalikus, sentikius (arba ortodoksus) ir protestantus. Katalikų Bažnyčiai priklauso graikų, sirų, armėnų, maronitų, melkitų, lotynų ir chaldėjų skirtingų apeigų katalikai. Katalikų esą apie penkis procentus.

NUOSTABUS ALIEJUS

Sirijos sostinėje Damaske, krikščionių miesto dalyje, kuri vadinama Soufanieh, visai arti Ananijo namų, kuriuose šv. Paulius po trijų dienų aklumo atgavo regėjimą, rado tikėjimą ir buvo pakrikštytas, trys skirtingų tikėjimų moterys – katalikė Mirna Nazour, sentikė ir musulmonė – 1982 m. lapkričio 22 d. meldėsi drauge už labai sergančią Laylą. Vietos žmonių kalba Mirna reiškia Mariją. Ji tada buvo 18 metų, ištekėjusi prieš septynis mėnesius už Nikolo Nazouro. Mirna buvo melkitų bizantiškų apeigų katalikė, o jos vyras graikų sentikis. Jie labai mažai pažino savo tikėjimo tiesas. Abu mėgo šokius, plaukiojimą, buvo linksmi, mėgo keliauti. Nikolas mokėjo keturias kalbas. Jie lankėsi ir Romoje, kur jis atliko savo pirmąją išpažintį, dalyvavo audiencijoje pas popiežių.

Minėtų trijų moterų maldų metu musulmonė pastebėjo šviesą, išeinančią iš Mirnos plaštakų. Pati Mirna to nepastebėjo ir nejautė. Netrukus iš tų pačių vietų pradėjo sunktis aliejus. Viena iš jų, Majada, patarė Mirnai uždėti savo rankas ant ligonės. Ji uždėjo jas, ir, visoms meldžiantis, ligonė staiga pasveiko.

Kai Nikolas atvyko parsivežti Mirnos namo, kitos dvi moterys papasakojo jam, kas įvyko. Vyras subarė savo žmoną, nieko nesuprasdamas. Po trijų dienų, lapkričio 25-ąją, tokiu pat būdu pasveiko ir Mirnos motina, kuri tada buvo 70 metų.

O aliejaus išsisunkimas pro odos poras reiškia Dievo meilumą. Tai yra būdas, kuriuo Dievas žvelgia į mūsų širdis ir suteikia gydomos galios. Malonus aliejaus kvapas yra Dievo meilės ir gerumo akivaizdus pasireiškimas. Taip mano René Laurentin, Jėzaus ir Marijos apsireiškimų pasaulinio masto žinovas.

Damasko Mirnos aliejus – tai šimto procentų grynas alyvų aliejus, kuriame yra cholesterolio pėdsakų. Jo buvimas rodo jo žmogišką kilmę. Tačiau visi medikai sutinka, kad kūnas negali gaminti aliejaus. Čia reikalinga Dievo galia.

Be to, prisimintina, kad alyvų aliejus yra sakramentinė medžiaga. Didįjį ketvirtadienį vyskupas pašventina ir konsekruoja tris aliejus. Jie naudojami Krikšto, Sutvirtinimo, Kunigystės ir Ligonio patepimo sakramentams ir mūro šventovėms konsekruoti.

Prieš vedybas Nikolas dirbo Vokietijoje, Bulgarijoje ir Saudo Arabijoje. Savo darbui Bulgarijoje prisiminti Sofijoje jis pirko Švč. Marijos su Kūdikėliu Jėzumi pigios plastikos rėmuose dešimt 77 mm aukščio paveiksliukų, kuriuos vadino ikonomis. Vienas toks paveiksliukas kabojo Mirnos ir Nikolo miegamajame.

To paties mėnesio 27 d. iš paveiksliuko jų miegamajame pradėjo sunktis aliejus, kuris tekėjo ant grindų. Maldos metu toks pat aliejus sunkėsi iš Mirnos plaštakų. Nikolas tuojau pakvietė ten pat gyvenančius giminaičius. Atėję visi meldėsi. Per vieną valandą paveiksliukas pripildė keturis dubenėlius aliejaus.

Tų vakaro maldų metu Mirna staiga apkurto. Ji nebegirdėjo besimeldžiančiųjų. Pasirėmusi ant komodos visai arti paveiksliuko išgirdo švelnų balsą: „Mirna, neišsigąsk. Esu su tavimi. Atidaryk savo namo duris ir nieko neatstumk nuo savęs. Šviesa yra žvakė nuo manęs". Šviesa dingo drauge su balsu. Iš paveiksliuko aliejus tekėjo keturias dienas, pripildydamas kelis dubenis. Ir vėliau, kai Mirna meldėsi arba dvasiškis laimino ją, aliejus gausiai sunkėsi iš jos rankų, veido, o kartais ir iš kaklo ir akių. Nuo to laiko per kelerius metus

su degančiomis žvakėmis per Nazourų buto kambarius praėjo tūkstančiai įvairių tikėjimų žmonių.

Kitą dieną, 1982 m. lapkričio 28-ąją, atvyko pakviestas katalikas kunigas Elijas Zahlaoui, o su juo ir dar vienas. Valdžia atsiuntė gydytoją, kurį lydėjo keturi sargybiniai. Jiems įsakius, Mirna numazgojo savo rankas. Tada jie visi palydėjo Mirną į saloną ir paprašė ją melstis. Jai meldžiantis, aliejus sunkėsi iš jos rankų. Patikrinęs gydytojas tarė sargybiniams: „Dievas yra didis". Paėmę tuo aliejumi permirkusių medvilnės gabalėlių, jie išėjo. Nuo to meto į tuos mistinius įvykius valdžia žiūrėjo su pagarba.

Jiems išvykus, kun. Elijas apklausinėjo Mirną. Ji pasisakė, kad kalbanti tik 'Tėve mūsų' ir 'Sveika Marija', o trečiadieniais palydinti anytą į Šv. Kryžiaus šventovę. Melsdamasi ji nieko neprašė Dievą.

Mirna buvo patenkinta, kad aliejus sunkėsi iš paveiksliuko, bet nenorėjo, kad jis sunktųsi iš jos rankų. Tad ji tylomis meldė Mariją, kad ji sustabdytų aliejaus sunkimąsi iš jos rankų. Mirna norėjo, kad žmonės atvyktų dėl Marijos, o ne dėl jos. Netrukus tų maldų metu Mirna tarė Elijui: „Kunige, jaučiu, lyg Švč. Mergelė įėjo į mane".

Tada kun. Elijas nuvyko pas savo katalikų vyskupą, papasakojo apie įvykį ir davė jam pauostyti aliejuje sumirkytos medvilnės. Vyskupui atrodė, kad tai buvo šventos miros kvapas.

Išėjęs iš vyskupo raštinės, kun. Elijas pakvietė medicinos profesorių dr. H. Siagę. Šis pasakė, kad iš kūno negali sunktis aliejus. Nuo to meto atvyko daugelio tikėjimų tūkstančiai žmonių, išskyrus protestantus, kurie protestavo prieš katalikus ir Mariją. Švč. Motinai paprašius, niekam durys nebuvo uždarytos. Nikolo ir Mirnos gyvenimas tapo sujauktas. Jie neturėjo kada net maisto nusipirkti. Tik trumpa pertrauka būdavo po 4.30 val., kai ankstyvą rytą dar nebūdavo lankytojų.

Į Mirnos ir Nikolo miegamąjį lankytojai prinešė šimtus atspausdintų tokių pat ir panašių paveiksliukų, pažymėtų savininkų pavar-

dėmis. Daugiau kaip iš devynių šimtų tokių paveiksliukų taip pat sunkėsi aliejus. Jie buvo grąžinami savininkams.

Per pirmuosius metus aliejus sunkėsi ir iš kitų tikėjimų žmonių, išskyrus protestantus, nes jie piktavališkai buvo nusistatę prieš Švč. Mergelę Mariją. Taip pat kai kurie sentikiai dvasiškiai nesidžiaugė, kad daugis sentikių meldėsi drauge su katalikais. Keli jų dvasiškiai pastatė sargybą, kad jų tikintieji neitų melstis drauge su katalikais, nors jų arkivyskupas aprobavo tuos mistinius įvykius jų pradžioje. Vienas toks sargybinis nulaužė paveikslėlio rėmo ir paties paveikslėlio kampą, kad surastų, iš kur sunkėsi aliejus. Bet nieko nesurado. To sargybinio, kuris sužalojo paveiksliuką ir rėmą, ranka pradėjo skaudžiai niežėti. Mirna patepė aliejumi skaudamą vietą, ir niežėjimas dingo. Nuo to meto niekam šeimoje neteko susidurti su sargybiniais. Tik kartais policija tvarkydavo automobilių eismą, kai ypatingomis progomis atvykdavo didelės minios.

1983 m. kovo 24 d. Marija apsireiškė Mirnai ant namo plokščio stogo ir kalbėjo apie Bažnyčių vienybę, o po to pakilnojo savo rožinį. Abiem rankomis Mirna siekė paliesti jį. Tuojau iš jo kryželio pasipylęs aliejus pripildė Mirnos rieškutes ir ėmė bėgti ant grindų. Visi matė tekantį aliejų iš Mirnos rieškučių ir skubėjo gauti jo į savo rieškutes. Ir jos buvo pripildytos. Po to Marija pakėlė rožinį ir išnyko šviesos kamuolyje.

Nors Mirna, kaip ir Nikolas, mažai pažino katalikų tikėjimo mokslą, jos užduotis buvo mokyti žmones, jog Dievas nori, kad Bažnyčios susivienytų, kaip buvo pradžioje. Per šv. Paulių Šventoji Dvasia ragino: „Su visu nuolankumu bei meilumu, su didžia kantrybe palaikykite tarpusavio meilę, uoliai sergėkite Dvasios vienybę taikos ryšiais... Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas“ (Ef 4, 2.5; plg. Rom 8,14–15).

Mirna ir Nikolas 1985 m. spalio 10 d. dalyvavo šv. Mišiose Libane. Sugužėjo didžiausios minios žmonių. Aliejus sroveno iš Mir-

nos plaštakų. Žmonės grūdosi prie jos, kad gautų to aliejaus. Jos gyvybei grėsė pavojus. Bet staiga aliejus pradėjo sroventi iš krucifikso, kabojusio ant sienos. Visi puolė prie jo. Taip Mirna buvo išgelbėta, kad jos mirtinai nesutryptų.

Kristaus Žengimo į dangų šventėje, 1987 m. gegužės 28 d., kaip paprastai iš paveiksliuko aliejus sunkėsi po lašą kas sekundę.

1988 m. spalio 10 d. Mirna ir Nikolas vėl nuvyko į Libaną. Dėl didelės žmonių minios šv. Mišios buvo atnašaujamos mokyklos kieme. Jos buvo aukojamos visiems krikščionims. Nepasirodė tik protestantai. Mirnai priėmus šv. Komuniją, aliejus sunkėsi iš jos rankų. Vėliau ji pasakė: „Aliejus ateina iš jo (Kristaus), esančio ant altoriaus, o ne iš manęs".

Pravirkusi Mirna nubėgo į Šv. Jurgio šventovę ir parkrito po kryžiumi. Ji perėjo ekstazėn. Subėgo daug žmonių ir televizijos filmuotojai. Aliejus sunkėsi iš Kristaus kelių, blauzdų, pėdų ir iš dešinio skruosto. Iš Kristaus kojų aliejus tekėjo ant Mirnos veido. Ji regėjo Kristų. Matė jį šviesoje. Jis kalbėjo jai: „Mano dukra, kodėl

Mirna ekstazės metu ir kun. Juozapas Malouli

bijai? Esu su tavimi...Tu turi kalbėti garsiu balsu tiesos žodžius apie savo Kūrėją, kad mano galybė būtų matoma tavyje. Iš savo žaizdų padarysiu, kad tu pamirštum kentėjimus, patirtus iš žmonių. Nepasirink sau kito kelio. Aš jau esu parinkęs jį tau".

Dėl to aliejaus Vatikanas buvo neutralus, bet nuncijus pasirūpino, ir aliejus, išsisunkęs iš Mirnos rankų, pėdų, veido, kaklo, akių, buvo ištirtas laboratorijoje. Rasta, kad tai šimto procentų aliejus, nors iš tikrųjų visame pasaulyje net iš alyvų negalima gauti tokio grynumo aliejaus.

APREIŠKIMAI

Žmonėms meldžiantis prieš paveiksliuką, 1982 m. gruodžio 15 d. Mirna pajuto, kad neregimas angelas paėmė ją už rankos lygiai tą pačią valandą (23.37), kurią šv. Kotryna Labouré buvo nuvesta į koplyčią. Apie tą šventąją Mirna niekados nebuvo girdėjusi. Angelas nuvedė Mirną ant plokščio stogo. Ji ėjo drebėdama iš baimės ir sukniubo ant grindinio. Pakėlusi galvą, pamatė Mergelę Mariją. Išsigandusi Mirna klykdama nubėgo pas brolio žmoną, gyvenančią tame pačiame pastate. Tuojau ji buvo nunešta į jos buto saloną.

Kun. Elijas pasiteiravęs pasakė, kad Švč. Motina turėjusi užduotį. Tad greičiausiai ji vėl apsireikš. Mirna turinti pasiruošti.

Po trijų dienų, 1982 m. gruodžio 18 d. 23.37 val., beveik jėga neregimas angelas vėl nuvedė Mirną ant pastato stogo. Ją sekė apie dešimt žmonių, įskaitant jos vyrą ir tėvą. Medyje, esančiame kitoje gatvės pusėje, Mirna pamatė deimantinį kamuolį. Jis perskilo pusiau, ir Mirna išvydo tą pačią Ponią kaip ir prieš tris dienas. Jos galvą dengė baltas nuometas, ji vilkėjo balta suknele, kuri dengė jos pėdas. Kairėje rankoje Apsireiškusioji laikė rožinį.

Šventoji Marija atsklendeno oru skersai gatvės ir nusileido visai arti Mirnos, kuri šį kartą nepabėgo. Ji manė, kad visi regi Švč. Motiną, ne tik ji viena. Marija švelniai kalbėjo jai klasikine arabų

kalba: „Mano vaike, prisimink Dievą, nes Dievas yra su mumis. Tu manai viską žinanti, bet iš tikrųjų tu nieko nežinai. Tavo žinojimas yra netobulas. Bet vieną dieną tu viską sužinosi... Su visais gražiai elkis".

Ten buvę kiti žmonės nieko nematė ir negirdėjo. Mirnos tėvas meldėsi: „Mergele Marija, prašom, neatimk iš mūsų aliejaus". Atsakymą girdėjo tik Mirna: „Daviau jums daugiau aliejaus, negu prašėte. Bet aš duosiu jums kažką stipresnio už aliejų".

Tėvas klausė dukrą: „Ar matai Mergelę Mariją?" – „Taip, taip, ji yra čia". Mirna palietė Marijai pėdą per drabužį ir jautė ją kaip gyvą kūną.

Švč. Motina tęsė: „Gailėkis ir tikėk... Prisimink mane, kai esi laiminga. Skelbk mano Sūnų Emanuelį. Tasai, kuris skelbia jį, yra išganytas. Tasai, kuris ne..., jo tikėjimas yra tuščias. Mylėkite vieni kitus. Neprašau statyti man šventovės, įrenkite tik koplytėlę. Prašau meilės. Tie, kurie duoda pinigų bažnyčioms ir vargšams, neturėdami meilės, yra niekis. Dažniau lankysiu namus. Tie, kurie vyksta į pamaldas, kartais vyksta ne melstis... Pagelbėk kiekvienam, kuris prašo".

Baigusi kalbėti, Švč. Motina pasitraukė, praeidama be jokios kliūties per terasos tvorelę. Ji įėjo į tą patį šviesos kamuolį, kuris susivožė ir dingo šviesoje.

Mirna visa papasakojo kun. Elijui Zahlaoui, kuris viską surašė. Jis paaiškino Emanuelio vardo prasmę – Dievas su mumis, ko ji niekados nebuvo girdėjusi.

Dangiškoji Motina prašė žmones įrengti koplytėlę, bet jie nežinojo, kaip tą padaryti. Kitą dieną Švč. Mergelė paaiškino: „Išorinėje namo sienoje tepadaro nišą, išėmę vieną akmenį, ir jon tegul įdeda mane".

Pakviestas inžinierius rado tik vieną akmenį, kurį galėjo išimti, nesusilpninant pastato sienos. Jis buvo prie pagrindinio įėjimo. Išėmę akmenį, į nišą įdėjo paveiksliuką. Po juo pastatė marmuro du-

benėlį ir viską uždarė stiklo durelėmis. Iš paveiksliuko aliejus tekėjo taip gausiai, kad aliejaus burbulai išlauždavo stiklą su triukšmu.

Iš Švč. Motinos Mirna girdėjo slaptą pranešimą kun. Elijui. Ji priminė jam, kad kažkas įvykę jo gyvenime jos užtarimu.

Kristaus Žengimo į dangų šventėje, 1984 m. gegužės 31 d., aliejus sunkėsi iš Mirnos kaktos, veido, kaklo, rankų ir net iš akių. Kiekvieną kartą aliejus neapsakomai skaudžiai degino akis. Kun. Juozapas Malouli sakė norįs pamatyti Kristų. Mirna perėjo ekstazėn. Po to ji tarė: „Mačiau jį (Jėzų)". Ji nusišypsojo ir grįžo ekstazėn. Ekstazės metu kun. Juozapas badė jos pirštą adata, bet ji nereagavo. Tėvas mėgino kutenti, kunigas raižė jos padus atsuktuvėliu, bet ir į tai ji nereagavo.

Ekstazės metu Jėzus jai kalbėjo: „Mano dukra, esu pasaulio pradžia ir pabaiga. Esu tiesa, laisvė ir ramybė. Savo ramybę duodu tau. Tegul tavo ramybė nepriklauso nuo gerų ir blogų žmonių liežuvių. Galvok, kad esi menkutė. Tasai, kuris nelaukia pasitenkinimo iš žmonių ir nebijo jų pykčio, džiaugiasi tikra ramybe, ir tai bus tik per mane. Gyvenk linksmai ir nepriklausomai. Tenespaudžia tavęs sunkumai dėl manęs; būk linksma. Aš atlyginsiu tau. Tavo sunkumai ir kentėjimai ilgai netruks. Pamaldžiai prašyk amžinojo gyvenimo, kurio užsipelnai savo kentėjimais. Melskis, kad vykdytum Dievo valią".

Mirna neaiškiai regėjo Kristų. Kaip ir kitais kartais jis buvo stiprioje šviesoje apie šešiasdešimt metrų aukštyje, bet ji aiškiai girdėjo jo žodžius.

MIRNOS STIGMOS IR KENTĖJIMAI

Dažnai ypatingi mistikai turi Jėzaus kančios ir kitus regėjimus. Paprastai tokių regėjimų metu kai kurie gauna daugiau ar mažiau stigmų, kurios primena žmonijos Atpirkėjo Kristaus kančios žaizdas.

1983 m. spalio 24 d., antroje tos dienos ekstazėje, pirmą kartą Mirna pajuto vinis savo plaštakose. Jos nebuvo matomos. Spalio 28 d.

Marija paguodė ją: „Nebijok. Visa tai įvyko, kad Dievo vardas būtų pagarbintas. Nebijok. Tavo pavyzdžiu auklėsiu savo kartą". Lapkričio 4 d. abiejų rankų delnuose pasirodė raudonos dėmės. Lapkričio 7 d. Mirna pradėjo jausti skausmus pėdose. Visą laiką ji meldėsi, būdama lovoje, nes negalėjo paeiti. Jos motina buvo labai susirūpinusi.

Netrukus Mirna perėjo ekstazėn. Ją nusakė šitaip: „Atsiradau debesyse ir mačiau mūsų Motiną Mergelę Mariją. Ji man nusišypsojo. Ir aš nusišypsojau. Jos šypsena pasikeitė ir pasidarė liūdna". Grįžusi iš ekstazės, Mirna pamatė gulinti lovoje. Visi ten buvę graudžiai verkė, laikydami ją mirusia.

Mirna kentėjo ne tik penkių stigmų skausmus, bet jai kliuvo ir nuo žmonių, ir nuo savo vyro. Jiems nepatiko, kad, žmonėms išėjus vėlai po vidurnakčio, ji dirbo: keliaklupsčia valė grindis, skalbė, virė valgį ir kt. Jie sakė, kad ji neturinti dirbti, nes jos rankos Dievo palaimintos. Jos atsakymas buvo: „Ir Marija neturėjo tarnaitės". Ji kentėjo nuo vyro, kuris jos nelaikė savo žmona, o vienuole. Marija pasakė jai: „Neatvykau suardyti jūsų moterystės". Tik po puspenktų metų susilaukė pirmojo kūdikio. Vėliau dar trijų.

Nuo 1983 m. lapkričio 25 d. Mirnos stigmos kraujavo, o iš rankų taip pat sunkėsi aliejus. Jos namai buvo pilni kunigų katalikų ir sentikių. Minėtą dieną šešias valandas kraujavo šono, plaštakų ir pėdų stigmos. Po šešių valandų kraujavimas lyg savaime sustojo, ir pačios žaizdos užsitraukė. Po to ekstazėje Mirna regėjo Švč. Motiną, bet ji neužsiminė apie Mirnos stigmas bei jų skausmus.

Didįjį ketvirtadienį, 1984 m. balandžio 12 d., vėl atsivėrė stigmos. Šono stigma buvo trylikos centimetrų ilgio. Ji atsivėrė iš vidaus. Atrodė lyg iš vidaus išsprogdinta. Tais metais stigmos, arba žaizdos, buvo didesnės negu prieš metus. Po šešių kraujavimo valandų jos pačios užsivėrė, niekam nepagelbstint. Jų vietas dar skaudėjo kelias dienas, po to skausmas dingo.

1987 m. balandžio 16 d. Vakarų ir Rytų Bažnyčių Velykos išpuolė tą pačią dieną. Jei iš pradžių stigmos buvo labai mažos, tai antrą kartą jos buvo didesnės, o dabar jau gerokai didesnės. Be to, kaktoje atsirado viena erškėčių vainiko žaizda. Ji kraujavo, kaip ir kitos stigmos. Visos žaizdos atsivėrė beveik tuo pačiu metu. 14.46 val. abu artimieji kunigai, pirmasis ir antrasis dvasios vadas ir patarėjas, Elijas ir Juozapas, stebėjo ir matė, kaip atsiveria žaizdos. Kun. Elijas telefonu pakvietė šešis gydytojus, graikų katalikų patriarchą bei keletą kunigų ir italų ligoninės seseles paprašė, kad jos informuotų Vatikano nuncijų. Tada pakvietė prancūzų ligoninės atstovus ir kt. Visos kančios metu Mirnos dešinė koja buvo ant kairės lyg sukryžiuotos. Kunigui išskyrus jos kojas, ji vėl sudėjo jas kaip buvo prieš tai. Visą laiką ji šaukė: „Jėzau, Marija, pasigailėkite manęs, vargšės nusidėjėlės... Nebegaliu ilgiau pakelti to skausmo... Visa, Dieve, tavo garbei... už nusidėjėlius, iš kurių esu pirmoji... Jaučiu, kad jie kala vinis mano galvon... Mergele, maldauju tave... Visame savo kūne jaučiu skausmus... Labai skauda akis. ... Duokite man vandens".

Kun. N. Selmas padavė medvilne pamirkyto vandens. Ji sušuko: „Viešpatie, Viešpatie, stiprink mano menką tikėjimą... Viešpatie, Viešpatie! Mano Motina, pasakyk savo Sūnui... Mano Motina, sušvelnink mano skausmus... Viešpatie, pašalink savo vainiką. Viešpatie, pašalink... pašalink... Viešpatie, nebegaliu pakelti, ką tu pakėlei. Viešpatie, tu, tu esi Dievas... Aš esu žemės kirminas".

16.10 val. Mirna tęsė: „Viešpatie, neleisk man tapti pasibaisėtina...* Mergele, maldauju tave, tegul žmonės nebijo tavo Sūnaus reginio, o mano Motina". 16.17 val. jos pulsas buvo 100. Labai kentėdama ji prašė kun. Eliją melstis, kad Kristus sušvelnintų jos skausmus.

16.27 val. kraujas vėl sroveno iš jos kaktos. „O mano Motina... Mano galva, mano galva... Maldauju tave... Pašalink jį... Tegul būna,

* Kančios nupasakojime esantys daugtaškiai nėra pasakojimo praleidimai, tai Mirnos ilgesni atsidusimai jėgoms sukaupti, kad galėtų pasakoti.

Viešpatie, tavo valia... O Jėzau, maldauju tave. Pasigailėk manęs, tavo nusidėjėlės tarnaitės".

16.37 val. jos pulsas buvo 130. Ji vis šaukė: „Pašalink vinis iš mano galvos... Jis myli mus. Mes nemylime jo. Jis žino, kas myli jį. Jis kantrus su mumis. Savo valia jis galėtų mus sujungti... Jis galėtų sujungti (visas Bažnyčias)... Bet jis nori, kad tai ateitų iš mūsų".

16.40 val. Mirna mostagavo, norėdama pašalinti dyglius iš savo galvos ir smilkinių. Iki to meto ji buvo pilnos sąmonės. Nuo 16.45 iki 17.10 val. buvo praradusi sąmonę, nieko negirdėjo ir nejautė. Gavę leidimą iš Nikolo ir kunigų, gydytojai tikrino jos žaizdas. Jie valė jas ir matavo. Kaktos žaizda, pvz., buvo vieno centimetro gylio. Išvalytos žaizdos labiau kraujavo. 17.21 val. Mirna pamažu atmerkė akis. Ji jautėsi labai pavargusi. Paprašius papasakoti savo regėjimą, ji paklausė: „Ar visą kančią? Esu labai pavargusi... Negaliu pamiršti reginio.... Vėliau papasakosiu".

Įsakmiai paprašius ją, kapotais sakinukais ji sakė: „Iš tolo mačiau jį (Kristų), ateinantį nuo laiptų. Nešė kryžių... Raudonai aprengtas... Ant kaktos turėjo vainiką... Jie kopė į kalną. Mergelė Marija su kitais trimis. Buvo trys moterys... Daug kartų jie smogė jam..., kai jis buvo plakamas. Jie davė jam kryžių... Vienas nešė kryžių drauge su juo... Kryžiaus reginys... Žodžiai buvo tarti labai balsiai, lyg tai ne jis, kuris tarė juos: 'Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro'. Jie davė jam gerti... Jie perdūrė jį ietimi... Jis negėrė... Paskutinis žodis buvo sušukimas:'Tėve, atleisk jiems'. Gal jis mus turėjo omenyje... Aš nežinau. Kai jis iškvėpė, verkė... Tai buvo tylus reginys... Tiktai vienas vyras ir trys moterys nuėmė jį nuo kryžiaus... Pasaulis pasidarė juodas... Moterys, vienas kareivis, vienas vyras ir trys moterys... Moterys buvo apsirengusios juodai". Taip kun. Elijas užrašė Damaske 1987 m. balandžio 18 d.

Didįjį šeštadienį, 1987 m. balandžio 18-osios vakarą, srovenantis iš paveiksliuko aliejus pripildė dubenėlį. Namas buvo pilnas iš visur

atvykusių žmonių. Jie meldėsi. 22 val. aliejus sroveno iš Mirnos plaštakų ir akių, kurias neapsakomai skaudėjo. Ji meldėsi balsu: „O mano Viešpatie... O mano Mergele... Jėzau, pasigailėk manęs, nusidėjėlės tarnaitės... Aš nebegaliu... Bet tebūna tavo valia".

23.16 val. Mirną apėmė ekstazė. Ji labai kentėjo, žegnojosi. Pagaliau tarė: „Kristus prisikėlė". Ir atsimerkė. Nusišluostė akis. O visi ten buvę žmonės Rytų papročiu pakartojo tris kartus: „Kristus tikrai prisikėlė".

Šis pavyzdys yra tik vienas iš daugelio ar bent kelių atvejų, kai Mirna kentėjo Kristaus nukryžiavimo kančią už nusidėjėlių atsivertimą ir už Bažnyčių vienybę.

Kita proga, rugsėjo 7-ąją, Marijos gimtadienio šventės išvakarėse, ekstazės metu Jėzus pasakė Mirnai: „Žinok, kad kryžiaus nešimas yra neišvengiamas".

SUSKALDYTA DIEVO BAŽNYČIA

Viešpats Jėzus įkūrė tik vieną Bažnyčią, tik vieną tikėjimą, nes yra tik vienas Dievas. Todėl pakanka vienos Bažnyčios visų amžių ir visų tautų žmonėms išganyti. Tačiau dabar yra daug Bažnyčių. Jų vadai savąją Bažnyčią laiko Dievo įkurta, bet iš tikrųjų taip nėra. Jos yra žmonių įkurtos, suskaldant Dievo įkurtąją Bažnyčią. Čia neapsieita be Šėtono pagalbos.

Damaske 1983 m. kovo 24 d., Apreiškimo, arba Kristaus įsikūnijimo, šventės išvakarėse, Marija apsireiškė ant plokščio stogo. Tik Mirna ją regėjo ir girdėjo, nors ten buvo apie dvylika žmonių. Apsireiškusioji kalbėjo: „Mano vaikai..., Bažnyčia, kurią Jėzus įkūrė, yra viena, nes Jėzus yra vienas. Bažnyčia yra Dievo karalystė žemėje. Tasai, kuris ją suskaldė, nusidėjo. Tasai, kuris yra laimingas naujuose padaliniuose, irgi yra nusidėjęs. Jėzus įkūrė Bažnyčią. Ji buvo labai maža. Kai ji išaugo, buvo sudraskyta. Tasai, kuris ją sudraskė, neturi meilės. Būkite suvienyti. Aš sakau jums: melskitės, melskitės, melski-

tės... Nebūkite kaip (Izraelio) seniūnai. Mokykite kartas vienybės, meilės ir tikėjimo. Melskitės... už Žemės gyventojus".

Šv. Juozapo Darbininko šventėje,1985m. gegužės 1 d., aliejus sunkėsi iš Mirnos plaštakų ir veido. Ji regėjo Švč. Mariją, kuri prašė žmones tikėjimo vienybės, nes susiskaldymas plėšo jos Širdį.

Jau seniai kviesti Nikolas ir Mirna sekmadienį, tų pačių metų rugsėjo 4 d., nuvyko į didžiausią Sirijos šventovę, esančią al Chassakės mieste. Visų krikščioniškų religijų tikintieji, išskyrus protestantus, sugužėjo į ją – apie dešimt tūkstančių turėjo pasilikti už šventovės sienų. Šv. Mišių metu Mirna giedojo savo brolio parašytą Vienybės giesmę. Giedojimo metu aliejus sunkėsi iš jos plaštakų ir veido. Ji nusviro pereidama ekstazėn. Regėjo Mariją, kuri pakartojo, ką jau buvo sakiusi 1983 m. kovo 24 d., Dievo Sūnaus įsikūnijimo šventės išvakarėse: „Bažnyčia yra dangaus karalystė žemėje. Tasai, kuris skaldo ją, nusideda. Tasai, kuris yra laimingas suskaldytoje, taip pat nusideda... Nebijok. Esu su tavimi. Per tave auklėsiu savo (naują) kartą".

Šimtai žmonių sugužėjo 1985 m. rugpjūčio 14 d., Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų šventės išvakarėse, nes ypatingi reiškiniai per Mirną paprastai vyksta švenčių išvakarėse. Tą vakarą ji jautė, kad turi kažkas įvykti. Pagaliau 19.12 val. ji perėjo ekstazėn. Marija kalbėjo jai: „Laimingos šventos dienos. Mano šventė, kai matysiu jus visus danguje susirinkusius drauge. Jūsų maldos yra mano šventė. Jūsų tikėjimas yra mano šventė. Jūsų širdžių vienybė yra mano šventė".

Kitą dieną Jėzus kalbėjo Mirnai: „Eik ir skelbk visoms tautoms... Eik į tą tautą, kur viešpatauja iškrypimas". Atsidavę Dievo valiai, 1988 m. Mirna ir Nikolas išvyko į Jungtines Amerikos Valstijas. Visur, kur jie vyko, aliejus sunkėsi iš jos rankų, o daug kur ir iš paveiksliukų. Nuo to aliejaus pagijo daug ligonių. Tik vieną kartą per šv. Mišias nebuvo aliejaus.

Tų pačių metų rugsėjo 6 d. Nikolas ir Mirna grįžo iš JAV. Kitą dieną ekstazės metu Jėzus ragino Mirną daugiau dirbti dėl Bažnyčios

vienybės: „Iki šiol ne daug sutikai (Bažnyčių vadų). Sakyk mano vaikams, kad prašau juos vienybės... Eik ir skelbk (Bažnyčių) vienybę. Ten, kur tu būsi, aš būsiu su tavimi". Šios ekstazės metu Mirna buvo išėjusi iš savo kūno ir dvasia prisiartinusi prie Jėzaus.

Po ekstazės Didįjį ketvirtadienį, 1984 m. balandžio 18-ąją, Mirna, Nikolas, kun. J. Malouli ir visi namiškiai vyko į Didžiojo penktadienio visų tikėjimų vienybės pamaldas Švč. Marijos šventovėje. Prieš kelerius metus tokias vienybės pamaldas pradėjo kun. J. Malouli. Tik dalis žmonių tilpo šventovėje, kiti meldėsi gatvėse. Netoliese stovėjo Fatimos Marijos šventovė, kurioje 1977 m. verkė Fatimos Marijos statula. Šiuo metu žmonės supo abi Švč. Marijos šventoves, prašydami Dievą ir dangiškąją Motiną Bažnyčių susivienijimo malonės.

Daugis mano, kad dėl įvairių krikščionių apeigų ir tikėjimo tiesų aiškinimo, dvasininkų skirtingų šventimų, bažnytinės santvarkos, Kristaus mokslo aiškinimų ir bažnytinių įstatymų įvairovės Bažnyčios jokiu būdu negali susivienyti. Tik vienas Dievas gali jas suvienyti. Taip, Dievas gali, bet jis nori, kad geros valios skirtingų tikėjimų vadai imtųsi suvienyti visas Bažnyčias, visus tikėjimus, prašydami Dievą pagalbos.

Vienas Bažnyčios apaštalas, labai išmintingai samprotaujantis, sakė, kad visos Bažnyčios, pripažindamos popiežiaus autoritetą ir Dievo valią jame ir priimdamos visas tikėjimo tiesas, gali turėti savo apeigas, savo įstatymus, savo santvarką. Šitaip tvarkomasi Jungtinėse Amerikos Valstijose, kurias sudaro daug valstijų. Kiekviena valstija turi savo gubernatorių, savo seimą, savo įstatymus. Bet tuo pat metu pripažįsta bendrą prezidentą, federalinį seimą ir aukščiausiąjį teismą. Visos valstijos ir jų gyventojai paklusniai vykdo federalinius (bendrus) įstatymus. Valstijų seimai neleidžia įstatymų, priešingų federaliniams įstatymams.

Panašiai galėtų tvarkytis suvienyta Bažnyčia. Bet visa tai priklauso nuo atskirų Bažnyčių vadų ir jų narių geros valios. Todėl visų Baž-

nyčių vadai ir nariai turi daug dirbti, dar daugiau aukotis ir melstis. Šėtonas viską daro ir darys, kad Bažnyčių vadai pasikeltų į puikybę, kuri yra skaldymosi, o ne vienijimosi priežastis. Visi puikuoliai sako: o kas aš, o kas mes? Tegul kiti ateina pas mus, jei nori vienybės. Mes niekam nesilankstysime. Mūsų tikra Bažnyčia, tikras tikėjimas. Tad mes joje ir pasiliksime. Mes visus kviečiame jungtis su mumis. Taip kalba Bažnyčių vadai. Jei šitaip visi galvos ir kalbės, niekados Bažnyčios nesusivienys. Svarbiausia Jėzaus ir Marijos apsireiškimų ir apreiškimų priežastis Damaske yra noras suvienyti Bažnyčias ir tikėjimus. Toks yra Dievo troškimas ir valia.

Tokią Dievo valią patvirtino pop. Jonas Paulius II 1995 m. gegužės 30 d. enciklikoje apie krikščionių susivienijimo reikalingumą. Jis tvirtina, kad visų krikščionių vienybė yra Dievo valia ir prie širdies tų, kuriems Viešpats patikėjo priklausančius Kristaus įsteigtai Bažnyčiai. Popiežius kviečia visas krikščioniškąsias Bažnyčias atnaujinti dialogą, pagrįstą meile ir nuoširdžiu supratimu. Praeityje abi pusės padarė klaidų ir įžeidimų, kurie prisidėjo prie Bažnyčios suskilimo. Dabar katalikų vardu popiežius atsiprašo. Regimai vienybei pasiekti būtinas bendras susitarimas esminėse srityse, įskaitant Petro sosto pripažinimą, Eucharistijos supratimą, Kunigystės sakramentą ir Bažnyčios mokymą apie Mariją.

Visa tai priklauso nuo Bažnyčių vadų ir jų narių geros valios, maldų, pasiaukojimo, darbo. Jei visos krikščioniškos Bažnyčios bei religijos būtų Dievui priimtinos, jis neprašytų mus jų susivienijimo jo įkurtosios Bažnyčios duotu pavyzdžiu ir padėtu pamatu ant Petro Uolos.

KĄ TURĖTUME DARYTI?

Apreiškimų Damaske trečiųjų metinių proga, 1985 m. lapkričio 26-ąją, Mirnos ekstazė truko pusantros valandos. Jėzus klausė ją: „Mano dukra, ar norėtum būti nukryžiuota ar pagerbta?“ – „Norė-

čiau būti pagerbta", – atsakė ji. – „Ar norėtum būti pagerbta kūrinių ar Kūrėjo?" – „Kūrėjo", – atsakė ji. – „Tai bus nukryžiavimas, nes kuo labiau žiūri į kūrinius, tuo labiau nutolsti nuo Kūrėjo meilės. Mano dukra, noriu, kad karščiau melstumeis ir atsižadėtum savęs. Juk tas (kuris atsisako savęs) iš Dievo laimi stiprybės ir didingumo. Aš leidausi nukryžiuojamas iš meilės jums. Noriu, kad jūs visi priimtumėte ir neštumėte kryžių iš paklusnumo, meilės ir kantrybės ir lauktumėte mano atėjimo. Tas, kuris dalijasi mano skausmu, dalysis mano garbe. Išganymas yra pasiekiamas per kryžių. Nebijok, mano dukra. Iš savo žaizdų duosiu tau užtektinai (malonės), kad apmokėtum nusidėjėlių skolas".

Kitą sykį Viešpats pasakė Mirnai, kad išganymas pasiekiamas per kryžių ir kančią. Tik visi kentėjimai, net mažiausi skausmai, nepatogumai, įžeidimai, šmeižtai, niekinimai paaukotini Dievui Jėzaus, Marijos ir šventųjų pavyzdžiu.

Toliau Viešpats Jėzus ir Motina Marija prašo mus daug melstis išganymo malonei gauti ir kad atsiteistume už savo ir kitų nusikaltimus. Dangiškoji Motina prašo mus kalbėti rožinį, kuris yra labai galingas ginklas apsiginti nuo piktojo, patikti Dievui ir pagelbėti kitiems pasiekti išganymą. Apreiškimo, arba Kristaus Įsikūnijimo, šventės išvakarėse, 1983 m. kovo 24 d., pvz., Švč. Motina kalbėjo: „Melskitės, melskitės, melskitės! Kokie gražūs yra mano vaikai, kurie klūpi... Melskitės už Žemės gyventojus". Mirnos ekstazių bei šventų valandų metu susirinkusios minios visą laiką meldžiasi, kalbėdamos rožinį. Kasdien ten meldžiamasi daug valandų, kad taip pagelbėtų Viešpačiui Jėzui ir dangiškajai Motinai išganyti daugiau žmonių.

1986 m. lapkričio 26 d. ekstazėje esančią Mirną Jėzus prašė melstis už nusidėjėlius. Jis sakė: „Melskis už nusidėjėlius. Už kiekvieną maldos žodį išliesiu ant nusidėjėlio savo Kraujo lašą".

„Mano vaikai, – 1983 m. vasario 21 d. kalbėjo apsireiškusi Švč. Motina, – neįžeiskite išdidžių žmonių, kurie neturi nusižeminimo.

Nuolankūs trokšta daryti pastabas, kad pataisytų jų klaidas. Juk sugadintas ir išdidus nepriims pastabų ir taps priešu". Aišku, kad Marija nori to, ką sakome, kalbėdami Viešpaties maldą: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams".

Šeštųjų metinių proga, 1988 m. lapkričio 26-ąją, prisirinko daug žmonių vakaro maldai; netilpo name. Mirna regėjo Jėzų. Jis kalbėjo: „Mano vaikai, ar tik tiek darote iš meilės man?... Įpraskite pasninkauti ir melstis, nes malda pažįstate mano tiesą ir iškenčiate visus smūgius. Melskitės už tuos, kurie pamiršo man padarytus pažadus... Noriu, kad surinktumėte visus žmones man, kaip kad aš esu kiekviename jumyse. O dėl tavęs, mano dukra, ... būk stipri, ir tegul tavo liežuvis būna lyg kalavijas, kuris kalba mano vardu. Būk tikra, kad aš esu su tavimi ir su jumis visais".

Rūpindamasi apsaugoti žmoniją nuo visuotinės bausmės ir nuo amžinos pražūties, dangiškoji Motina visur, kur tik apsireiškė, prašė visus skleisti jos pranešimus, kad daugiau žmonių suprastų gyvenamo meto svarbą ir susirūpintų savo ir kitų išganymu.

Dėl to dangiškoji Motina liepė Mirnai ir Nikolui keliauti, kur tik jie gali būti pakviesti ir net siunčiami, kad kalbėtų žmonėms apie Dievo ir Švč. Motinos Marijos pageidavimus. Dėl to daug kur Mirna drauge su savo vyru ir kartais kitų lydimi keliavo į daugelį šalių. Jie lankėsi Libane, Izraelyje, Italijoje, Kanadoje, Jungtinėse Amerikos Valstijose ir kitur. Visur susirinkusiems Mirna kalbėjo apie Jėzaus ir Marijos pranešimus, pamokymus, reikalavimus. Po to vykdavo maldos valanda, kaip užsiminta jau anksčiau.

Viešpats Jėzus ir jo Motina ragina mus sąžiningai atlikti savo pašaukimo pareigas, kaip Bažnyčios, šeimos ir visuomenės narių, ir rūpintis vieni kitų išganymu.

„Mano dukra, – Viešpats kalbėjo Mirnai 1986 m. spalio 15 d., – nesisielok dėl žemiškų dalykų. Juk per mano žaizdas užsitarnausi amžinąjį gyvenimą... Noriu, kad tu baigtum savo užduotį, nes negali eiti

dangun, žemėje neatlikusi uždėtos pareigos... Sakyk mano vaikams (visiems žmonėms): tegul jie visados ateina pas mane, o ne tik tada, kai aš atnaujinu savo Motinos šventę. Juk visados aš esu su jais".

Kaip jau minėjome, Mirnos ir Nikolo šeimą dangiškoji Motina laiko pavyzdžiu. Kaip sakėme, Viešpats prašė ją būti gera žmona, motina ir seserimi. Jie gyvena pagal Dievo šventą valią. Mirnos meilė Kristaus Kūnui ir Kraujui yra įkvėpimas visiems, kurie pažįsta ją... Ji žino, kad Viešpaties rankose ji turi pavedimą nešti Kristų pasauliui. Būdama nusižeminusi ji niekados laiptais nesiartina prie altoriaus, nors jai ten būtų padėta kėdė, nes žino, kad altorius nėra vieta moterims. Todėl pasilieka tarp žmonių ir nenori, kad moterys būtų skaitovės šv. Mišių metu. Ypač ji nemėgsta, kai moterys dalija šv. Komuniją. Tik įprastinis dalyvavimas šv. Mišiose padaro Bažnyčią dangaus karalyste.

IŠGIJIMAI IR ŠVČ. MOTINA

Iš Mirnos rankų bei iš paveiksliukų išėjusiu aliejumi Viešpats pagydė daug ligonių ir sustiprino jų tikėjimą. Štai keletas pavyzdžių.

Kaip jau minėjome, 1982 m. lapkričio 22 ir 25 d. pasveiko Layla ir Mirnos motina. Tų pačių metų gruodžio 19 d. buvo atvestas devynerių metų amžiaus suparalyžiuotas berniukas, kuris niekados nevaikščiojo. Mirna ir jos tėvas meldėsi. Mirna (iš jos plaštakos ištekėjusiu aliejumi) patepė berniuko kojas – pėdas, blauzdas, kelius ir jis staiga pasveiko. Visiems matant ėmė vaikščioti ir net šokinėti pirmą kartą savo gyvenime.

Po šešių dienų atvyko vyras pasiremdamas ramentais, o iškeliavo be jų. Išvykdamas jis laikė juos iškėlęs rankose, kad visi pamatytų stebuklingą išgijimą.

Už visai aklą musulmonę meldėsi Mirna ir visi su ja esantys. Išsisunkusiu iš savo rankų aliejumi Mirna patepė aklosios akis, ir musulmonė atgavo regėjimą.

1983 m. sausio 26 d. atvyko vyras, kurio ranka buvo suvytusi daugiau kaip trylika metų. Jis meldėsi koplytėlėje prie paveiksliuko, iš kurio sunkėsi aliejus, ir pasveiko.

Mirnai ir Nikolui, kartais su kai kuriais palydovais, lankantis kuriose nors vietose, Mirna pasakodavo susirinkusiems apie mistinius reiškinius Damaske. Po to visi melsdavosi. Išsisunkusiu iš Mirnos rankų aliejumi patepus, bent keli ligoniai pasveikdavo. Sakoma, kad kitur daugiau pasveiksta, negu Damaske.

1988 m. lapkričio 26 d. pasibaigus apsireiškimams Damaske, stebuklai tebevyko. Antai 1989 m. liepos 7 d. įvyko keturi stebuklai, ir daugiau žmonių suprato vienybės reikalingumą pagal Kristaus žodžius, pasakytus Paskutinės vakarienės metu, „kad jie pasiektų tobulą vienybę" (Jn 17,23). Tik turime suprasti, kad dabartiniai stebuklai bei apreiškimai nesukuria naujų tikėjimo tiesų, o tik patvirtina ir paaiškina jau esamas.

Viešpats Jėzus liepia visiems tikintiesiems gerbti jo Motiną Mariją. Štai du tokie pareiškimai.

Švč. Mergelės Marijos gimtadienio šventės išvakarėse, 1985 m. rugsėjo 7 d., didelės minios sugužėjo į mistikės Mirnos namus. Vakaro maldų metu aliejus sroveno iš jos plaštakų, veido ir akių, kurios degė lyg ugnis. Ji perėjo ekstazėn ir nebejuto akių skausmo. Stiprioje šviesoje Mirna vos įžiūrėjo Viešpaties Jėzaus siluetą. Tačiau aiškiai girdėjo jo žodžius: „Aš Kūrėjas. Aš sukūriau ją, kad ji sukurtų mane. Džiaukitės, nes dangus džiaugiasi Tėvo Dukra. Gimė Dievo Motina ir Šventosios Dvasios Nuotaka, kad jūsų išganymas būtų įgyvendintas". Tai reiškia, kad Švč. Mergelės Marijos gimimu pradėtas išganymo pumpuras.

Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų šventės išvakarėse, 1987 m. rugpjūčio 14 d., namie, kai buvo susirinkę daug žmonių, Mirna turėjo regėjimą. Visi kalbėjo rožinį ir giedojo. Iš akių tekantis aliejus degino jos akis. Ekstazės metu ilgoką laiką ji regėjo tik šviesą. Po

to išryškėjo žmogus – Viešpats Jėzus. Jis tarė Mirnai: „Mano dukra, ji yra mano Motina, iš kurios gimiau. Tasai, kuris gerbia ją, gerbia mane. Tas, kuris atmeta ją, atmeta mane. Ir tas, kuris prašo ją, gauna, nes ji yra mano Motina".

Tais žodžiais Viešpats Jėzus įsako, kad mylėtume jo Motiną labiau už visus kūrinius, nes per ją atėjo Išganytojas, kuris žmonijai atnešė išganymą.

KĄ SAKO BAŽNYČIA?

Aliejus 1982 m. pradėjo sunktis iš Marijos su Kūdikėliu Jėzumi paveikslėlio, kurį Nikolas Nazour buvo pirkęs Bulgarijoje, ir iš jo žmonos Mirnos plaštakų. Gruodžio 30 d. Nikolas ir Mirna nuvyko pas Nikolo tikėjimo graikų sentikį patriarchą Ignacijų IV Hazimą ir papasakojo, kas vyksta jų namuose. Patriarchas pažadėjo kitą dieną oficialiai paskelbti apie stebuklingus įvykius. Iš tikrųjų rytojaus dieną visose graikų sentikių šventovėse buvo skaitomas oficialus patriarcho pareiškimas, jog jis oficialiai pripažįsta, kad Nazourų namuose vykstantys reiškiniai yra stebuklingi.

Visus pirmuosius metus niekas neabejojo stebuklais. Šimtai kunigų, vienuolių ir penki vyskupai lankė arba bent susipažino su įvykiais. Nė vienas jų nepasmerkė. Apie tuos įvykius buvo informuotas ir Vatikanas, bet jis laikėsi neutraliai, nes jų aprobavimo arba pasmerkimo teisę turi vietos vyskupas ordinaras.

1984 m. pronuncijus Nicolo Rotunno aplankė Mirną jos bute. Jam matant aliejus sunkėsi iš Mirnos plaštakų ir iš Marijos su Kūdikėliu paveikslėlio. Vėliau pronuncijus slapta susitiko su Mirna Jėzaus Mažųjų seselių vienuolyne Damaske, kur juodu asmeniškai kalbėjosi. Be to, pronuncijaus rūpesčiu laboratorijoje buvo padaryta šio aliejaus analizė. Rasta, kad tai šimto procentų aliejus, nors iš tikrųjų Žemėje jokia valykla negali išgauti tokio gryno aliejaus.

1985 m. kovo 3 d. Nikolas, Mirna, kun. Elijas Zahlaoui, kun. Juozapas Malouli ir dar keli nuvyko pas katalikų vyskupą Paulių Bourkhochą. Jie informavo jį apie mistinius reiškinius Damaske.

Tik katalikų vyskupas ordinaras sprendžia, ar apsireiškimai ir pranešimai yra autentiški. Dar niekados taip neatsitiko Bažnyčios istorijoje, kad oficialiai pasmerkti apsireiškimai bei apreiškimai būtų paskelbti autentiškais. Roma niekados nėra pakeitusi vietos vyskupo ordinaro sprendimo. Katalikų Bažnyčia yra labai atsargi. Tad aprobuojama arba atmetama po ilgų specialios komisijos tyrimų ir tik tada vyskupas skelbia savo oficialų sprendimą. Damasko mistinių įvykių atveju daug vyskupų katalikų ir sentikių yra teigiamai pasisakę, bet kol kas vyskupas ordinaras nėra taręs lemiamo žodžio. O dėl Mirnos jau priimtas sprendimas, kad ji yra paklusni, ištikima katalikų mokslui ir tradicijai, paprasta, kad jos elgesyje nėra apgaulės.

APSIREIŠKIMAI KITUOSE AZIJOS KRAŠTUOSE

Šiame skyriuje labai trumpai aprašomi Švč. Marijos arba Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos apsireiškimai kitose Azijos žemyno valstybėse ir Australijoje.

APSIREIŠKIMAI IRAKE

Irakas užima didžiąją buvusios Mezopotamijos dalį. Tai Vidurio Rytų valstybė. Jos plotas – 301,7 tūkst. kv. km, gyventojų – 19,8 mln. Devyniasdešimt procentų gyventojų yra musulmonai, kiti įvairių šakų krikščionys, iš jų apie du procentus sudaro įvairių apeigų katalikai, panašiai kaip ir Sirijoje.

Šiaurės Irako Mozulės mieste, nepilni du kilometrai nuo buvusio Ninevės miesto (žr. Jona 3 ir 4), Viešpats Jėzus ir Švč. Motina Marija 1991 m. rugpjūčio 15 d., Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų šventėje, pradėjo apsireikšti keturiolikametei ūkininkų Bašerų dukrai Dinai. Ji gavo iš Jėzaus ir Mergelės Marijos labai svarbius pranešimus Bažnyčiai ir visam pasauliui. Dina yra įpareigota kalbėti visoms Bažnyčioms, kad jos susivienytų ir kad gyvename paskutiniuosius laikus, nes artinasi Dievo karalystė ir Kristaus antrasis atėjimas. Dina priklauso sirų ortodoksų (sentikių) krikščioniškai Bažnyčiai.

Nuo minėtos dienos per pirmuosius penkis mėnesius aštuonis sykius Dina kentėjo stigmų skausmus ir turėjo penkiasdešimt keturias ekstazes. Regėjimai vyko namie ir šventovėje.

Dina sako, kad Viešpats Jėzus apsireiškęs jai labai stiprioje šviesoje, kad vieną kartą ji buvo apakusi tris dienas, kaip šv. Paulius prie Damasko.

Kartą apsireiškimo metu iš Marijos plaštakų sunkėsi aliejus. Netrukus toks pat aliejus sunkėsi iš Dinos plaštakų. Nuo to meto šis gydomas aliejus yra pasirodęs Dinos veide, kaip ir jos plaštakose. Tai

vyko ir vyskupams bei kitiems aukštiems Bažnyčios vadams matant. Yra įvykę nemažai išgijimų. Antai keturi išgijimai įvykę Švč. Marijos šventovėje Bagdade, matant Bažnyčios vadams. Įvyksta išgijimų, kai Dina meldžiasi už ligonius ir jų kaktą patepa aliejumi darydama kryžiaus ženklą. Taip pat tie, kuriuos ji peržegnoja aliejumi, gauna malonių, kurias regi tik Dina.

Dina sako, kad vieną kartą ekstazės metu Kristus nuvedęs ją į Golgotą ir pasakęs: „Dina, tu dalyvausi mano kentėjimuose". Ir ji tada kentėjo abiejų plaštakų, pėdų, šono ir kaklo stigmų skausmus.

Dina sako, kad ekstazėje kartą buvusi perkelta į dangų, kur regėjo tūkstančių tūkstančius angelų aplink Dievo sostą. Danguje ji kalbėjosi su kai kuriais šventaisiais.

Dina gavo ir kitų įvairių pranešimų. Pavyzdžiui, 1991 m. Kalėdų dieną, Marija džiaugsmingai kalbėjo jai: „Mano šventė yra tada, kai visi yra suvienytoje Bažnyčioje". Tų pačių metų gruodžio 27 d. iškilmingai ir tvirtai pareiškė Viešpats: „Vienybė, meilė, tikėjimas".

1992 m. sausio 14 d. Viešpats kalbėjo: „Budėkite, nes nežinote, kada vagis ateina. Aš ateisiu kaip vagis naktį".

Tą pačią dieną Marija kalbėjo: „Budėkite, mano vaikai. Prisiminkite, ką jums sakiau: melskitės, melskitės, melskitės. Melskitės mums, kad pagelbėtume išganyti jūsų sielas. Dėl to dalyko pasninkaukite. Kai meldžiatės, tikėkitės dangaus ramybės savo širdyse. Duodu tuos pranešimus, kad galėtumėte daryti, ką jums sakau. Perkratykite savo sąžines. Išpažinkite nuodėmes kunigui ir gaukite išrišimą. Vertai priimkite šv. Komuniją, kad susijungtumėte su mano Sūnumi. Atidarykite Bažnyčios duris ir neuždarykite jų. Aš jus apipilsiu malonėmis. Jūsų sielos yra aptemdytos nuodėmių. Kiekvienas turi skleisti mano pranešimus visoms Bažnyčioms, visoms tautoms! Mano vienintelis klausimas yra toks: kodėl uždarote man savo širdžių duris? Myliu jus. Mano meilė bus jumyse. Mylėkite vieni kitus. Perkratykite savo sąžines ir nesitolinkite nuo manęs".

Tą pačią dieną Viešpats Jėzus vėl kalbėjo Dinai, adresuodamas visiems žmonėms: „Mano žmonės, mano Širdis plyšta, jausdama jūsų atmetimo kietumą. Kodėl vyksta tai? Mano numylėtiniai, pasakykite, kodėl taip yra? Kodėl atsižadate manęs? Kodėl jūsų sielos yra paskendusios tamsoje. Daugis eina į mano namus (šventovę) ne melstis, o iš tuštybės. Mano namuose yra netinkamai apsirengusių. Mano širdis plyšta, regint visa tai. Kodėl jūs bėgate nuo manęs?

Mano dukra, ... Visur pagelbėsiu tau. Tu esi su manimi ir aš esu su tavimi ir su visais tikinčiaisiais. Skelbk šį pranešimą visoms Bažnyčioms. Tu pavargsi, ir tas darbas tau įkyrės, bet ir aš kenčiu. Sakyk mano žmonėms, kaip labai aš kenčiu.

Susivienykite, susivienykite, susivienykite, kad galėtumėte atsispirti priešams ir visiems tiems, kurie priešinasi man. Nekovokite prieš tuos, kurie yra prieš jus, bet priimkite juos nuoširdžia meile. Būk kvapi kaip balta gėlė iš dangaus pilies".

Paminėtini kiti svarbesni Viešpaties Jėzaus reikalavimai, gauti per regėtoją Diną. Reikia melstis iš širdies gilumos šventovėse ir namie. Visi žmonės turi atgailauti, nes Jėzaus grįžimas nebetoli. Tikintieji turi uždegti žvakes Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos Marijos garbei. Baigdami maldas, sukalbėkite tris kartus: „Viešpatie, pasigailėk". Pasninkaukite, susilaikydami nuo maisto, ypač nuo liežuvio piktnaudojimo. Artinkitės prie Viešpaties visi, kurie turite sunkumų širdyse, „ir aš atgaivinsiu".

Bagdado ir Mozulo Irake, Australijos, Jeruzalės ir Ammo Jordane sentikių vyskupai filmavo Dinos ekstazes. Jie visi yra susidarę teigiamą nuomonę.

Vykstant ekstazėms ir regėjimams, Dina turėjo būti ištirta gydytojų, psichologų ir dvasiškių. Ji rasta visiškai sveika.

Sirijos sentikių patriarchas Zakka 1991 m. gruodžio 20 d. išleido oficialų dekretą. Jame, be kita ko, pasakyta: „Aš tvirtinu, kad gavau tyrimų davinius apie dangiškus reiškinius, kurie supa vieną iš tikin-

čiųjų, Diną. Dėkoju Dievui už šią didelę malonę ir už labiausiai pritrenkiančius stebuklus ir nuostabius įvykius, kuriuos jis yra suteikęs per Diną ir jos rankas".

Be to, Bagdado vyskupas pasakė, kad Dinos vizitas į Bagdadą buvo Kristaus gyvo buvimo galybės ženklas pasaulyje.

APSIREIŠKIMAI VIETNAME

Vietnamas (Pietų žemė) yra Indokinijos rytinė dalis. 1954 m. jis buvo padalytas į dvi dalis: komunistų valdomą šiaurinį su 17,5 mln. gyventojų ir pietinį, tada nepriklausomą respubliką, su 16 mln. gyventojų. Pietų Vietname 1961 m. prasidėjo gerai parengtas komunistų sukilimas. Pietiečiams Jungtinės Amerikos Valstijos pradėjo teikti pagalbą ginklais ir maistu ir taip įsivėlė į karą, kurį pralaimėjo 1975 m. pradžioje.

Aštuoniolikos metų jaunuolis, vardu Stepas Ahn, 1969 m. įsijungė į Pietų Vietnamo armiją. Po kelių mėnesių jis buvo nuleistas į Š. Vietnamą, kad susektų, kur yra amerikiečiai belaisviai. Stepas ir trys amerikiečiai buvo suimti, įkalinti ir kankinti. Įšvirkštus keturis sykius tam tikro skysčio, jis buvo visiškai suparalyžiuotas, negalintis nei vaikščioti, nei kalbėti. 1970 m. jis buvo paleistas ir amerikiečių gydytas Vietname veteranų ligoninėje. Bet joks gydytojas negalėjo jam pagelbėti. Vaikinas turėjo labai gilų pamaldumą Marijai. Jis prašė ją malonės, kad pasveiktų. Jam meldžiantis amerikiečių veteranų ligoninėje, kažkoks berniukas aplankė jį ir tarė: „Tu turi vykti namo, kad pasveiktum. Nors čia medicinos technika aukšto lygio, tu mirsi".

Viską apgalvojęs, jaunuolis nusprendė, kad Švč. Motina siuntusi berniuką jam pagelbėti. Kaip tik tuo metu į veteranų ligoninę buvo atnešta Fatimos Marijos statula. Ligoninės kapelionas nešė ją prie kiekvieno ligonio, kad jis pasimelstų. Kai ją atnešė prie Stepo, jis pamatė, kad Marijos statula verkė.

Saigonas, P. Vietnamo sostinė, krito 1975 m. balandžio 30 d. Komunistai perėmė ir ligoninę ir iš jos išrašė Stepą. Iš amerikiečių buvo gavęs ligoniams vežioti kėdę. Pats vienas ja nusiyrė į Binh Loi kaimelį, kur gyveno jo įseserė. Ten apsigyvenęs, dažnai kalbėjo rožinį. 1975 m. spalio 12 d. popiet jam apsireiškė Švč. Motina Marija ir tarė: „Rytoj metinės mano apsireiškimo Fatimoje... Aš pagydysiu tave, kad vėl galėtum vaikščioti ir kalbėti". Jis užrašė tai ant popierėlio, kad praneštų savo įseserei. Ji palaikė jį pakvaišusiu. Bet jis pats nenustojo vilties pasveikti.

Tų pačių metų gruodžio 21 d. Švč. Marija vėl apsireiškė Stepui. Ji liepė jam išeiti kieman, kad ji duotų jam ženklą. Atsidūręs kieme, danguje pamatė kometą ir Švč. Motiną jos priešakyje.

Trečią kartą Švč. Motina apsireiškė gruodžio 22 d. Ji liepė Stepui Kalėdoms aplankyti savo šeimą. Kitą vakarą šeimai išvykus į vidurnakčio Mišias, pasilikęs namie, jis kalbėjo rožinį, kai vėl jam apsireiškė Švč. Motina. Ji kalbėjo: „Spalio 12 d. pažadėjau išgydyti tave, kad išmėginčiau tavo tikėjimą. Nors to nepadariau, bet tu visados tikėjai manimi... Gruodžio 28 d. 9 val. Sinh Loi Fatimos centre pagydysiu tave, ir tu vėl galėsi vaikščioti ir kalbėti. Tu turi ten nuvykti iš vakaro ir visą naktį pasilikti su manimi. Tau pasakysiu, ką turi daryti..."

Stepas tvirtai tikėjo, kad pasveiks. Dėl to prašė savo šeimą sukviesti kiek galima daugiau giminaičių ir draugų, kad jie būtų stebuklo liudininkai. Bijodami komunistų, daugis nepatikėjo, ir atvyko tik keli. Stepas taip pat prašė, kad atvyktų valdžios atstovų ir privačių gydytojų, bet nė vienas neišgirdo jo kvietimo. Jis pats vienas turėjo ten vykti savo vežiojamoje kėdėje. Nuvykęs ten anksčiau, turėjo laiko, todėl pakvietė netoli buvusius vyskupą ir vienuolyno viršininkę būti stebuklo liudininkais. Bet nė vienas jų nepasirodė.

Nuvykęs į Fatimos centrą, Stepas papasakojo savo istoriją kunigui Vo Van Bo, pamaldžiam centro direktoriui, kuris per kelerius

metus buvo matęs daug pamaldžių maldininkų. Kunigas Bo mielai leido Stepui naktį praleisti šventovėje. Bet seselė, nesupratusi ir nepatikėdama tokiu leidimu, užrakino šventovės vartus ir neįleido jo vidun. Stepas pradėjo kalbėti rožinį ir baigdamas pirmąją paslaptį atsiprašė Švč. Motiną, kad negalėjęs įvykdyti jos paliepimo. Staiga jis atsirado stipriai apšviestos šventovės viduje, nors vartai buvo uždaryti. Prie vartų atvyko komunistai kareiviai, pasirengę sutikti pavojų su ginklais rankose, nes stipri šviesa švietė šventovėje. Stepas pabūgo, bet Marija patikino jį: „Mano saugomas tu neturi bijoti". Kai aplink ją sumažėjo šviesos, jis pamatė, kad kareiviai pasitraukė.

Kareiviams pasitraukus, Švč. Motina buvo aiškiai regima su rožiniu rankoje. Ji pakėlė rožinį, sakydama: „Stepai, aš tau duodu šį rožinį. Paimk ir kalbėk jį ir atgailauk už savo nuodėmes. Rytoj 9 val. aš pagydysiu tave. Tu vėl vaikščiosi ir kalbėsi. Ar esi pasirengęs priimti visus kentėjimus, kurie ištiks tave dėl viso to". Jis užrašė ant popierėlio, kaip buvo pratęs susikalbėti: „Motina, esu pasirengęs priimti visus iš bet kur ateinančius kentėjimus, jeigu aš vėl galėsiu vaikščioti ir kalbėti, kad visas pasaulis pripažintų tavo galią". Marija ilgokai kalbėjo, kad dvidešimtame šimtmetyje nebepaisoma pamaldumo Švč. Jėzaus Širdžiai ir jos Širdžiai. Šį pamaldumą yra pamiršę net vienuoliai. Žmonės yra pamiršę Dievą ir Švč. Motiną Mariją. Jeigu ir toliau neatgailaus už savo nuodėmes ir nekalbės rožinio, pasaulis kentės dideles nelaimes, o vaikai bus tų didelių nelaimių nekaltos aukos.

Penktą valandą suskambėjus šventovės varpams, Marija išnyko, o Stepas vėl atsidūrė už šventovės vartų, aprengtas švariais drabužiais, kuriuos maiše buvo atsinešęs 9 val. šv. Mišioms. O tie drabužiai, kuriuos vilkėjo atvykdamas, buvo švarūs ir gražiai sulankstyti maiše.

Kunigui Bo išėjus aukoti šv. Mišių, Stepas buvo kupinas vilties pasveikti Švč. Motinos užtarimu. Visi buvę šventovėje labai abejojo

Stepo istorija. Jam buvo leista sėdėti savo kėdėje visai arti Marijos statulos. Kun. Bo patvarkymu dvi seselės stovėjo prie Stepo. Prieš pradėdamas šv. Mišias, kunigas Bo paskelbė, kad tai būsiančios Padėkos Mišios Švč. Motinai invalido kareivio intencija. Šventovėje buvo apie keturis šimtus parapijiečių. Laikui atėjus, kunigas Bo paėmė šv. Ostiją, padažė ją į brangiausią Kristaus Kraują Taurėje ir davė ją Stepui. Po to davė gerti vandens iš šaltinio, esančio prie Marijos statulos pagal Švč. Marijos duotus nurodymus.

Stepas sakė, kad tada jis matęs, jog palydėtas Švč. Motinos patarnautojas prisiartino su vandeniu. Kai Marija ir patarnautojas buvo apie vieną metrą nuo jo kėdės, staiga jis nieko daugiau nebematė, o tik Švč. Motiną. Ji davė jam stiklinę vandens, tardama: „Priimk ir išgerk jį visą". Jis išgėrė ir buvo pripildytas troškimo pagyti. Kai Marija buvo bepasitraukianti, jis stojosi, kad sulaikytų ją už drabužio, sušukdamas: „Motina, Motina!" Taip jis prašneko pirmą kartą po penkerių metų.

Pajutęs tą karštą troškimą pasveikti, Stepas krito iš kėdės ir nualpo. Kaip liudininkas vyriškis Tri sakė: „Tuo metu, kai Stepas priėmė šv. Komuniją, ėjau pro jį į presbiteriją savo įprastinėms pareigoms. Už nugaros išgirdau balsiai šaukiantį: 'Motina, Motina!' Balsas atrodė skubus ir nuoširdžiai maldaujantis. Tad aš sustojau ir pasisukau į balso šaltinį. Pamačiau jauną vyrą, gulintį ant grindų... Jo veidas nebuvo išbalęs, kaip kad prieš tai, o rausvas..."

Vyriškis Tri lengvai pakėlė Stepą ir pasodino jo kėdėn. Tuojau priėjo dar keli ir nuvežė jį su vežimėliu zakristijon, kur jis staiga atgavo sąmonę ir ištarė pirmą sakinį: „Palikite mane vieną. Turiu padėkoti Dievui ir Švč. Motinai..." Kai jis tai sakė, kraujas pradėjo sroventi į jo galūnes ir kojos pasidarė normalios. Jis atsistojo ir po penkerių metų žengė pirmą žingsnį. Tuojau nuvyko kun. Bo butan. Stebėdamas jį, kun. Bo buvo labai paveiktas, bet bijojo kalbėti, kad komunistai neįsikištų. Tepasakė: „Švč. Motina pagydė tave, Stepai.

Eik šventovėn padėkoti Dievui". Ir po to Švč. Motina apsireikšdavo Stepui kiekvieno mėnesio 14 d.

Prelatas Vincentas Thu, apaštališkojo delegato sekretorius, tyrė įvykius. 1976 m. vasario 14 d. prelatas grįžo į Binh Lou centrą ir sutiko Stepą, kuris savo rankose laikė rožinį. Prel. Vincentas apklausinėjo jį: „Aš daviau jam daug klausimų, mėgindamas smulkmeniškai nustatyti visų įvykių chronologišką eilę dėl stebuklo. Ko tik klausiau, atsakinėjo labai nuolankiai ir nuoširdžiai". Ilgokai prelatas klausinėjo jį, kaip jis žinojo, kad Švč. Motina turėjo apsireikšti jam tą ypatingą dieną. Stepas pasakojo: „Kasdien keliuos 5 val. ir sukalbu rožinį. Po to medituoju ir meldžiuosi. Jei ką nors turiu žinoti, Švč. Motina pasako man".

Atėjus metui Marijai apsireikšti, prel. Vincentas pakvietė apie 25 kunigus ir seseles. Jie visi drauge kalbėjo rožinį. Kai atėjo laikas, Stepas atsistojo ir ištiesęs rankas aukštyn tarė: „Labas rytas, Motina". Tuo jis pradėjo pasikalbėjimą su Švč. Motina, kurios niekas nematė, o regėjo tik jis.

Kai Švč. Motina išnyko, prelatas klausinėjo Stepą: ko ji prašiusi, kodėl jis žiūrėjęs aukštyn regėjimo metu („Aš esu labai žemas, kunige, o Švč. Motina yra mažiausiai 180 cm aukščio") ir ką sakiusi. Stepas sakė, kad šį kartą jos atsakymai lietė jo asmeninius dvasinius dalykus, ko jis prašęs dėl savęs ir kitų. Po to prelatas paprašė jį parodyti blauzdas. Jos buvo normalios, be jokių ligos žymių.

Prelatas lankė Stepą ir kitais mėnesiais. 1976 m. gegužės 14 d. smulkmeniškai išklausinėjo apie viską. Tą dieną buvo atvykę apie 110 žmonių, nes buvo pasklidęs gandas, kad visi matysią Švč. Motiną, bet ji apsireiškė tik Stepui. Tą dieną Marijos pranešimas buvo svarbus visam pasauliui: kalbėkite rožinį, atgailaukite už savo nuodėmes, pasitaisykite. Be to, tą dieną ji pridūrė, kad žmonės turi suprasti to trigubo pranešimo prasmę, jį praktikuoti, nes kitu atveju žmoniją ištiks didelės nelaimės, kokių dar niekados nėra buvę.

Tų pačių metų liepos 14 d. prelatas vėl atvyko. Švč. Motina davė naują pranešimą, kad žmonija labai liūdina Dievą ir ją, ypač mylimi vaikai – kunigai ir vienuolės. Ji sakė, kad visi turi atgailauti už savo nuodėmes, pasitaisyti ir pamaldžiai kalbėti rožinį. Tuojau po to ji priminė artimą didelę nelaimę, kuri sunaikins žmoniją, jeigu jie nevykdysią šios trigubos pareigos.

Netrukus prel. Vincentas Thu buvo išvarytas iš Vietnamo. Pirmiausia komunistai areštavo kun. Bo. O praėjus vieneriems metams po išgijimo, jie areštavo ir Stepą. Kad sunaikintų išgijimo įrodymą, vėl jam įleido skysčių, kad jis vėl taptų invalidu. Žiauriai kankindami, sulaužė jo stuburą ir kojas. Taip Stepas tapo suparalyžiuotas ir nebylys, be to, aklas, kaip prieš išgijimą jam sakė Marija 1975 m. Kūčių dieną: „Ar nori priimti visus kentėjimus, kurių sulauksi?" Tai buvo aiškus įspėjimas, kad komunistai nepaliks jo ramybėje. Be to, aišku, kad nėra žemiškos galybės, kuri Dievo valią galėtų paversti niekais. Būdamas aklas, pirmiausia jis pasimeldžia Šventajai Dvasiai, kad įskaitomai galėtų perduoti Švč. Motinos pranešimus kitiems ir jie galėtų tiksliai perskaityti. Švč. Motina yra žadėjusi Stepui jo antrą pagijimą. Jo metą ji pasakysianti iš anksto.

Prel. Vincento Thu pranešimai nėra įvykių oficialus Bažnyčios tyrimas, o tik medžiaga, kad, tinkamam laikui atėjus, Bažnyčia galėtų studijuoti įvykius. Mums atrodo, kad įvykių prigimtis ir Marijos prašymų primygtinumas yra pakankama priežastis tikėti šių įvykių autentiškumu, nes vietinė bažnytinė vadovybė yra žiauriai persekiojama, iš jos atimta teisė laisvai spręsti. O Švč. Motinos pranešimai derinami su Bažnyčios mokymu ir Fatimos pranešimais. Tikėtina, kad Švč. Motinos pagalba komunizmui žlugus ir Vietname, savo pažadą Marija ištesės ir vėl pagydys Stepą, jeigu dar nepagydė, o Bažnyčia pripažins įvykius autentiškais.

MISIONIERIAUS PAGIJIMAS INDIJOJE

Indija yra nepriklausoma valstybė Azijos pietuose, to paties pavadinimo pusiasalyje. Jos plotas keturi milijonai kv. km, joje gyvena arti milijardo gyventojų. Katalikų yra tik apie pusantro procento, hindų – septyniasdešimt septyni procentai, budistų – dešimt procentų, protestantų – du procentai. Indija yra misijų kraštas.

Indijoje Švč. Marijos skausmingosios ir nekalčiausiosios Širdies pamaldumą 1952 m. pradėjo skleisti jėzuitas tėvas Liudvikas M. Shouriah, jam apsireiškusios dangiškosios Motinos paskatintas už jo pagydymą. Jis pats taip aprašė išgijimą ir Švč. Motinos jam pavestą misiją, arba užduotį.

„Trejus metus sirgau sunkia širdies liga. Keli gydytojai pareiškė man, kad nėra vilties pasveikti. Iš jų du leido man gyventi tik kelias dienas. Nesulaukęs paguodos iš gydytojų, karštai meldžiausi skausmų Marijai: 'Mano mylimiausioji Motina, tu žinai, kiek aš kenčiu fiziškai ir protiškai ir kaip esu pasiruošęs pakelti visa tai vienybėje su tavo kentėjimais ir skausmais. Jei mano kentėjimai yra skirti padaryti gera sieloms, duok man jėgos ir drąsos juos iškęsti. Kitu atveju maldauju tave pasiimti mane iš šio pasaulio, nes nenoriu būti našta kitiems'.

Tai atsitiko 1952 m. vasario 11 d., Lurdo Švč. Marijos ir Globėjos tos šventovės, kurios kunigas aš buvau, šventėje. Tą dieną baigiau noveną ir troškau atnašauti šv. Mišias. Dviejų vyrų padedamas, pasiekiau altorių. Bet nuo jo nuėjau kupinas džiaugsmo, nes man grįžo jaunystė.

Negaliu paaiškinti to labai ypatingo pasikeitimo, nes tai pranoko mano supratimą, kai tuojau po konsekracijos ir pakylėjimo patyriau dangišką džiaugsmą ir jaučiau, kad esu visiškai sveikas. Buvau pagydytas tą akimirksnį, kai Marija pašnibždėjo iš statulos, esančios virš altoriaus: 'Esi pagydytas'. Atrodė, neįtikėtina, bet aš jaučiau esąs visiškai sveikas. Buvau labai sumišęs.

Padėkos metu dar stebėjau, ar išgijimas tikras. Paklausiau mūsų Švenčiausiąją Motiną, kaip geriausiai galėčiau išreikšti savo dėkingumą už tą nepaprastą malonę. Lyg žaibai atėjo žodžiai: 'Esi pagydytas nuo tos ligos, bet turėsi pavargti ir pakentėti kitu būdu mano garbei. Esu su tavimi. Ar esi pasirengęs?' Su džiaugsmo ašaromis kniūbsčias parpuoliau ant grindų, tuo pareikšdamas savo valingą sutikimą. Tą akimirksnį Lurdo Marijos statula nužengė iš aukštai virš altoriaus esančios nišos. Tapusi gyva, ji atsistojo prie manęs ir aiškiai kalbėjo:

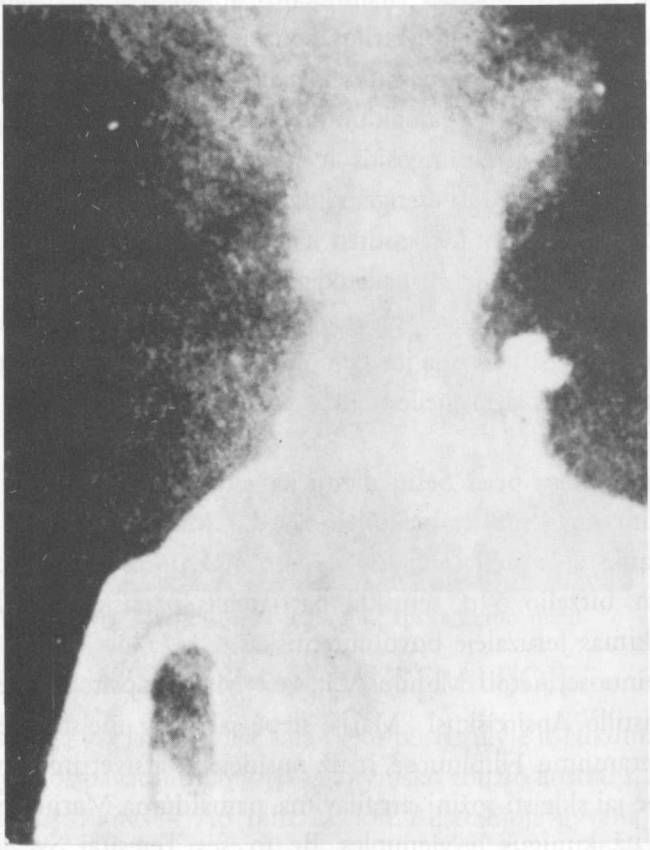

Švč. Mergelės Marijos apsireiškimas Egipte

'Skleisk mano skausmingosios ir nekalčiausiosios Širdies pamaldumą savo šalyje. Tam tikslui pamaldžios sielos pagelbės tau'...

Nuo tos laimingos dienos skleidžiu tą pamaldumą, nepaisant mano kentėjimų ir liūdesio. Švč. Motina Marija man šypsosi ir pagelbsti visa pakelti su džiaugsmu.

Iki to meto niekados nebuvau nei girdėjęs, nei skaitęs apie skausmingosios ir nekalčiausiosios Marijos Širdies pamaldumą bei maldas. Pasiremdamas Švč. Motinos Marijos žodžiais, aš visiškai pasitikėjau ja ir, bažnytiniams viršininkams aprobavus, pradėjau darbą. Galiu tvirtinti, kad visi Marijos žodžiai dėl mano kentėjimų... ir 'pamaldžių sielų' pagalbos nuosekliai išsipildė...

Aš susisiekiau su to pamaldumo belgišku centru. Taip susipažinau su Berta Petit, skausmingosios ir nekalčiausiosios Marijos Širdies pamaldumo apaštale, ir parengiau knygelę, tuo klausimu rašiau straipsnius... Skatindamas kitus kasdien kalbėjau vieną rožinio paslaptį už nusidėjėlių atsivertimą ir susilaukiau daug vaisių...

Šitaip Marija pajungė visą mano gyvenimą savo tarnybon. Dirbti jai, rašyti apie ją, užjausti ją jos skausmuose, pagelbėti kitiems ją pažinti ir mylėti – visa tai yra meilės darbas, kurio negalėčiau vadinti darbu".

* * *

Dešimt metų prieš Šešių dienų karą tarp Izraelio ir Egipto bei kitų kaimynų, 1968 m. balandžio 12 d., Marija apsireiškė Jeruzalėje, iš anksto pranešdama, kad Jeruzalė ir Egiptas patirsią bausmę. 1968 m. birželio 5 d. sentikių patriarchas pareiškė, kad Marijos apsireiškimas Jeruzalėje buvo autentiškas.

Filipinuose, netoli Manilos, Lipoje, Marija apsireiškė ses. Teresitai Castillo. Apsireiškusi Marija liepė jai daug melstis, nes būsią daug neramumų Filipinuose, ir už nusidėjėlių atsivertimą. Švč. Marija liepė jai skleisti rožinį, atgailavimą, pamaldumą Marijos Širdžiai, melstis už kunigus ir vienuoles. Be to, ses. Teresitai Švč. Motina patikėjo paslaptį apie Kiniją.

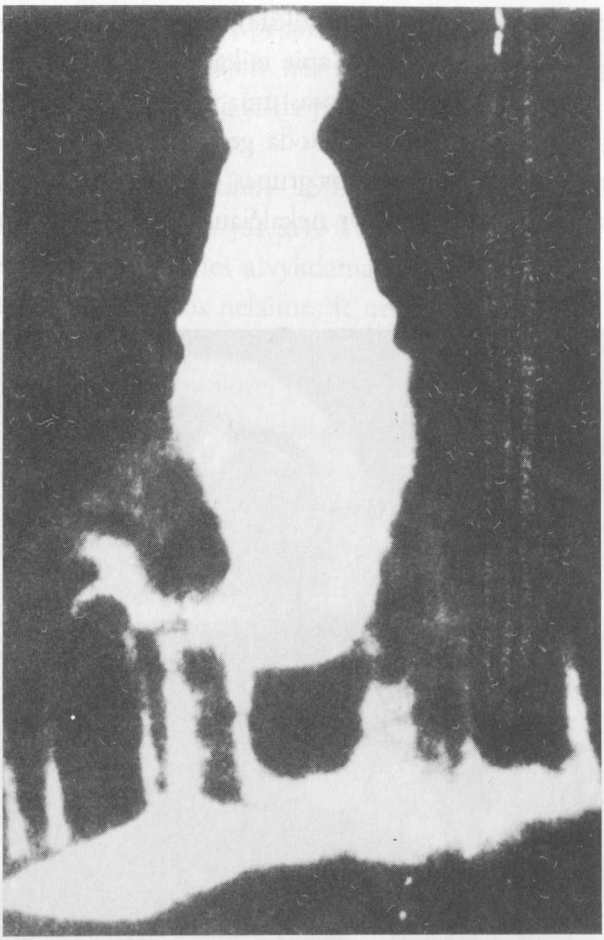

Švč. Mergelės Marijos figūra apsireiškimo metu

APSIREIŠKIMAS AUSTRALIJOJE

Australija yra labai didelė sala Pietų pusrutulyje ir laikoma atskiru žemynu. Jos pavadinimas kilęs iš lotyniško žodžio australis, reiškiančio pietinis. Plotas – 7,6 mln. kv. km. Australijoje gyvena Jozefina Marija, gimusi iš italų tėvų. Ji mokytoja. Ištekėjusi. 1990 m. rugsėjo 20 d. Jozefina pradėjo regėti jai apsireiškusius Kristų ir Mariją.

Nuo to meto ji yra gavusi per tūkstantį pranešimų, kurie taikomi visam pasauliui. Juose kalbama apie taiką, atsivertimą, maldos reikalingumą, pasninką, tikėjimą, paprastumą, Dievo begalinę meilę ir jo gailestingumą. Tie pranešimai duoda gerų vaisių Melburno apylinkėse. Yra susiformavusios maldos grupės, kad atnaujintų pamaldumą švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai ir nekalčiausiajai Marijos Širdžiai.

Apsireiškusiosios šviesa virš kupolo

Per Jozefiną pasaulis yra įspėjamas, jog Dievo teisingumas ir bausmės yra arti. Jis liepia nebijoti, nes tos bausmės pasitarnaus sieloms išganyti ir atnaujins pasaulį, kuris yra sugadintas gobšumo ir nuodėmių.

„Mano žmonės, nebijokite, – 1993 m. liepos 22 d. Viešpats Jėzus kalbėjo Jozefinai. – Myliu jus savo švenčiausia Širdimi. Kiekvienas turi praeiti per mane, prieš atvykdamas pas Tėvą.

Mano žmonės, įvairios nelaimės ir negandos krinta Žemėn, kaip tos nelaimės, kurios minimos Šventraštyje, bet daugis neatpažįsta jų. Bet, mano žmonės, nebijokite, nes mano dieviška ranka apdengia jus lyg antklode. Tie, kurie priklauso man, neturi nieko bijoti. Jums niekas nepakenks. Kentėjimai, kurie vyksta šiais laikais, tarnauja sielų išganymui, mano žmonės, mano mažieji. Nebijokite, mano nuolankieji. Jūs visi, kurie esate atidavę savo gyvybę man, esate viską atidavę man... Pasilikite ramybėje ir nuolatinėje meilėje, vesdami mano žmones taikon, bet visados pasilikdami mano meilėje".

APSIREIŠKIMAI AFRIKOJE

Viešpats Jėzus ir jo Motina Marija nepamiršo ir Afrikos žmonių, pasirūpino jų tikėjimo sustiprinimu. Šiame skyriuje aprašomi apsireiškimai ir apreiškimai įvyko keliose vietovėse Afrikos žemyne.

APSIREIŠKIMAI EGIPTE

Pirmaisiais krikščionybės šimtmečiais ir anksčiau Egipto gyventojai buvo koptai. Jie buvo krikščionys. Šv. Morkus, šv. Petro mokinys, Aleksandriją padarė krikščionybės centru Egipte. Jos galva vadinosi patriarchas. 451 m. Chalkedone vykusiame Bažnyčios susirinkime nesutarta dėl Kristaus dviejų prigimčių – dieviškosios ir žmogiškosios. Dėl to tada koptai atsiskyrė nuo Romos. Aleksandrijos patriarchas tapo koptų krikščionių popiežiumi. Kadangi jų Bažnyčia paeina iš Apaštalų, todėl turi galiojančius sakramentus, įskaitant Kunigystę ir Eucharistiją. Skiriasi tik jų liturginės apeigos.

Po pasitarimų Romoje 1973 m. gegužės mėnesį pop. Paulius VI ir koptų sentikių pop. Shenouda III pasirašė dokumentą, išreikšdami bendrą tikėjimą į Kristaus dievybę ir žmogystę. 1980 m. Filadelfijos kard. J. Krol iš Jungtinių Amerikos Valstijų aplankė Egipto koptų sentikių pop. Shenoudą III, lydimas koptų katalikų patriarcho kard. Stephanos I. Po kard. J. Krolo vizito liko tik du neišspręsti klausimai – Romos popiežiaus primatas ir jo neklaidingumas tikėjimo ir doros srityje. Iš Italijos pasiuntus koptams sentikiams šv. Morkaus relikvijas, tos dvi Bažnyčios dar labiau suartėjo.

706 m. Egipte arabų kalbą paskelbus valstybine, koptų kalba išnyko. Egiptas turi 59,33 mln. gyventojų. Iš jų koptų teliko penki ar septyni milijonai. Jų skaičių sunku nustatyti, nes daugis yra susimaišę su arabais; be to, koptai nebeturi savo kalbos. Jie yra krikščionys sentikiai. Romai priklausančių koptų katalikų yra tik apie 120 tūkstančių.

Egipto sostinė yra Kairas. Sostinės priemiestyje Zeitoune (arba Zeitune) 1925 m. Švč. Mergelės Marijos garbei pastatyta koptų sentikių šventovė prie kelio, kuriuo Šventoji Šeima atvyko Egiptan, bėgdama nuo Erodo persekiojimo.

Svarstant tos šventovės statybą, Marija apsireiškė koptui Khalilui sapne. Ji prašė jį padovanoti gabalą žemės, kurioje būtų pastatyta šventovė jos garbei. Be to, Marija pasakė jam, kad po 50 metų ji atvyksianti jos pašventinti. Patvirtinti tame sapne gautam pranešimui ji pagydė jo pirštą, kuris turėjo būti amputuotas.

Paskutinį kartą apsireiškusi Janonyse, Lietuvoje, 1962 m. liepos 14 d. Švč. Marija pasakė regėtojai Romai: „Daugiau čia nebeapsireikšiu... Pasirodysiu Egipte su dviem angelais". Šitaip ji iš anksto nusakė savo apsireiškimą Egipte.

Antradienio vakarą 1968 m. balandžio 2 d., 20.30 val., prie garažo vartų, esančių skersai gatvės nuo Švč. Marijos minėtos šventovės, atvyko autobusų antrosios pamainos vairuotojų musulmonų grupė. Gatvės buvo tuščios, tik kelios moterys ėjo pro šalį. Staiga ant šventovės kupolo prasidėjo kažkoks judėjimas, kuris atkreipė tų moterų dėmesį. Du vairuotojai matė „baltą moterį", kuri klūpojo greta kupolo kryžiaus. Vienas vairuotojas, manydamas, kad toji moteris krisdama nori nusižudyti, šaukė: „Ponia, nešok žemyn, nešok!" Jis pašaukė gaisrininkus. Vienas iš gaisrininkų pakvietė kun. Konstantiną.

Tuo tarpu Apsireiškusioji visa nušvito. Gatvėje viena moteris sušuko: „Tai mūsų Motina Marija!" Jai nebaigus tarti tų žodžių, aplink Apsireiškusiąją ėmė sklandyti šviesos balandis. Lygiai po savaitės Marija vėl apsireiškė. Tai kartojosi gana dažnai, bent du kartus per savaitę. Apsireiškimai vyko naktimis, pirma pasirodžius paslaptingoms šviesoms, lyg deimantinėms žvaigždėms. Po minutės susiformuodavo šviesos balandžiai ir sklandydavo aplink kupolą, nejudindami sparnų. Visados jie sudarydavo tam tikrą rikiuotę ir staiga dingdavo. Po to būdavo apšviečiama šventovė, ir toje šviesoje pasirodydavo Švč. Motinos figūra. Gat-

vėje esantys žmonės galėjo įžiūrėti, kaip šiltam vėjeliui pučiant plevėsuoja jos drabužiai. Jos galvą puošė blizgantis vainikas. Marija atrodė lyg žmogaus išvaizdos saulės šviesa. Ji sklandė aplink kupolą, nusilenkdama ir sveikindama susirinkusius žmones, arba sustodavo ant kurio nors iš keturių kupolo kampų arba ant kupolo, arba pasilikdavo ore.

Apsireiškimų trukmė būdavo labai įvairi – nuo kelių minučių iki kelių valandų. Kartais nuo vėlyvo vakaro beveik iki aušros. Paprastai Marija apsireikšdavo pati viena, o keletą kartų pasirodė su Kūdikėliu Jėzumi arba dvylikos metų Sūnumi.

Visame Egipte laikraščiuose aprašius įvykius, į šią vietą suplaukdavo visų esamų tikėjimų ir netikinčiųjų didelės minios, kartais net iki ketvirčio milijono žmonių. Todėl Apsireiškusiąją matė vyskupai, kunigai, mokslininkai ir civilinės valdžios vadai. Ją matė ir Egipto prezidentas A. Naser.

Apsireiškimų metu daug musulmonų skaitydavo iš Korano maldas Marijai ir giedodavo jai, nors Kristaus jie nelaiko Dievu, o tik pranašu. Drauge melsdavosi musulmonai, katalikai, sentikiai ir protestantai. Tai buvo pirmas įvykis istorijoje, kai visų tikėjimų žmonės viešai meldėsi drauge.

Dažnai Marija rankoje laikydavo alyvų šakelę ir tai sukeldavo žmonių ekstazišką džiaugsmą ir šauksmus. Kartais aromato migla apsupdavo šventovę. Koptų sentikių vysk. Gregorijus rašė: „Iš kupolo spalvotų stiklų pasipildavo tiršta migla, ką galėtų padaryti tik milijonai smilkintuvų... Prieš pat apsireiškimą kažkokie paukščiai lyg balandžiai... pasirodydavo įvairia rikiuote... Kokią rikiuotę sudaro iš pat pradžios, tokioje pasilieka. Kartais septyni sudaro lyg Kryžių. Jie pasirodo ir dingsta... Jie didesni už balandį ar karvelį... Aš pats mačiau ne mažiau kaip dešimt įvairių rikiuočių... Marija buvo didesnė negu natūrali, jauna, graži, visa šviesoje... Atrodė lyg skausmingoji Motina. Ji stovėjo vietoje arba sklandė aplink kupolą, kad visi galėtų ją pamatyti. Kartais ji pakeldavo abi rankas minioms palaiminti".

* * *

Paprastai Marijos apsireiškimų metu ir vietoje būna stebuklingų išgijimų. Ir Zeitoun nebuvo išimtis. Nuo pat apsireiškimų pirmo vakaro pranešama, kad daug ligonių, sirgę sunkiai pagydomomis ir nepagydomomis ligomis, pasveiko apsireiškimų metu arba netrukus po to. Kiti pasveiko ten būdami, nors naktį visai nebūdavo apsireiškimų. Pasveiko krikščionys, musulmonai, žydai ir net netikintieji.

Kas naktį, kai vykdavo apsireiškimai, atvykdavo šimtai ligonių su ramentais ir ligonio kėdėse. Daugis jų pasveiko ten pat. Fatimoje Marija pasakė: „Kai kuriuos pagydysiu, bet ne visus". Dievas žino, kas kiekvienam geriausia. Sielos pagijimas svarbiau negu kūno.

Pirmą Švč. Marijos apsireiškimo naktį vieno autobusų vairuotojo pagijo gangrenuotas pirštas, kuris turėjo būti amputuotas kitą rytą. Tai buvo tas vyras, kuris manė, kad „baltoji ponia" norėjo šokti nuo šventovės kupolo. Išgijimą gydytojai pripažino stebuklu. Tai buvo pirmasis stebuklas Zeitoune.

Po pirmojo pagijimo sentikių koptų pop. Kirilos VI sudarė oficialią septynių gydytojų ir profesorių komisiją stebuklingiems išgijimams tirti. Fotografas Matta 1968 m. balandžio 13 d. nufotografavo pirmą kartą Švč. Motiną prie kupolo. Komisija oficialiai patvirtino jo išgijimą, o jis buvo susižeidęs eismo nelaimės metu ir ilgą laiką jam niekas nepagelbėjo.

Keturiasdešimtmetis Sami Malek sirgo vėžiu. 1960 m. buvo išoperuotas, bet auglys vėl ataugo iki citrinos dydžio. Apsilankius prie apsireiškimų šventovės, vėžinis auglys išnyko.

Dievota musulmonė iš Kairo, 56 metų Patma Z. Reda, kelerius metus sirgo liaukų sutrikimu. Joks gydytojas negalėjo jai padėti. Ji buvo per silpna vykti į Zeitouną. Už ją nuvyko jos vyras ir meldė Mariją savo žmonai pagijimo malonės. Kitą rytą grįžęs namo, rado savo žmoną visiškai sveiką. Gydytojas dr. A. Farouk patvirtino stebuklingą pagijimą.

Dvidešimtmetė musulmonė M.M. Said buvo praradusi regėjimą ir kalbą. Nei gydytojai specialistai ligoninėje, nei akių gydytojai negalėjo jai pagelbėti. 1968 m. birželio 4 d. ji buvo nuvežta į Zeitouną. Pakviestas kunigas meldėsi drauge su dviem jos broliais, kad Švč. Motina pagydytų ją. Ji išvydo Apsireiškusiąją ir sušuko: „Aš matau Švč. Mergelę!" Tą akimirksnį ji atgavo regėjimą. Kunigas pakvietė ją pareikšti susirinkusiems linksmą žinią ir dėkingumą Dievui ir Marijai.

Medicinos dr. W. N. Zaki trejus metus kentėjo trūkio skausmus. Gydymas nepagelbėjo. Jis nuvyko į Zeitouną. Vėliau Zaki pasakojo: „Prieš pat aušrą mačiau Švč. Mergelę. Ji sklandė prie kryžiaus. Po to ji ištiesė savo dešinę ranką ir palaimino mus. Aš prašiau ją stebuklingo pagijimo. Kai parvykau namo, jokie skausmai nebekankino manęs. Trūkis buvo visiškai dingęs".

M.S. Ibrahim, 45 metų Egipto valdžios nario žmona, buvo suparalyžiuota, ir niekas negalėjo jai pagelbėti. Fatimos Švč. Marijos šventėje, gegužės 13 d., ji nuvyko į Zeitouną. Apsireiškusiąją Švč. Mergelę ligonė prašė pagijimo malonės. Rytui auštant, ji pasijuto visiškai sveika. Moteris atsistojo ir nuėjo prie savo automobilio, džiaugsmingai dėkodama Dievui ir jo Motinai. Po savaitės ji buvo patikrinta ir pripažinta, kad yra visiškai sveika.

Kaire vienos mokinės galvoje iškilo auglys. Prieš operaciją ji prašė savo motiną nuvežti ją į Zeitouną, kad „pamatytų Mergelę Mariją". Švč. Marijos apsireiškimo metu auglys pranyko, ir kitą dieną apstulbę gydytojai pripažino ją esant visiškai sveiką.

Tokių ir panašių išgijimų įvyko labai daug. Dažnai Švč. Motinos apsireiškimų metu arba tuojau po jų per garsintuvą kas nors dėkodavo Dievui ir jo Motinai už išgijimą.

Koptų sentikių popiežiui sudarius komisiją įvykiams tirti ir komisijai atsiuntus teigiamus tyrimo rezultatus, 1968 m. gegužės 5 d. koptų sentikių popiežius Kirilos VI išleido šį oficialų dokumentą: „Nuo 1968 m. balandžio 2 d. Švč. Mergelė Marija apsireiškia ant jos vardu

pavadintos koptų sentikių šventovės Zeitoune, Kaire. Apsireiškimai vyko ir tebevyksta įvairiomis naktimis... Apsireiškimus matė daug tūkstančių liudininkų: piliečių ir užsieniečių, įvairių religijų ir sektų, religinių organizacijų atstovų, mokslininkų ir visokių žmonių. Jie visi patvirtino Švč. Mergelės apsireiškimų tikrumą, minėdami tas pačias smulkmenas dėl apsireiškimų išvaizdos, formos, laiko ir vietos...

Tie apsireiškimai liudija du aiškius dalykus. Pirmas dalykas yra gyva dvasia tikėjimo į Dievą, antrąjį pasaulį ir šventuosius. Dėl to atgailauja daug tikinčiųjų ir silpno tikėjimo žmonių... Antras dalykas yra stebuklingi išgijimai...Tie atvejai ištirti mediciniškai ir moksliškai...

Popiežiškoji Buveinė, išleisdama šį dokumentą, pareiškia visišką tikėjimą, didelį džiaugsmą ir dėkingumą..., kad Švč. Mergelė Marija apsireiškė kelis sykius... ant koptų sentikių šventovės Zeitoune, Kaire, tai yra prie Matarijos kelio, kuriuo Šventoji Šeima praėjo prieš apsigyvendama Egipte, kaip žinoma iš istorijos. Tikime, kad ši palaima bus taikos pasauliui ir gerovės mūsų mylimai tautai ženklas".

Beveik tuo pačiu metu koptų katalikų patriarchas, kard. Stephanos I oficialiai pareiškė, kad Marijos apsireiškimai yra neabejotinai tikri, juos patvirtino daug koptų katalikų. Kaip dažniausiai būna, Roma oficialiai nieko nepareiškė. Tačiau pop. Paulius VI pasiuntė du tyrinėtojus arba stebėtojus į Zeitouną. Jie matė įvykius savo akimis. Šv. Sostas neturėjo jokios pareigos oficialiai pasisakyti, nes tai vyko koptų sentikių aplinkoje, kaip ir sentikiai neturėjo pareigos pasisakyti dėl Fatimos apsireiškimų. Roma gali atnaujinti tyrimus, koptams sentikiams susivienijus su katalikais, samprotauja tėvas J. Palmer.

Egipto graikai katalikai ir protestantai taip pat oficialiai paskelbė Švč. Marijos apsireiškimų tikrumą.

Vysk. Samuelis tiki, jog Marijos apsireiškimai vyko tam, kad sustiprintų žmonių tikėjimą į Dievą, nes silpnėja jų tikėjimas antgamtiškumu.

Apsireiškimų metu Švč. Marija netarė nė žodžio. Ji tik švelniai ir motiniškai apsireiškė visų tikėjimų vaikams. Jeigu ji, pvz., būtų pasakiusi, kad yra Dievo Motina, musulmonai būtų nusisukę nuo jos, nes jie Jėzaus nelaiko Dievu, o pripažįsta tik pranašu. Koptai sentikiai nepriima ar bent tada nepriėmė Marijos nekaltojo prasidėjimo dogmos. Jų nuomone, ji buvusi pašvęsta Kristaus įsikūnijimu. O dabar, kai Švč. Motina visai netarė nė žodžio, bendra malda visi jungėsi su Mergele Marija ir visi buvo patenkinti ir dėkingi už apsilankymą.

* * *

Kitame Kairo priemiestyje, Šubroje, Marijos apsireiškimai vyko visai tokiu pat būdu, kaip ir Zeitoune. Šie apsireiškimai vyko ant koptų sentikių šv. Damijono šventovės. Galbūt Švč. Motina apsireiškė ant tų dviejų sentikių šventovių, kad paskatintų Bažnyčių susivienijimą. Ir Šubroje vykę Švč. Marijos apsireiškimai yra koptų sentikių patriarcho patvirtinti, kad dangiškosios Motinos apsireiškimai yra tikėtini ir priimtini.

APSIREIŠKIMAI RUANDOJE

Ruanda yra Centrinėje Afrikoje, Nilo aukštupyje prie Kivų ežero. Dėl gamtos grožio vadinama Afrikos Šveicarija. Nuo 1890 m. ji buvo vokiečių, nuo 1916 m. belgų protektorate, o nuo 1962 m. yra nepriklausoma respublika. Jos plotas yra 41699 kv km. Čia gyvena apie 8,4 mln. gyventojų. Tai trijų genčių žmonės: bahutai, vasutai ir nilotai. Tarp jų nuolat vyksta revoliucinis karas, sukilimai, persekiojimai, nes kiekviena gentis nori valdyti šalį. Gyventojų dauguma yra krikščionys, 97 procentai dirba žemės ūkyje.

Kibehos mieste ir apylinkėse 1981–1982 m. Švč. Marija ir Viešpats Jėzus pradėjo apsireikšti šešioms mergaitėms katalikėms ir vienam pagoniukui. Apsireiškimų pradžia ir pabaiga: Alfonsina Mumureke – nuo 1981 m. lapkričio 28 d. iki 1985 m. lapkričio 27 d.; Anatalija

Mukamazimpaka – nuo 1982 m. sausio 12 d. iki 1983 m. gruodžio 3 d.; Marija Klara Mukangango – nuo 1982 m. kovo 2 d. iki 1982 m. rugpjūčio 15 d.; Stefanija Mukamurenzi – nuo 1982 m. gegužės 25 d. iki 1982 m. rugpjūčio 15 d.; Vestina Selima – nuo 1982 m. rugsėjo 15 d. iki 1983 m. gruodžio 24 d.; Emanuelis Segatašja – nuo 1982 m. liepos 2 d. iki 1983 m. rugpjūčio 1 d.;Agnietė Kamagaju – nuo 1982 m. rugpjūčio 4 d. iki 1983 m. rugsėjo 25 d.

Alfonsina apsireiškimo metu

APSIREIŠKIMŲ YPATUMAI

Kiekvienas regėtojas atskirai matė Švč. Motiną Mariją ir kartais Viešpatį Jėzų ir iš jų gavo pranešimus, kurie yra evangeliški, visuotini ir skubūs šių dienų žmonijai.

Prasidėjus apsireiškimams, iš visur pradėjo plaukti žmonės, kad pamatytų regėtojus. Pastarieji dažnai kalbėdavo minioms Švč. Motinos įsakymu, atsistoję ant kokio nors paaukštinimo, pvz., ant statinės.

Pranešimus jie dažnai išreikšdavo ženklais bei judesiais rankomis, parkritimu ant grindų arba vaikščiojimu. Jie niekados negavo apsireiškimų kartu, bet visados paskirai ir ne tuo pat metu. Regėjimai trukdavo dvi tris, o kartais net ir aštuonias valandas.

Antai Anatalija 1983 m. gavėnios pasninko vienuoliktą dieną parkrito ant grindų penkiolika kartų, labai kentėdama. Ji, kaip ir kiti,

paaiškino, kad, krisdami ant grindų, parodydavo, kaip žmonės krito į nuodėmes, kurias jie matė to regėjimo metu. Anatalija, Alfonsina ir ypač Klara regėdavo Dievo gailestingumą ir krisdavo ant grindų užsigaudamos. Jos parkrisdavo, kad tokiu kentėjimu atsiteistų už pasaulio nuodėmes. Regėjimo pabaigoje parkritę paskutinį kartą, pasilikdavo kuriam laikui komoje lyg rąstai.

Apsireiškimų metu dažnai Švč. Motina prašydavo regėtojus laiminti žmones vandeniu, kurį ji palaimino. Kartais palaiminimas baigdavosi švelniu lietučiu, kuris reiškė Dievo malonių išpylimą. Palaiminimais Švč. Motina norėdavo parodyti žmonėms maldos ir malonių galią. Anatalija, pvz., laimindavo žmones labai įvairiai vandeniu ir Šventraščiu. Ji atversdavo Šventraščio knygą ir uždėdavo ją ant galvos tam, kurį ji laimino. Švč. Motina pasakė jai: „Ne tik iš jos gautu vandeniu laiminant žmones, gaunama palaiminimo malonė, bet kiekvienu ženklu, kuris ateina iš Švč. Motinos".

Kartais regėtojai jausdavo didelį troškulį ir gerdavo daug vandens, kaip ir apsireiškusi Švč. Motina. Anatalija sakė, kad vanduo, kurį jie gerdavo, buvo skanus ir sveikas. Gerdami jo, tebejautė troškulį. Pvz., Emanuelis 1982 m. lapkričio 13 d. sušuko: „Labai trokštu. Norėčiau upės prie savęs, kad numalšinčiau troškulį". Tuo buvo norima pamokyti visados trokšti Dievo, jo mokslo ir jo malonės ir vis norėti daugiau.

Apsireiškimų metu regėtojai karštai melsdavosi. Dažnai jie sukalbėdavo tris rožinio dalis bei kitas maldas, įskaitant įkvėptas maldas ir giesmes.

Kitas Kibeho reiškinių ypatumas, kuris daugeliui padarydavo gilų įspūdį, buvo regėtojų ypatingas pasninkavimas, tai yra nieko nevalgymas ir tyla, kurių reikalavo Viešpats ir Švč. Motina, ypač 1983 metų gavėnioje. Tą gavėnią prašyta Anatalija pasninkavo keturiolika dienų – nuo vasario 16 iki kovo 2 d. Emanuelis pasninkavo aštuoniolika dienų – nuo kovo 7 iki 24 d. Jis buvo prašytas nekalbėti visą tą laiką ir nieko negalėjo girdėti. Agnietė pasninkavo aštuonias die-

nas. Tad visi trys išpasninkavo keturiasdešimt dienų, kaip Jėzus pasninkavo keturiasdešimt dienų tyruose. Regėtojai tvirtino, kad Jėzus ir Marija prašė juos dalyvauti Išganytojo kančioje ir taip atgailos pranešimus praktiškai įgyvendinti Kibehoje.

Visi Kibeho regėtojai pasakojo, kad, Marijos vadovaujami, jie lankėsi daug kur visatoje, nors jie tų 'vietų' nevadino rojumi, skaistykla ir pragaru, bet nusakė jų ypatybes.

Pvz., Alfonsina pasakė seselei vyresniajai ir savo draugėms nesirūpinti ja 1982 m. kovo 20–21 d.: „Aš būsiu lyg mirusi; bet nebijokite ir nepalaidokite manęs". Sakytą metą ji buvo lyg mirusi, jos kūnas sustingęs. Nebuvo galima, pvz., atlenkti jos sunarintų pirštų. Tas pats atsitiko ir su Anatalija 1982 m. rugsėjo 4, spalio 30 ir 1983 m. balandžio 12 dienomis. Tas pats atsitiko su Vestina nuo 1983 m. Didžiojo penktadienio iki Velykų sekmadienio, balandžio 3 d. Tokioje 'mirusios' būsenoje ji išbuvo keturiasdešimt valandų. Su ja medikų komisijos narys padarė įvairių bandymų. Švč. Motina parodė jai vietą su ugnimi, bet pragaras esąs atskyrimas nuo Dievo regėjimo. Po to ji regėjo daug vaikų, kurie žaidė ir giedojo. Jie atrodė laimingi, bet kenčiantys. Švč. Motina paaiškino, kad skaistykla yra susitaikymo vieta, prieš pasiekiant Dievą. Pagaliau ji parodė jai nuostabiai didingą šviesą, tobulo džiaugsmo ir tobulos laimės buveinę.

Regėtojai sakė, kad jie negalį nupiešti Švč. Motinos grožio. Ji nebuvusi balta, kokią buvo matę paveiksluose, nebuvo ir juoda, ir ne mišrios spalvos. Vieni regėjo ją apsirengusią baltu drabužiu, o kiti užsigobusią mėlynu nuometu. Paprastai ji turėdavo sudėjusi delnus ties krūtine arba jos rankos buvo nuleistos. Viešpats apsireikšdavo balta tunika arba raudonu apsiaustu, arba su garbingu kryžiumi.

Pranešimai Kibehoje yra evangeliški. 1982 m. kovo 27 d. apsireiškusi Marija pasakė Klarai: kai ji apsireiškia kai kuriems ir kalba jiems, kalba ne tik Kibeho parapijai, ne tik Butarės vyskupijai, ne tik

Ruandai. Ji kalba visam pasauliui. Jėzaus ir Marijos pranešimai Kibehoje yra visuotini, skirti visam pasauliui.

Kibehos regėtojams Švč. Motina leido regėti kai kurias pasauliui nubausti dideles bausmes, tik jiems dabar neleista jų pasakoti. Kartais regėtojai taip skaudžiai išgyveno grasomas bausmes pasauliui, kad net tris dienas kai kurie jų pasilikdavo lyg mirę.

Ten, kur vyksta Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos apsireiškimai, labai aktyviai dirba ir Šėtonas su savo armija. Baisus Šėtono sukeltas katalikų ir kitos genties žmonių persekiojimas 1994 m. liepos mėnesį vyko Ruandoje, kad suniekintų ten vykusius apsireiškimus ir atgrasintų maldininkus lankytis apsireiškimų vietose, k.a.: Ruandoje, Bosnijoje ir kt. Be to, tokios nelaimės yra įspėjimai žmonėms, kad jie praregėtų, pasitaisytų ir grįžtų prie Dievo. Apie tai 1982 m. kalbėjo dangiškoji Motina: „Teisingumo ir gailestingumo valanda jau atėjo, ir greit jūs pamatysite Jėzaus dieviškosios Širdies gailestingos meilės stebuklus ir nekalčiausiosios mano Širdies triumfą... Žmonija yra pasiekusi tą metą, kai turės išgyventi skaudžios rykštės valandas. Tai nuskaidrins ją ugnimi, badu ir nusiaubimu... Šie yra ugnies ir malonės potvyniai, kurie pakeis ir atnaujins visą pasaulį".

Be to, Švč. Motina Marija pasakė vienam iš regėtojų, kad pop. Jonas Paulius II yra jos „parinktas ir suformuotas" šiems laikams.

Alfonsina Mumareke

Pirmoji regėtoja Kibehoje buvo Alfonsina, gimusi 1965 m. Ji lankė seselių kolegiją (vidurinę mokyklą) ir gyveno jų bendrabutyje. Pirmą kartą Švč. Motina jai apsireiškė šeštadienį, 1981 m. lapkričio 28 d., kai mokyklos valgomajame patarnavo prie stalo. Ji išgirdo balsą: „Mano dukra". Tuojau išėjusi į koridorių ir atsiklaupusi paklausė: „Kas esi?" Ir išgirdo atsakymą: „Esu Žodžio Motina. Ką tu mėgsti tikėjimo dalykuose?" – „Myliu Dievą ir jo Motiną, kuri davė mums Sūnų, kuris mus išgano", – atsakė Alfonsina. Švč. Motina

tęsė: „Atvykau, kad tai užtikrinčiau tau. Išgirdau tavo maldas. Norėčiau, kad tavo draugės turėtų daugiau tikėjimo. Kai kurios jų per menkai tiki".

„Išganytojo Motina, – kalbėjo Alfonsina, – jei iš tikrųjų esi tu, kuri atvykai pasakyti mums, kad mūsų mokykloje mes neturime pakankamai stipraus tikėjimo, kad tu myli mus, ir esu laiminga, kad tu pati parodai jį mums".

Alfonsina taip nupasakoja Apsireiškusiąją: „Iš tikrųjų ji nebuvo balta, kaip matome ją paveiksluose. Negaliu nusakyti jos veido spalvos. Bet buvo labai graži. Ji vilkėjo balta suknele be siūlių ir buvo su baltu nuometu ant galvos. Buvo basa. Rankas laikė sudėjusi pirštais aukštyn. Jai išvykstant, mačiau, kad ji sklendeno aukštyn kaip Jėzus".

Po pirmojo regėjimo ketvirtį valandos Alfonsina pasiliko beveik suparalyžiuota. Regėjimo metu jos pokalbiai buvo girdimi įvairiomis kalbomis. Kai kurių svetimų kalbų ji nebuvo girdėjusi. Švč. Motina prašė ją įsijungti į Marijos Legioną (pasauliečių apaštalavimą), kad geriau pažintų savo pašaukimą.

Švč. Marija išrinko Alfonsiną, kad per ją duotų pranešimus mylėti ją kaip mūsų Motiną, pasitikėti ja, kad ji nuvestų mus pas savo Sūnų Jėzų. Tam tikslui pasiekti mums reikalinga jos motiniška pagalba.

Marijos apsireiškimas Alfonsinai pasikartojo sekmadienį, lapkričio 29 d. Po to jie tapo beveik reguliarūs kiekvieną šeštadienį. Jie vyko mergaičių bendrabučio miegamajame. Bet draugės išjuokė ją ir jos regėjimus.

Iš daugelio Švč. Motinos ir Alfonsinos pokalbių paminėtini keli. „Myliu vaiką, kuris žaidžia su manimi, – kalbėjo Marija, – nes tai yra pasitikėjimo ir meilės pareiškimas. Jauskitės su manimi kaip maži vaikai, nes mėgstu glamonėti juos. Niekas neturi bijoti savo Motinos. Aš juk esu jūsų Motina. Jūs neturite bijoti manęs. Jūs turite mylėti mane".

Alfonsina pasakoja, kad Marija atvyko į Kibehą paruošti žmones savo Sūnaus grįžimui. Juk jo grįžimas arti. Pasaulio pabaiga nėra bausmė. Marija atvyksta patarti mums. Turime kentėti drauge su Jėzumi, melstis ir būti apaštalais, pasirengti ir kitus rengti jo grįžimui.

Švč. Motinos apsireiškimų dėka įvyko pagijimų. Pvz., 1982 m. vasario 6 d. praregėjo aklas žmogus.

1982 m. spalio 2 d. Alfonsina krito ant grindų septynis sykius. Ji liūdėjo ir verkė, meldėsi ir giedojo. Ji meldė Švč. Motiną: „Skubiai siųsk darbininkų, kad skelbtų tavo Sūnaus mokslą, nes jų per maža. Mūsų laikų žmonės rūpinasi tik savo verslu. Mes, šių dienų jaunimas, gyvename pasaulio malonumais, kurie atitraukia mus nuo esminių dalykų, pasigailėk mūsų".

Po kelerių metų pertraukos Švč. Motina kartais vėl apsireikšdavo Alfonsinai. 1989 m. lapkričio 28 d. apsireiškimas užtruko pusantros valandos. Kun. R. Halter surašė šio apsireiškimo pranešimus, kurie, pasak Švč. Motinos, yra taikomi visam pasauliui.

Visiems Švč. Motina liepė būti ištikimiems savo pašaukimui. Visi turi melstis, atsiversti, atgailauti, paklusti Bažnyčiai, mylėti Bažnyčią, būti ištikimi Evangelijai ir Bažnyčios vyriausybei.

Kenčiantiems Švč. Motina liepė nepamiršti, kad sielos sveikata yra svarbiau negu kūno. Ant kryžiaus Jėzus kentėjo skaudžiau, negu žmonės kenčia žemėje.

Jaunimui Švč. Motina sakė: Pasakyk, kad nesugadintų savo ateities blogu gyvenimu, neprarastų dangaus šio pasaulio sąskaita. Jaunimas turi jėgų kovoti gerą kovą. Tegul tie, kurie karštai meldžiasi, ištesi ir ignoruoja tuos, kurie sako, kad malda yra veltui laiko leidimas. Tie, kurie meldžiasi, gaus savo atlygį. Melskitės, melskitės, melskitės..., sekite dieviško Sūnaus Evangelija.

Šeimoms: sunkiais akimirksniais ir dideliuose bandymuose teprisimena Nazareto šventąją Šeimą, kuri taip pat turėjo daug sun-

kumų dėl didelio neturto. Nepamirškite, kad Dievas yra galingesnis už visas pasaulio blogybes.

Pasišventusiems Dievui. Jų gyvenimas yra labai svarbus Dievui. Jie turi būti ištikimi savo įžadams. Ypač kunigai turi aukotis, atnašaudami šv. Mišių Auką.

Valdžių nariams. Jie yra pašaukti tarnauti. Jeigu jie apiplėšia žmones, sugriauna tarnavimą, į kurį jie pašaukti. Dalykitės, nežudykite, nepersekiokite, gerbkite žmogaus teises, nes, jeigu dirbs, kas priešinga žmogaus teisėms, jiems nesiseks ir jie įsigis priešų.

Inteligentams. Jie yra išsimokslinę, kad pagelbėtų kitiems siekti tiesos, kuri yra Dievas. Pritarimas ateizmui yra Dievo įžeidimas ir išjuokimas.

Anatalija Mukamazimpaka

Anatalija, gimusi 1965 m. kaip ir Alfonsina, buvo ketvirtoji iš aštuonių vaikų katalikiškoje šeimoje. Ji tada gyveno seselių mokyklos bendrabutyje. Jos žinioje buvo Marijos legionas. Pirmą kartą Marija jai apsireiškė 1982 m. kovo 22 d. tokiomis pat aplinkybėmis, kaip ir Alfonsinai. Apsireiškimai truko iki 1983 m. gruodžio 3 d. Nuo 1983 m. ji mokytojauja.

Mokytojos ir mokinės sakydavo: „Mes tik tada tikėsime, jei Švč. Motina apsireikš ne tik Alfonsinai, bet ir kam nors kitam". Tad, atrodo, apsireiškimai Anatalijai buvo lyg atsakymas iš dangaus.

Vestina Salina klausosi

Anatalija išgyveno daug Jėzaus ir Marijos apsireiškimų. 1982 m. gegu-

žės 31 d. ji prašė Mariją Kibehai tokio šaltinio kaip Lurde. Bet Švč. Motina leido jai suprasti, kad yra kitas daug svarbesnis vanduo žmonių gyvybei. Anatalija negavo šaltinio, bet tą patį vakarą lietutis krito ant minios, ir visi suprato tai kaip Jėzaus ir Marijos palaiminimą.

Gavusi apsireiškimus, Anatalija melsdavosi ir pasninkaudavo labai nusižeminusi. Prieš laimindama žmones, ji kalbėdavo Švč. Motinai: „Apšvarink mano rankas, mano širdį, mane visą". Švč. Motinai ji aukojo rožinį, kurį vadino krikščioniška stiprybe. Ji prašė dangiškąją Motiną palaiminimo visiems žmonėms. Anatalija sakydavo Švč. Motinai: „Yra žmonių, kurie netiki, nesivilia, nemyli, bet su tavo palaiminimu mes galime turėti viską. Dėl to meldžiame ir prašome tave palaiminimo".

1982 m. gegužės 5 d. Marija kalbėjo Anatalijai: „Kalbu visam pasauliui, o jūs negirdite. Noriu pakelti jus, o jūs pasiliekate prigludę prie žemės. Aš šaukiu jus visus, o jūs negirdite. Kada jūs darysite tai, ko prašau? Jūs esate abejingi mano maldavimams. Kada jūs susidomėsite tuo, ką jums sakau? Jums duodu daug ženklų (stebuklų), o jūs netikite. Kaip ilgai jūs būsite abejingi mano prašymams?"

„Turime grįžti prie Dievo, atsisakyti blogio", – aiškino Anatalija. Ji dažnai kartojo žmonėms Švč. Motinos pamokymus: „Pabuskite, atsikelkite, apsiplaukite ir švelniai žvelkite į ją. Turime melstis, puoselėti savyje meilės dorybę ir nuolankumą. Švč. Marija atvyksta pas mus, nes myli mus. Ji atvyksta pas mus kaip Motina. O ar mes mylime ją? Ar apsiplauname Atgailos sakramentu? Ar atsipalaiduojame nuo šio pasaulio dalykų, kurie atitraukia mus nuo sekimo ja?..."

Anatalija dažnai primindavo žmonėms, kad kelias į išganymą yra kupinas kentėjimų, kurie ateina mums iš Dievo meilės. Išganytojas nori, kad jo vaikai eitų tuo pačiu keliu, kuriuo jis pats ėjo. „Tikras kelias yra kentėjimo kelias", – kalbėjo ji 1983 m. lapkričio 3 d.

Šiame pasaulyje visi kenčia: neturtingi kenčia dėl savo neturto,

turtingi kenčia, turėdami daug rūpesčių dėl savo turto. Žmogus gali daug turėti, bet jo siela gali būti tuščia, aiškino ji.

Anatalija daug kentėjo, bet viską priėmė su džiaugsmu, nes atgailos kelias yra meilės kelias. Po pirmojo Švč. Motinos apsireiškimo penkiolika dienų ji buvo akla. 1982 m. kovo 2 d. ji pasakė Švč. Motinai: „Galiu kentėti viską su tavo pagalba. Juk tu man sakei, jog pasiliksi prie manęs, kad pagelbėtum man visus kentėjimus pakeisti į džiaugsmus".

Kentėjimas yra taip pat mūsų maldų apvalytojas, kad mes galėtume nuoširdžiau melstis. Kai gyvename žemiškais džiaugsmais, tada maldoje esame išsiblaškę; o kai kenčiame, meldžiamės susikaupę, aiškino žmonėms Anatalija.

Anatalija kalbėjo Švč. Motinai: „Suprantu, kas verčia tave kentėti, nes vieną dieną, kai norėsime sekti tavo pamokymais apie meilę, tarnavimą ir paklusnumą tavo valiai, bus per vėlu. Ateis toji diena, kada ilgėsimės tavęs, bet nerasime tavęs. Norėsime klausytis tavęs, bet negirdėsime tavęs; norėsime bėgti prie tavęs, bet nebegalėsime. Pasigailėk mūsų".

Marija Klara Mukangango

Klara gimė 1961 m. Ji buvo penktas vaikas aštuonių vaikų šeimoje. Jos krikščioniškas gyvenimas nebuvo pagirtinas. Kai 1982 m. kovo 22 d. jai pirmą kartą apsireiškė Marija, visi labai nustebo, nes ji atvirai ir ryžtingai buvo pareiškusi netikinti Alfonsinos ir Anatalijos regėjimais, o Alfonsiną laikė pakvaišėle. Apsireiškimai jai truko tik šešis mėnesius. Jie baigėsi 1982 m. rugsėjo 15 d.

Švč. Marija pasirinko Klarą, kad per ją apreikštų pasauliui ypatingą pranešimą, tai yra septynių skausmų rožinį. Ji dažnai kartojo: „Mes turime dažnai apmąstyti Jėzaus kančią ir jo Motinos gilius skausmus. Turime kalbėti įprastinį rožinį, kad gautume atsivertimo malonę... Pasaulis yra pasisukęs prieš Dievą. Turime atgailauti ir

prašyti atleidimo. Kad gautume atsivertimo malonę, turime apmąstyti Jėzaus kančią ir jo Motinos skausmus, kad suprastume jų skausmų ir kentėjimų prasmę".

Klara sakė, jog Švč. Motina teikia pirmumą dviem maldoms, kad galėtume įžengti į Jėzaus ir jo Motinos kančių paslaptį. Jos yra visiems žinomas ir daugelio kalbamas rožinis ir Švč. Motinos septynių skausmų rožinis, arba karoliukai. Šios dvi maldos esančios geriausias vaistas prieš šių laikų blogį ir stipri priemonė prieš piktąją dvasią.

„Aš prašau atgailos, – 1982 m. gegužės 31 d. kalbėjo Švč. Motina. – Jei žmonės apmąstydami kalbės tą septynių skausmų rožinį, turės atgailavimo stiprybę. Šiandien daugis nežino, kaip prašyti atleidimo. Taip jie tebekryžiuoja Dievo Sūnų. Dėl to atvykau priminti jums, ypač Ruandoje, nes čia dar yra nusižeminusių žmonių, kurie nėra prisirišę prie turto ir pinigų".

Klara gavo Švč. Motinos paliepimą skleisti jos septynių skausmų rožinio pamaldumą ne tik Ruandoje, bet ir visame pasaulyje. Ji pasakė Marijai, kad Ruandoje ji galėtų eiti iš vieno namo į kitą, skleisdama šį pamaldumą, bet ji negalinti vykti užsienin. Švč. Motina atsakė jai: „Tu gali paskleisti jį po visą pasaulį, pasilikdama namie". Ir įpareigojo ją pasakyti vyskupui ordinarui, kad toks rožinis būtų paskleistas visame pasaulyje.

Klara pradėjo graudžiai verkti, nes žmonės esą tamsuoliai, nesuprantantys dalyko. Tada septynis kartus ji krito į degantį erškėčių krūmą. Kiekvieną kartą krisdama ji sakė: „Daryk su manimi, ką nori, bet pasigailėk pasaulio, kad būtų išganytas".

Po to Klara vėl krito septynis kartus į erškėčius ir tarė: „Meldžiuosi už tuos, kurie netiki, už tuos, kurie negali tikėti, kad tu (Marija) grįžtum į pasaulį ir atnaujintum jį". Švč. Motina atsakė: „Prašau žmones pasitaisyti, atsisakyti nepadorumo, atsiversti, bet jie negirdi... Dėl to tu kritai septynis kartus į degantį krūmą, kad aš paliesčiau jų širdis. Pasaulis eina vis blogyn. Bet tu turi kentėti, kad pagelbėtum mano

Sūnui Jėzui jį išganyti... Pasaulis yra ant katastrofos ribos... Pasakyk žmonėms, kad aš visados būsiu su jais ir kasdien lydėsiu juos, jeigu jie priims mane kaip savo Motiną... Malda iš širdies yra kelias dangun. Pasninkaukite, kalbėkite septynių skausmų rožinį, atsiverskite ir eikite išpažinties".

Stefanija Mukamurenzi

Stefanija, gimusi 1968 m., turėjo 14 metų ir mokėsi pradinėje mokykloje, kai 1982 m. gegužės 25 d. Marija jai apsireiškė pirmą kartą. Apsireiškimai truko iki tų pačių metų rugsėjo 15 d. Jai duoti pranešimai yra panašūs į kitiems duotus pranešimus. Stefanija sakė: „Turime atsiversti, melstis ir apsimarinti. Šėtonas nori sunaikinti mus. Dievas nori iš širdies sukalbėtų maldų".

Stefanija paklausė Švč. Motiną, ką ji turinti atsakyti tiems, kurie sako, kad Marija esanti tokia pat moteris, kaip ir kitos, ir kad ji turėjusi dvylika vaikų. Švč. Motina atsakė Klarai: „Tai prilygsta velnio kvietimui, kad jus suklaidintų".

Stefanijai duotų pranešimų pagrindinė mintis yra atgaila ir atsivertimas. Turime būti nuolankūs ir nuoširdžiai priimti Švč. Motinos pamokymus. Tada ji pasiskundė Švč. Motinai, kad žmonės mano, jog Kibehos regėtojos esančios pamišėlės. Ką ji turinti daryti? Marija atsakė jai: „Palaiminti yra Dievo pamišėliai, kai jie skelbia Dievo žodžius. Atvykau žemėn, bet žmonės nesupranta. Iš to jie daro pokštus".

Vestina Selima

Vestina gimė 1958 m. Jos tėvas ūkininkas musulmonas, o motina buvusi katalikė, tapusi musulmone pagal vyrą. Šeimoje Vestina niekados nebuvo girdėjusi apie Švč. Mariją. Bet jos tėvai buvo tolerantiški ir leido ją į katalikišką mokyklą. Baigusi pradinę mokyklą ir tapusi katalike, Vestina įsijungė į seselių vadovaujamą socialinį centrą Kibehoje.

Pirmą apsireiškimą Vestina gavo 1982 m. rugsėjo 15 d. Ji sakė, kad Švč. Motina liepusi jai eiti siauru keliu, kuris veda dangun. Jis nesąs lengvas. Šėtono kelias esąs platus ir lengva juo bėgti, nes nesą jokių kliūčių. Švč. Motina liepė jai naudotis lazda, kuri buvo jos atpažinimo ženklas. Švč. Motina sakė jai, kad ir Mozė turėjęs piemens arba ganytojo lazdą. Lazdos naudojimas buvo lyg kryžius, nepatogumas. Kur tik ji vyko, žmonės vadino ją lazdos mergaite. Be to, lazda buvo krikščioniškojo mokslo skelbėjo ženklas.

Visus pranešimus, pamokymus ji pradėdavo veiksmais. Pvz., atsiguldavo ant grindų, sakydama: „Esame niekas prieš Dievą". Arba labai pamažu su lazda ji praeidavo minios priešakyje, sakydama: „Kelias dangun nėra lengvas".

Vestina mokė savo klausytojus atsipalaiduoti nuo šio pasaulio ir šlietis prie dalykų, kuriuos Dievas yra parengęs savo vaikams. Tai tikroji atsivertimo prasmė. Šioje žemėje esame keleiviai. Turime pasirengti Kristaus grįžimui. Tad praktikuotini nusižeminimas, pasivedimas Dievo valiai, atleidimas vienas kitam, nuoširdžios maldos, priėmimas kiekvieno kryželio vienijantis su Jėzumi, kalčių atleidimas, Atgailos sakramentas. Kibehos parapijos kunigai liudija, kad Vestina, be pertraukos kalbėdama kelias valandas, aiškindama žmonėms Kristaus mokslą ir Švč. Motinos pranešimus, niekada nepadarė klaidos.

Vestinos tėvas 1983 m. tapo kataliku. Jos klausytojai atsinaujino dvasioje, nes ji turėjo nuostabią įtaką žmonėms, jie klausėsi jos. Kibehoje Vestina dirbo siuvėja ir pagelbėjo motinai namų ruošoje.

Emanuelis Segatašja

Emanuelis buvo penkiolikametis bemokslis piemenėlis, pagonis, kai Viešpats Jėzus apsireiškė jam. Tuo apsireiškimu daugis buvo nustebinti ir pradėjo abejoti kitais apsireiškimais. Emanuelis gimė 1967 m. Buvo vyriausias penkių vaikų šeimoje. Pagonys tėvai gyveno toli nuo

Kibeho miesto. Jie neturėjo nei radijo, negaudavo laikraščių, nes šeimoje niekas nemokėjo skaityti. Tad ir Emanuelio niekas nepažino. Žmonės, kurie pirmieji aplankė Emanuelį, negalėjo suprasti, iš kur jis viską žino. Juk niekados nelankė mokyklos. Jis buvo pabėgęs iš namų ir trumpą laiką piemenavo. Bet nemėgo sėdėti vienoje vietoje, todėl keliavo po plačias apylinkes. Buvo nuvykęs net į Burundį ir Zairą, bet vėl tuojau grįžo.

Vykdamas į Kibehą, Emanuelis sustojo po medžiu pailsėti ir išgirdo balsą: „Vaike, jei tu priimsi užduotį, ar norėsi užbaigti ją?" Nedelsdamas jis nuoširdžiai atsakė: „Taip". Balsas tęsė: „Eik". Netoliese jis pamatė daug žmonių. „Pasakyk jiems išvalyti savo širdis, nes metas arti". Emanuelis paklausė: „Koks tavo vardas", nes nieko nematė aplink save. „Jei pasakyčiau tau savo vardą, niekas netikėtų tavimi", – atsakė balsas. – „Jie klaus, kas mane siuntė, ką turiu pasakyti jiems?" – Balsas atsakė: „Mano vardas Jėzus. Eik ir skelbk šį pranešimą žmonėms".

Paėjėjęs Emanuelis rado daug moterų su vaikais. Jos malė pupas. Jis pradėjo kalbėti joms. Vienos juokėsi iš jo, o kitos išsigandusios pabėgo. Viena moteris paklausė jį: „Kodėl taip gudriai skelbi Dievo žodį? Kas jo klausysis?" Tada jis vėl išgirdo balsą: „Pasakyk joms, kad žmogaus Sūnus atvyko žemėn". Jos nuplėšė berniukui drabužius. Balsas tęsė: „Atsimerk ir tu pamatysi mane". Tada jis pamatė Viešpatį. Jis buvo juodas (kaip ir to krašto žmonės) labai skaisčioje šviesoje, bet netrukus dingo. Tėvas ir žmonės palaikė Emanuelį pamišėliu...

Praėjus trim dienoms po pirmojo apsireiškimo, pagonis bemokslis kalbėjo tris valandas apie Atgailos sakramentą, kaip būdą pasirengti pas Jėzų paskutiniame teisme. Jis sakė: „Tada mes patys pažinsime savo gyvenimą ir patys būsime savęs teisėjai". Juk šis pasaulis sulauks pabaigos. Turime pasirengti. Laiko nedaug likę. Kai Jėzus grįš žemėn, siela ras savo kūną, kurį ji turėjo anksčiau. Tie, kurie darė gera, eis dangun; jei darė bloga, pasmerks patys save, nes nebus

jokios vilties apeliuoti. Nepraraskite laiko gera daryti. Laiko nedaug liko. Jėzus ateis ir suras kiekvieną. Budėkite ir ruoškitės paskutiniam teismui. Jūs, kurie žinote, kad Jėzus buvo atėjęs žemėn, neabejokite, kad jis grįš. Jei dar nieko nedarėte amžinajam gyvenimui, šis pranešimas turi paskatinti jus pagalvoti ir pakeisti savo gyvenimo būdą.

Prašykite nuodėmių atleidimo. Nuodėmių atleidimas gaunamas, sužadinus gailestį už nuodėmes, ir tada Dievas atleidžia Sutaikinimo sakramentu. Negana gailėtis širdyje. Prieš Dievą turime apkaltinti save išpažintyje, nenuslėpdami jokios nuodėmės. Turime išpažinti viską, kas guli ant sąžinės. Jeigu ne, gali būti per vėlu".

Po kelių mėnesių po pirmojo apsireiškimo Emanuelis buvo pakrikštytas ir sutvirtintas. Netrukus jis gavo pranešimą kunigams ir vienuoliams. Šis pranešimas buvo ištisai užrašytas. Čia jo santrauka.

„Kunigai ir vienuoliai bei vienuolės per mažai rūpinasi tais, kurie serga kūnu ir siela. Jeigu jie laisvai yra davę skaistybės įžadą, ištikimai turi jo laikytis. Prieš priimdami rimtą įsipareigojimą, jie turi gerai apsigalvoti... Tik Dievas atleidžia nuodėmes, bet tam reikalui jis panaudoja žmones (kunigus)".

Emanuelis sakė, kad Jėzus papeikęs tuos pašventintus žmones, kuriems per daug rūpi pasaulis. Jis priminė jiems, kad mes čia, žemėje, esame vargšai, o vienintelis turtas esąs širdies turtas.

Toliau klausytojams jis priminė labdaros ir meilės pareigą ir liepė saugotis veidmainystės, šmeižto, liežuvavimo nuodėmių. Tas nuodėmes Emanuelis vadino liežuvio paleistuvyste.

Kad ir kaip kas nors sakytų, kad jis myli Jėzų ir garbina jį, būtų neteisus, jei atmestų jo Motiną Mariją, kalbėjo Emanuelis 1983 m. liepos 2 d. Jis sakė, jog Marija yra pasaulio ir visų žmonių Motina. Ji nesanti paprasta moteris kaip kitos.

Žmonės turi melstis, o neprašyti stebuklų. Nė vienas nepateks į dangų stebuklu, ten nukeliauti padės tik malda, kuri plaukia iš širdies. Melsdamiesi turime trokšti Dievo. Rožinis yra krikščionio stip-

rybė. Nieko nėra galingesnio atsivertimui išprašyti kaip rožinis. Malda yra dorybių praktikavimas.

Penktadieniais Emanuelis labai kenčia už žmonių atsivertimą. Jėzus jam pasakęs: „Kiekvieną penktadienį tu turi kentėti, kad taip pagelbėtum išganyti pasaulį. Dangun einama ne nuolaidžiavimais arba ypatingomis dovanomis, o iš širdies išplaukiančia malda".

Agnietė Kamagaju

Agnietė gimė 1960 m. Tėvai katalikai. Ji baigė tik pradinę mokyklą. Pirmą apsireiškimą gavo 1982 m. liepos 7 d. Apsireiškimų metu žmonės galėjo matyti daug ypatingų ženklų: saulė sukosi, kartais žmonės matė dvi saules arba dvi linijas, kurios dalijo saulę į tris lygias dalis. Saulės dešinėje kartais pasirodydavo Jėzaus kryžius arba erškėčių vainikas. Po to ji sakė: „Dievas nori parodyti, kad jis laiko pasaulį savo rankose ir gali atvesti jį prie galo, jei tik norės. Turime būti pasirengę". Dažnai ji prašė Jėzų ir Mariją palaiminimo, ir tada lengvas lietutis – Dievo malonė – krisdavo ant minios.

Pagrindinės Agnietei duotų pranešimų temos buvo atgaila, atsivertimas, nuoširdi malda, gyvas tikėjimas, atsisakymas stabmeldystės, paleistuvystės ir veidmainystės nuodėmių. „Mes negalime turėti dviejų širdžių ir eiti dviem keliais. Turime eiti tik vienu keliu prie Jėzaus", – kalbėjo ji. Tas kelias esąs atgailavimas ir neprisirišimas prie šio pasaulio.

Ilgą pokalbį su Jėzumi Agnietė turėjo 1983 m. gegužės 2 d.: „Netrokškite per daug medžiaginių gėrybių. Neleiskite vadovauti tam, kuris veda į pikta. Neatsisakykite kryžiaus, kurį Dievas siunčia jums, bet prašykite malonės, kad mielai priimtumėte ir neštumėte jį. Jėzus sakė: „Tą, kuris trokšta manęs, pasotinsiu. Tasai, kuris pasitiki manimi, niekados nieko nestokos. Tą, kuris yra alkanas manęs, pasotinsiu. Tam, kuris prašo mane pagalbos, suteiksiu ją. Tą, kuris prašo ko nors mane, išklausysiu. Tą, kuris išpažįsta mane žemėje, išpažinsiu danguje".

1983 m. rugpjūčio 18 d. Agnietė gavo pranešimą jaunimui: „Jaunimo elgesys ir jo idėjos yra priešingos toms, kurių Dievas nori iš mūsų. Vaikinai ir mergaitės neturi naudoti savo kūno vien malonumams... Jie pamiršta, kad tikra meilė ateina iš Dievo. Užuot tarnavę Dievui, tarnauja pinigui. Jie turi naudoti savo kūną Dievo garbei, o nelaikyti jo malonumų objektu... Jie turi melstis Marijai, kad parodytų jiems tikrą kelią pas Dievą. Jūs turite eiti vienu keliu. Nustokite ėję dviem keliais. Tasai, kuris eina pas mane, gaus. Kai kurie bus pašaukti visiškai pasišvęsti Dievui; kiti bus pašaukti sukurti šeimas. Bet kur pašaukti, turite visiškai pasišvęsti Dievui, nes jūsų kūnas ir siela priklauso Dievui".

KĄ SAKO BAŽNYČIA?

Mistiniams reiškiniams vykstant Kibehoje, vietos vyskupas ordinaras negalėjo ilgai tylėti. Jis turėjo tirti įvykius ir pasisakyti dėl jų. Ganytojiškame laiške 1983 m. liepos 30 d. Butarės vyskupijos ordinaras vysk. Jonas B. Gahamanyi, kurio vyskupijoje yra Kibeho miestas, surašė neįprastinius įvykius ir ką yra sakę regėtojai. Jame jis kalba apie Bažnyčios nusistatymą. Laiško pabaigoje rašo: „Kadangi dėl įvykių sudėtingumo ir nemažo regėtojų skaičiaus yra sunku kruopščiai ištirti atvejį, nėra ko stebėtis, jei Bažnyčia padaro sprendimą tik po ilgo laiko. Dažnai reikia daug metų aiškiai pamatyti tiesą. Dėl to kviečiame jus būti kantrius".

1982 m. kovo 20 d. Butarės vyskupas ordinaras sudarė gydytojų komisiją Kibeho mistiniams įvykiams ištirti, o tų pačių metų gegužės 14 d. sudarė teologų komisiją tiems patiems įvykiams ištirti. Gydytojų komisija rado, kad visi regėtojai buvę sveiki ir sveikai galvoję. Ir teologų komisija rado, kad visi regėtojų skelbti pranešimai derinasi su Šventraščiu ir Bažnyčios mokymu ir kad jie viską tyrę vadovaudamiesi Vatikano paruoštais nurodymais.

Gavęs iš abiejų komisijų teigiamus pasisakymus dėl Kibehos mistinių įvykių ir visiems Ruandos vyskupams pritarus, 1988 m. rugpjūčio 15 d. Butarės vyskupas ordinaras aprobavo mistinius reiškinius kaip tikrus ir vertus viešo kulto.

Kun. Gabrielius Maindron, tyręs įvykius vietoje ir parašęs studiją, sako: „Marijos triumfas ir Šėtono pralaimėjimas bus Kristaus grįžimo ženklas. Pagrindinė pranešimų dalis Kibehoje yra pasirengimas Kristaus grįžimui".

Švč. Motina Marija prašė savo tikinčiuosius vaikus pastatydinti koplyčią Kibehoje. Ji pavadintina „Išvienintųjų Surinkimo" vardu, kurioje visi susivieniję galėtų melstis ir giedoti, kaip darydavo pirmieji krikščionys.

Septynių skausmų rožinis

Švč. Mergelės Marijos septynių skausmų rožinis susideda iš septynių grupių po septynis karoliukus. Be to, trys karoliukai ir kryželis. Prie kiekvieno karoliuko sukalbėtina „Sveika Marija" malda, prisimenant dangiškosios Motinos septynis skausmus. Jie yra:

1. Simeono pranašystė;
2. Bėgimas Egiptan;
3. Jėzaus pasilikimas šventykloje;
4. Jėzaus sutikimas kelyje į Kalvarijos kalną;
5. Jėzaus nukryžiavimas;
6. Jėzaus kūno nuėmimas nuo kryžiaus;
7. Jėzaus kūno įdėjimas į kapą.

Pridėtina tris „Sveika Marija", prisimenant Švč. Motinos išlietas ašaras dėl dieviškojo Sūnaus kentėjimų. Šiais trimis „Sveika Marija" viliamės išmelsti tikrą gailestį už savo nuodėmes.

Rožinio maldos

Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Amen. Mano Dieve, aukoju tau šį Marijos skausmų rožinį tavo didesnei

garbei ir tavo Švenčiausiajai Motinai pagerbti, apmąstydamas ir dalyvaudamas jos šventame kentėjime. (Po to sukalbama viena „Sveika Marija" prie kiekvieno karoliuko.) Rožinis užbaigiamas šia malda:

V. Melskis už mus, skausmingoji Mergele Marija.

R. Kad taptume verti Kristaus žadėjimų.

Melskimės. Viešpatie Jėzau, maldaujame dabar ir mūsų mirties valandą užtarimo Švenčiausiosios tavo Motinos Mergelės Marijos, kurios šventa siela buvo perverta širdgėlos kalaviju tavo Kančios metu. Suteik mums tos malonės, pasaulio Išganytojau, kuris gyveni ir viešpatauji su Tėvu ir Šventąja Dvasia. Amen.

APSIREIŠKIMAI KENIJOJE

Kenija, buvusi anglų protektorate, dabar yra nepriklausoma respublika Afrikoje. Ji yra į pietus nuo Etiopijos, tarp Indijos vandenyno ir Viktorijos ežero. Plotas – 582374 kv. km. 1994 m. joje gyveno 28,24 mln. žmonių. Jie labai įvairūs tautybių ir tikėjimų atžvilgiu: 28 proc. Romos katalikų, 26 proc. protestantų, 18 proc. čiabuvių religinės grupės, 6 proc. musulmonų, kiti yra sentikiai, sektos ir kt.

Ses. Ona Ali, gimusi 1966 m. gruodžio 29 d. Kenijoje, buvo auklėjama musulmonų tikėjimo dvasia, nes tėvas buvo pamaldus musulmonas. Jos motina buvo katalikė. Tėvai išsiskyrė, susiginčiję dėl skirtingo tikėjimo. Dukra Ona pagaliau buvo pašaukta į katalikų tikėjimą ir pakrikštyta 1979 m. balandžio mėnesį. Netrukus ji įstojo į vienuolyną. Po kurio laiko Viešpats Jėzus pradėjo apsireikšti jai. Ji surašė ir sunumeravo visus iš Viešpaties gautus apreiškimus. Jai duoti apreiškimai yra dėl šv. Eucharistijos ir grasomų bausmių žmonijai už nuodėmes. Vietos vyskupas ordinaras yra juos aprobavęs kaip tikėtinus apreiškimus. Tad jie verti dėmesio ir priimtini gera valia kaip autentiški.

Pats didžiausias Šėtono laimėjimas krikščionybės istorijoje buvo šv. Mišių Aukos ir tikro Jėzaus buvimo šv. Eucharistijoje bei to sak-

ramento atėmimas iš visų šakų krikščionių, išskyrus katalikus ir sentikius (pravoslavus). Šėtono paskutinis planas yra sunaikinti šv Mišias, tikrą Jėzaus Buvimą šv. Eucharistijoje ir žmonių tikėjimą į eucharistinį Jėzų. Viešpats Jėzus pasakė ses. Onai, jog Šėtonas daro viską, kad sugriautų šv. Mišių Auką ir tikėjimą, jog Kristus tikrai esąs šv. Eucharistijoje. Iš dalies po Vatikano Susirinkimo masonai prisidėjo prie šv. Mišių apeigų suprastinimo ir paveikė žmones, jog nėra reikalo priklaupti prieš Švenčiausiąjį tabernakule, kad galima priimti šv. Ostiją į rankas ir nereikalinga eiti išpažinties.

Tam tikslui Šėtonas naudoja masonus ir kitus ateistus, taip pat daug pašvęstų sielų (kunigų ir vienuolių) ir yra jau daug padaręs šioje srityje. Vienoje parapijoje, pvz., klebonas beveik niekados nepriklaupia prieš Švč. Sakramentą tabernakule. Vis daugiau tos parapijos narių, ypač tie, kurie kasdien dalyvauja šv. Mišiose, nebepriklaupia, o tik sustoję truputį palenkia galvą.

Apsireiškęs Viešpats Jėzus ketvirtą kartą (1987 m. rugsėjo 23 d.) kalbėjo ses. Onai: „Melskis labai daug už žmoniją. Buvęs blogas pasaulis tampa blogesnis. Velnias daro viską, kad sugriautų šventą Mišių Auką. Dieviškasis Teisingumas yra paruoštas veikti mano akimis, nukreiptomis į dangų. Tai bus didelis baisumas, lyg tai būtų pasaulio galas. Bet tai nebus jo galas".

Trisdešimt penktame pareiškime arba pranešime 1987 m. lapkričio 1 d. Viešpats kalbėjo ses. Onai: „Melskis už daugelio žuvusių (mirtinoje nuodėmėje gyvenančių) žmonių atsivertimą. Daugelis jų yra pašventinti (kunigai ir vienuoliai). Velnias naudoja juos, kad sugriautų šventą Mišių Auką".

Keturiasdešimt šeštame pareiškime 1987 m. gruodžio 5 d. Viešpats kalbėjo: „Šie laikai yra mano sunkios valandos, kai velnias daro viską, kad sunaikintų šventą Mišių Auką... Melskis, melskis už tuos, kurie išjuokia, piktnaudžiauja, šmeižia ir, labiau negu kada nors praeityje, mindo mane, kad taip sunaikintų mano Buvimą Meilės sakramente".

Keturiasdešimt septintame pareiškime 1987 m. gruodžio 5 d. Viešpats kalbėjo: "Maniškiai (kai kurie kunigai)...sunkiai dirba, kad sunaikintų mano Buvimą ir šventą Mišių Auką" netiksliais konsekracijos žodžiais bei bloga intencija*.

Penkiasdešimt trečiame pareiškime 1987 m. gruodžio 6 d. Viešpats Jėzus kalbėjo ses. Onai: „Velnias kovoja prieš mano Meilės dievišką Sakramentą. Maniškiai... ryžtingai piktnaudžiauja ir piktžodžiauja, kad sunaikintų mano Buvimą šventoje Mišių Aukoje".

Penkiasdešimt ketvirtame pranešime 1987 m. gruodžio 15 d. Viešpats kalbėjo: „Šios yra tamsios valandos, kai velnias naudoja maniškius..., kurie sunkiai dirba, kad sunaikintų Mišių šventąją Auką ir pražudytų sielas. Atsisakyta mano sakramentų; jie yra paniekinti (nebeinama išpažinties). Mano Paslaptys (šv. Eucharistija) piktžodžiaujamos. Labiau negu kada nors anksčiau masonai nuolat atakuoja mano dieviškos Meilės sakramentą tabernakule".

Septyniasdešimtame pareiškime 1988 m. sausio 18 d. Viešpats kalbėjo: „Ateina laikas, kai mano Bažnyčia bus nualinta ir apiplėšta. Maniškiai... tapo tarsi įsiutę liūtai. Padaroma daug šventvagysčių prieš mano tikrą Buvimą tabernakuluose. Daugis yra praradę savo garbingumą ir protavimo šviesą. Velnias yra surakinęs jų širdis. Jo vadovaujami, jie sunkiai dirba, kad būtų panaikinta šventoji Mišių Auka. Taurė jau pilna".

Septyniasdešimt pirmame pareiškime 1988 m. sausio 19 d. Viešpats kalbėjo: „Masonai piktnaudoja mane tabernakuluose ir taip pat mano Evangelijoje. Blogis pasibjaurėtinas. Suvienyk savo širdį su mano Kraujo ašaromis... Blogio reikalai yra masonų rankose. Jie visi yra sutarę sunaikinti Mišias... Šėtonas yra jų eilėse. Užtikrinu tau, kad jų sielos yra Šėtono gretose. Mano didelė meilė žmonėms dieną ir naktį laiko mane Švenčiausiajame Sakramente. Daug kenčiu dėl jų išdavysčių ir niekinimo. Daugis nuodėmių šaukiasi mano amžinojo Tėvo

* Plg. J.Burkus, „Du pasauliai", p.367–368.

keršto. Trokštu išganyti žmoniją. Nė vienas neina pragaran be savo nusistatymo. Aš šaukiu visus į savo avidę. Pasaulis yra praradęs pražūties supratimą".

Viešpats Jėzus kalbėjo ses. Onai ir apie ypatingas visokias dideles nelaimes ir nepagydomas ligas, pvz., AIDS ligą, ebolos virusus ir kt.

Dvidešimt devintame pranešime, arba atsišaukime, 1987 m. spalio 24 d. Viešpats kalbėjo ses. Onai: „Mano dukra, melskis ir atsiteisk. Esu pervertas daugeliu kalavijų (nuodėmių), bet atleidžiu visiems tiems, kurie atgailaus... Perspėju šį pasaulį, pilną pasibjaurėjimų, už kuriuos baisi bausmė yra paruošta tiems..., kurie nenori girdėti mano reikalavimų... Jei ir toliau jie gyvens supuvę, neturės pasigailėjimo, bet veikiau bus ašaros, raudojimas, žemės drebėjimai, potvyniai ir įvairios ligos. Tie vargšai žmonės yra akli ir kurti mano Meilės reikalavimui. Oras yra užterštas, ir visur pilna nuodėmių. Žmonių rankos pilnos ginklų. Juos ištiks didelė nelaimė. Myliu juos, dėl to perspėju, kol dar nevėlu, kad jie atgailautų. Jie turi daugiau melstis".

Keturiasdešimtame atsišaukime 1987 m. lapkričio 22 d. Viešpats Jėzus kalbėjo: „Kasdien pasaulis vis arčiau bedugnės. Tik pažvelk, kas vyksta... visoje žmonijoje. Joje yra per daug neapykantos, labai daug amžinojo Tėvo priešų. Masonai ir kiti velnio garbintojai nori sunaikinti brolišką meilę pasaulyje, pakeisdami ją pasidalijimu ir kraujo žaizdomis... Šaukiu kiekvieną prie atgailos ir maldos. Nebijokite. Iš dangaus kris liepsnos, kurios sunaikins visus nusidėjėlius ir Šėtono darbus: bedugnės, kalnai ir liepsnojanti lava praris ištisus kaimus. Žemės drebėjimai, potvyniai, nekontroliuojamos elektros srovės, audringos jūros, savižudybės, narkotikai ir visokiausios ligos. Koks baugus nusiaubimas – vaikai sukyla prieš savo tėvus, nekalti žmonės žudomi, šeimos sudraskomos, veikia komunistai ir kiti nusikaltėliai. Teisingas griežtumas prislėgs juos".

Šimtas aštuoniasdešimt ketvirtame atsišaukime 1988 m. liepos 21 d. Viešpats Jėzus perspėjo pasaulį per ses. Oną: „Pasaulyje ir

mano Bažnyčioje nebėra susikaupimo. Žmonėms gelbėti laikas yra trumpas. Daugis ligų yra perspėjimas. Melskitės labai daug, kad atsiteistumėte ir numalšintumėte mano amžinojo Tėvo didelį pasipiktinimą. Prašau jus pasirūpinti, kad mano žodis būtų išgirstas. Jei to nedarysite, ką jums sakau, būsite pačiupti Šėtono, raudonojo Liuciferio, kuris labai gerai supranta laiko rimtumą. Šie yra perdėto šėlimo laikai. Artinasi laikas, kai bus daug ligų. Mano amžinasis Tėvas leis joms plisti. Nebus nei gydytojų, nei vaistų joms pagydyti. Jei žmonės klausysis manęs, susilauks išsigelbėjimo ir ramybės. Tad įtikink žmones daugiau melstis ir mylėti vieni kitus. Mano Širdis yra pripildyta skausmo. Maldauju žmones grįžti pas mane. Daug žmonių Šėtonas laiko savo nuosavybėje ir sako jiems, kad neegzistuoja mano amžinasis Tėvas. Jei galėčiau, daugiau kentėčiau už žmones, kad išganyčiau juos".

ŽODELIS KNYGOS UŽBAIGAI

Šioje knygoje gvildenti tik keli svarbiausi ir vietos vyskupo ordinaro aprobuoti arba arti aprobacijos Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos Marijos apsireiškimai ir apreiškimai Azijoje ir Afrikoje, kai iš tikrųjų pastaraisiais laikais yra įvykę arti trijų šimtų paskirų apsireiškimų. Jų daug įvyko taip pat Azijoje ir Afrikoje. Norint išsamiai susipažinti su jais visais, apie kiekvieną atvejį reikėtų parašyti atskirą knygą, kas yra padaryta keliomis kalbomis. Tačiau geros valios skaitytojui tiek daug nereikia.

Juk mes, katalikai, turime pilną Dievo apreiškimą, kurio gana mūsų išganymui: turime Šventraštį, Tradiciją, Bažnyčios mokymą, šv. Mišias, sakramentus ir motiną Bažnyčią. Privatūs apreiškimai yra tik priminimas, ką esame pamiršę, labiau rūpindamiesi pasaulio patogumais, negu savo ir kitų amžinuoju likimu.

Privatūs apreiškimai nesukuria naujų tikėjimo tiesų. Jas tik paryškina ir sužadina mūsų pamaldumą Dievui ir Jėzaus Motinai ir primena mums, kad uoliau turime praktikuoti savo tikėjimą, atlikti savo pašaukimo pareigas. Tokia yra šios knygos paskirtis – pagelbėti geros valios žmonėms gyventi pagal dangiškojo Tėvo valią.

Dėkoju Viešpačiui ir jo Motinai Marijai, kad leido man parašyti šią knygą. Turiu vilties, kad leis man tęsti tokių apsireiškimų, įvykusių Europoje ir Amerikoje, aprašymus, jei šios knygos skaitytojai domėsis ja, nors jau 1995 m. birželio 16 d. paminėjau penkiasde-

šimt penkerių metų kunigystės šventimų sukaktį, kai buvau įšventintas tarp Lietuvą okupuojančių tankų Panevėžyje. Laukdami kitų apsireiškimų aprašymo, perskaitysime šią knygą bent porą trejetą kartų ir vykdysime visa tai, ko mus prašo Viešpats ir jo Motina, būtent:

1. Pasirūpinsime savo ir kitų išganymu malda, darbu ir pasiaukojimu.

2. Vykdysime visa, ko prašo Viešpats ir jo Motina Marija, ir paremsime jų šventas pastangas, būdami paklusnūs jų prašymams.

3. Teiksime pritinkamą pagarbą šv. Eucharistijai, kurioje tikrai yra dieviškasis Išganytojas. Jis laukia kiekvieno.

4. Melsimės už popiežių, vyskupus ir kunigus, rūpindamiesi jais; pasišvęsime jų pavestai misijai ir naujiems pašaukimams kunigystėn.

5. Skleisime Jėzaus ir Marijos apsireiškimų metu gautus pranešimus žodžiu ir šiąja bei kitomis knygomis, padovanodami ją ir kitas šio ir kitų autorių knygas tiems, kurių išganymas mums rūpi.

Šia proga dėkoju visiems, kurie prisidėjo prie knygos parašymo, paskatindami, skolindami knygas, peržiūrėdami rankraštį. Dėkoju knygos leidėjams, platintojams ir skaitytojams. Padovanokite šią knygą ypač tiems, kuriems ji gali pagelbėti.

Literatūra

Billett, Fr. Robert, C.M.F., & Sang M. Lee, Mary's Touch by Mail, A Magazine on the Apparitions at Naju, Korea, 1990.

Bird, John, several articles in The 101 Times Magazine, Asbury, NJ.

Brown, Michael H., The Final Hour, Midford, OH, 1992.

Carroll, Msgr. Richard, The Remnant Church, Slidell, LA 1993.

Driscoll, Br. Craig, Our Lady of Akita (Cassette), 1993.

Driscoll, Br. Craig, Our Lady, An Angel and Sister Agnes, Asbury, NJ 1994.

Dominguez, Dr. Jeronimo, Avalancha de Aparaciones, New York, N.Y.1944.

Ducusin, Rebecca, Interview With Julia in Canada, „Mary's Touch by Mail", Gresham, OR 1993–1994.

Flyn, Ted & Mauree, The Thunder of Justice (The Warning, The Miracle, The Chastisement, the Era of Peace, God's Ultimate Acts of Mercy), Sterling. VA 1993.

Groeschel, Fr. Benedict, CFA, A Still, Small Voice, A Practical Guide on the Reported Revelations, San Francisco, CA 1993.

Haffert, John, Naju Message: The 101 Times, 1994–4–4.

Haffert, John M., The Meaning of Akita[4], Asbury, N.J., 1993.

Yasuda, Teiji, OSV, Akita, The Tears and Message of Mary, vertė John M. Haffert, Asbury, NJ 1989.

Johnston, Francis, When Millions Saw Mary (in Egypt), Tiveryon, Gr. Britain, 1980.

Kim. Julia, The Miracle in Nayu, Korea, Heaven Speaks to The World, Julijos dienoraštis, Gresham, OR 1992.

Laurentin, René Can., Current Marian Apparitions Around the World, San Josè, CA, 1989.

Laurentin, Fr. René, The Apparitions of the Blessed Virgin Mary Today[2], Dublin, Ireland, 1991.

McGrinnity, Fr. Gerald, Our Lady of Sorrows at Akita (Cassette), NJ O'Connor, Fr. John, Akita Warning (Cassette), Chicago, I1

Spies, Rev. Raymond, The Tears of the Virgin, Anyang, Korea, 1992.

The Publican, The Miracle of Damascus, Glendale, CA 1989.

Trimakas, Kęstutis, Štai Jūsų Motina, Dyer, IN 1990.

Turton, Dr. Rosalie Ann, Editor of The 101 Times, a Magazine on the Apparitions at Akita, Asbury, NJ, 1989–1995.

Skaitytojų pasisakymai

„Nuoširdžiai ačiū už prisiųstas knygas: „Mūsų dienos", „Eucharistiniai pašnekesiai" ir „Pasitikiu". Ypatingai malonu, kad jomis galės pasinaudoti atgimstančios Lietuvos žmonės. Panašios literatūros jie labiau reikalingi negu kasdienės duonos, nors ir jos pradeda stigti" (Vysk. Paulius A. Baltakis, CFM, 1995 05 23).

„Jūsų knygos yra skaitytojų mėgstamos dėl patiektų žinių, dėl lengvos ir suprantamos kalbos... Skaitytojai yra sužavėti Jūsų energija ir neišpasakytu darbštumu, tiek daug parašant knygų... Jūsų knygas... labai pamėgo Lietuvos katalikai" (Dr. D.M. Stančienė, „Logos" Redaktorė, 1995 03 04).

Recenzentas A. Guščius rašo „XXI Amžiuje" apie „Mūsų dienos" knygą: „Turbūt vertingiausias šios knygos bruožas – istorinių faktų aprašymo nuodugnumas ir pristatytų asmenybių išsami charakteristika... „Mūsų dienos" – itin informatyvi, turtinga, naudinga knyga... Linkiu visiems šią knygą perskaityti" (1995 03 08).

Kalbėdamas apie šio autoriaus knygas, P. B–kus rašo iš Biržų: „Girdėjau kalbant, kad Jūsų knygos ne vieną netikintį sugrąžino prie Dievo" (1994 12 06). Nemažai esu gavęs tokių pranešimų.

„Dėkoju už „Mūsų dienos“ knygą. Stebiuosi Jūsų sugebėjimu parašyti šią knygą ir tiek daug kitų knygų... Skaitydami „Mūsų dienos“ knygą ir kitas Jūsų parašytas knygas, atrodo, dalyvaujame rekolekcijose. Kiek daug randama dvasinio peno ir moralinių bei religinių patarimų“ (P. Gruodis, JAV, 1995 04 18).

Tikybos mokytoja Valentina Lietuvoje rašo: „Jūsų knygos – tai mano dvasinis penas. Pradedu skaityti ir nebegaliu atsitraukti. Šiuo metu skaitau „Sutaikinimas“. Perskaičiau „Tėvas Ginas“. Tai nuostabus dalykas. Ačiū Jums už dvasinį maitinimą“ (1995 05 17).

Iš Žemaitijos mokytoja Genė rašo: „Jūsų knygas mūsų mieste gerai perka“ (1995 03 30). „Jūsų knygų nebėra. Greit buvo išpirktos“ (1995 05 04).

„Jūsų ankstyvesnės knygos Lietuvoje turi labai didelį pasisekimą“ („Vagos“ leidyklos Direktorius Vilniuje, 1994 05 04).

Skaičiusieji šios knygos rankraštį pasisakė labai teigiamai: suklasifikuoti straipsniai esą daug aiškesni negu regėtojų mistikų dienoraščiai.

Turinys

PRATARMĖ 5
ĮVADAS 8
APSIREIŠKIMAI AKITOJE
JAPONIJA 11
SESELĖ AGNIETĖ 13
EUCHARISTINĖ ŠVIESA 15
ŠVIESOS ANGELAS 16
ANGELŲ REGĖJIMAS 18
STIGMA SESELĖS AGNIETĖS DELNE 19
PIRMASIS ŠVČ. MARIJOS PRANEŠIMAS 21
MEDINĖS STATULOS STIGMA 24
ANTRASIS ŠVČ. MARIJOS PRANEŠIMAS 28
TREČIASIS ŠVČ. MARIJOS PRANEŠIMAS 29
MEDINĖS STATULOS PRAKAITAVIMAS 33
MARIJOS STATULOS AŠAROS 34
SESELĖS KURTUMO PAGYDYMAS 39
ŠVČ. MARIJA IR PIKTASIS 44
AKITOS REIŠKINIŲ TYRIMA 48
VYSK. J.ITO GANYTOJIŠKAS LAIŠKAS 54
APSIREIŠKIMAI NAJUJE
KORĖJA 58
MISTIKĖ JULIJA KIM 59
VERKIANTI STATULA 61
REGĖJIMAI IR PRANEŠIMAI 63
EKSTAZĖS, STIGMOS, KENTĖJIMAI 69
YPATINGOS DOVANOS 75
KUNIGAI 82
ŠV. EUCHARISTIJA 89
DEMONŲ VIEŠPATAVIMAS 98

PASAULIO NUODĖMINGUMAS 105
NENORINTYS PASIKEISTI ŽMONĖS BAUSTINI 109
KAIP TURĖTUME GYVENTI? 116
NAJŲ REIŠKINIAI IR BAŽNYČIA 122

APSIREIŠKIMAI DAMASKE

SIRIJA 125
NUOSTABUS ALIEJUS 126
APREIŠKIMAI 131
MIRNOS STIGMOS IR KENTĖJIMAI 133
SUSKALDYTA DIEVO BAŽNYČIA 137
KĄ TURĖTUME DARYTI? 140
IŠGIJIMAI IR ŠVČ. MOTINA 143
KĄ SAKO BAŽNYČIA? 145

APSIREIŠKIMAI KITUOSE AZIJOS KRAŠTUOSE

APSIREIŠKIMAI IRAKE 147
APSIREIŠKIMAI VIETNAME 150
MISIONIERIAUS PAGIJIMAS INDIJOJE 156
APSIREIŠKIMAS AUSTRALIJOJE 159

APSIREIŠKIMAI AFRIKOJE

APSIREIŠKIMAI EGIPTE 162
APSIREIŠKIMAI RUANDOJE 168
APSIREIŠKIMŲ YPATUMAI 169
KĄ SAKO BAŽNYČIA? 184
APSIREIŠKIMAI KENIJOJE 186
ŽODELIS KNYGOS UŽBAIGAI 191
Literatūra 193
Skaitytojų pasisakymai 194
To paties autoriaus knygos 198

To paties autoriaus knygos

„Apsireiškimai“ – apsireiškimai Azijoje ir Afrikoje.

„Apsireiškimai“–apsireiškimai Europoje ir Amerikoje.

„Arti tikslo“ – vėlės atsiteisia skaistykloje.

„Dėkoju“ – Šv. Eucharistija: Mišios, Komunija.

„Du pasauliai“ – dvasinių būtybių du pasauliai.

„Eisiu pas Tėvą“ – tikėjimo tiesų santrauka.

„Gaila minios“ – Dievo gailestingumas.

„Įsakymai“ – Dievo įsakymų paaiškinimas.

„La Sociedad del Santo Nombre“ – Švč. Vardo draugija.

„Konnersreutho Teresė“ – Teresė Neumannaitė.

„Mažųjų dienelės“ – knygelė mažiesiems.

„Mūsų dienos“ – Lietuvos šventieji ir kt.

„Pasitikiu“ – Dievo gailestingumo maldynėlis.

„Pietvakariuose“ – kai kurių lietuvių kunigų veikla.

„Religious Matters in Last Will“ – testamentai.

„Rožių puokštė“ – Rožinio paaiškinimas ir maldos.

„Sutaikinimas“ – Sutaikinimo sakramentas.

„Šv. Rožančiaus Karalienė Fatimoje“.

„Teresė Neumannaitė“ – stigmatizuotoji Teresė.

„Tėvas Ginas“ – šių dienų stigmatizuotas kunigas.

„Viešpats kalbėjo mums“ – apie Šventraštį.

„Eucharistiniai pašnekesiai“, V knyga, vertimas.

„Mažytė paslaptis“, tėvo Kargo, vertimas.

Papildė ir išleido „Lituania Catholica“ lotyniškai.

Redagavo „Misionieriaus laiškus“ 1947–1949.

Lietuvoje išleistosios knygos gaunamos knygynuose ir iš leidėjų.

Burkus J.
Bu324 Apsireiškimai – V.: LUMEN l–kla, 1996. – 200 p.: iliustr.
ISBN 9986–410–22–3
Šioje knygoje autorius gvildena kelis svarbiausius Viešpaties Jėzaus ir jo Motinos Marijos apsireiškimus ir apreiškimus Azijoje ir Afrikoje.

UDK 23/28

Šią knygą galima nusipirkti knygynuose, vyskupijų kurijose, žurnalo „Logos" redakcijoje (Laisės pr. 60, 2056 Vilnius, tel. 421963).

J. Burkus
Apsireiškimai

Stilistė Marija Staskevičienė
Korektorė Irena Čupalienė
Meninė redaktorė Aušrinė Bareikytė

SL 651. 1996 02 20
Užsakymas 653
Išleido LUMEN leidykla,
Laisvės pr. 60, 2056 Vilnius.
Spausdino Adomo Jakšto spaustuvė,
Girelės g. 22, 4230 Kaišiadorys.
Kaina sutartinė.

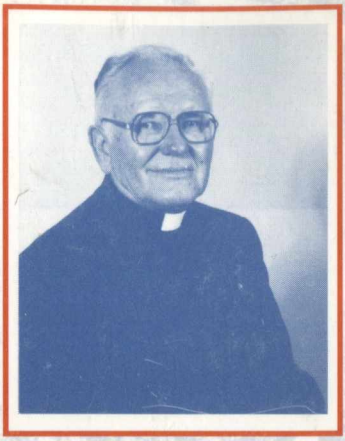

Kunigas Jonas Burkus gimė 1913 m. Linkuvos valsčiuje. Baigęs gimnaziją, 1935 m. įstojo į Kauno kunigų seminariją, taip pat studijavo Vytauto Didžiojo universiteto Teologijos-Filosofijos fakultete.

Baigęs mokslus,1944 m. įšventintas kunigu Panevėžyje. Kunigavo Viešintose, Aluntoje ir Obeliuose. Penkerius metus praleido tremtinių stovykloje Bavarijoje, mokytojavo, dirbo sielovados darbą, rašė ir leido pirmąsias savo knygeles.

Persikėlęs Amerikon, nes nebuvo vilties grįžti į Lietuvą, daugiau kaip 26 metus kunigavo įvairiose parapijose.

Rašo knygas, išleidžia po kelias jų laidas ir Lietuvoje.

ISBN 9986-410-22-3